

Lê Anh Hoài ghi

tự truyện Thành Trung

Thông lạc loài

HAGIANGBOOKS

Nhà xuất bản Hội nhà văn

Phạm Thành Trung:

Sinh năm : 1980

Học vấn : Cử nhân Kinh tế

Công việc: Phóng viên mảng
văn hóa -văn nghệ.

Lê Anh Hoài :

Tuổi Bính Ngọ (1966)

Viết văn, làm thơ, làm báo

Hội viên hội nhà văn Hà Nội

Hiện làm việc ở báo Tiền phong

Tác phẩm:

* Những giấc mơ bên đường - thơ
(NXB Văn học 1999)

* Chuyện tình mùa tập kỹ -
tiểu thuyết (NXB Đà Nẵng 2007)

KHÔNG LẠC LOÀI

PHẠM THÀNH TRUNG - LÊ ANH HOÀI

KHÔNG LẠC LOẠT

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

LỜI NÓI ĐẦU

Tôi viết tự truyện Thành Trung!

Tôi thấy không nhiều người thực sự muốn nhìn và biết nhìn vào chính bản thân mình. Nhan nhân là những người tự để mình trôi dạt theo những đám đông, thậm chí hòa mình tan vào đám đông thật nhanh được coi là tố chất tốt, đáng tin cậy. Câu hỏi lớn nhất của lối sống này là: mình có phù hợp? Từ đây sẽ đề ra hàng loạt mối bận tâm xoay quanh cái trục: mọi người nghĩ về mình (đạo đức, hạnh kiểm, trình độ, bằng cấp, tác phong, đầu tóc quần áo giày dép...) thế nào?

Nhưng có những người khác. Họ vật vã với những câu hỏi: Mình là ai? Tại sao mình là thế này mà không phải thế kia? Mình đã sống đúng đắn và tốt đẹp? Tiếp tục lại là những câu hỏi khác: Thế nào là đúng đắn? Thế nào là tốt đẹp?...

Thành Trung là một người như thế. Số phận lại bắt Trung trần trối với chính mình nhiều hơn.

Lưu ý, người trần trối với bản chất người của chính mình không tự cách ly xã hội. Thậm chí họ còn thường là người sống lẫn lộn và làm việc rất nhiều.

Những cuộc làm việc giữa tôi và Thành Trung nhanh chóng biến thành những cuộc nói chuyện thú vị về cuộc sống. Từ những câu chuyện trong đời sống của Trung đến cuộc sống rộng lớn với biết bao con người hàng ngày hàng giờ vật lộn với những vấn đề của cuộc sinh tồn. Tôi không chỉ là người đưa ra những câu hỏi và ghi chép những câu trả lời để sắp xếp thành một câu chuyện mà đã trở thành người mà Trung có thể bộc bạch những day dứt của mình. Tôi nghĩ đây là cái được mà công việc này đem lại.

Trung là người rõ ràng, không né tránh bất cứ câu hỏi nào do tôi đặt ra. Tôi cũng đã được gặp nhiều người trong giới gay, để hình dung một cách chân thực về đời sống của họ. Tiếp cận với cộng đồng này, tôi tự hủy bỏ tất cả những ý nghĩ có trước đây về họ, và xác định đây là những mối quan hệ cá nhân bình thường nhất. Đường như tâm thế này khiến tôi thu nhận được nhiều nhất, trong một khoảng thời gian không dài.

Tôi cho rằng, cuộc sống của một người bình thường với những hi vọng ảm ố, thất tình lục dục của chính người đó không kém phần thú vị so với cuộc sống của một người nổi tiếng. Tôi tìm hiểu Thành Trung để viết tự truyện cho anh dựa trên ý niệm đó.

Với một cuốn tự truyện, vấn đề sự thật được đặt ra đầu tiên. Đây là cái nặng nề nhất mà người chấp bút cho nhân vật phải đối mặt. Tuy nhiên, nhà văn không nhất thiết và cũng không thể làm việc như cán bộ điều tra. Ngay cả khi nhân vật của tôi - Phạm Thành Trung - thành tâm muốn nhớ đúng và kể lại đúng, tôi hiểu đó vẫn là "sự thật chủ quan". Công việc của tôi là lắng nghe, gợi mở ký ức của Trung và sắp xếp, thẩm định theo logic của chính chuỗi sự kiện. Và gắng đặt mình vào vị thế nhân vật khi viết.

KHÔNG LÀ C LOẠI ?

Tôi cũng muốn nói thêm: Cuốn sách này không nhằm minh chứng cho một mệnh đề có sẵn nào, không tuyên truyền cho khuynh hướng nào. Nó chỉ là câu chuyện (một phần) đời của một con người - người thật việc thật, nói giản dị. Cuốn sách này phơi bày, và giúp **những** ai đọc nó hiểu thêm và có thể thông cảm hơn với người đồng tính, không phải với những lời kêu gọi, mà bằng cuộc sống thực.

Sẽ có người thất vọng vì không thấy trong cuốn tự truyện này những dòng tình cảm lai láng, những triết lý cao xa, những tình tiết hồi hộp gay cấn hoặc éo le khổ sở. Thậm chí khó mà tìm được những từ du dương, hay bày tỏ những trạng thái quá. Các nhân vật từ Thành Trung đến những người thân, người tình, người bạn của anh đều được ghi lại với những hành động và sự kiện là chính. Đây là chú ý của tôi, và được Trung ủng hộ. Chúng tôi thống nhất với nhau rằng cứ để cho câu chuyện tự nó nói lên tất cả.

Ngày mua, 31/10/2008

LÊ ANH HOÀI

KHÔNG LẠC LOÀ

Chương I

- Tao có chết cũng sẽ không quên được mày!

- Tao có chết cũng sẽ không quên được mày!

- Tao có chết cũng sẽ không quên được mày!

...

Cho đến bây giờ, những lời ấy vẫn âm vang trong tiềm thức của tôi. Vẫn vọng về từ cõi âm u, xa xăm, vô minh vô định...

Thế là hai năm đã trôi qua. Hai năm. Đủ để một cái chết đầy ồn ào đi dần vào dĩ vãng của một thành phố xô bồ vốn không thiếu những chuyện giật gân. Nhưng với tôi đó là một ngày không thể quên trong suốt cuộc đời. Mọi chuyện như vừa mới diễn ra ngày hôm qua. Tôi vẫn nhớ như in, hôm đó sau khi xong công việc, tôi về nhà ăn cơm tối cùng bố và em gái. Không khí bữa cơm trôi qua trong buồn tẻ, ăn qua loa cho xong, tôi leo lên giường định chợp mắt một chút vì quá mệt mỏi. Đã mấy hôm rồi tôi gần như thức trắng đêm vì nhớ K.. 7 giờ 38 phút, điện thoại di động reo, tôi chồm dậy vô lấy. Đúng như tôi mong đợi, trên màn hình điện thoại báo "Honey calling...". K. đang gọi cho tôi. Tôi vẫn lưu số của K. với nick name Honey mặc dù chúng tôi đã chia tay gần một tuần.

Tôi vui mừng nhưng cũng hết sức thắc mắc không hiểu có chuyện gì mà K. gọi cho tôi vào giờ này. Bởi, trưa nay chính em vừa từ chối lời mời ăn trưa của tôi kia mà. Hay bây giờ K. nghĩ lại, muốn gặp tôi để nói chuyện? Quan hệ giữa chúng tôi đang căng thẳng. Tôi mừng rỡ khi nhận cuộc điện thoại vì ngỡ rằng đây chính là tín hiệu làm lành của K.. Tôi tự nhủ, chắc cũng như bao lần cãi vã chia tay, rồi K. hoặc tôi lại chủ động làm lành và lại hẹn hò và "yêu" nhau như xưa.

Thế nhưng lần này hết sức bất ngờ, mọi chuyện đi quá sức tưởng tượng của tôi. Từ bên kia, giọng K. vang lên đầy thù hận: *"Tao có chết cũng sẽ không quên được mày!"*. Tôi cười chua chát, thầm nghĩ: *"Một người có học như K. mà khi chia tay cũng cư xử một cách chợ búa vậy sao?"*. Có lẽ tiếng cười của tôi khiến K. cảm thấy tức tối hơn. K. gằn giọng một lần nữa: *"Tao có chết cũng sẽ không quên được mày đâu!"*.

Đây không phải lần đầu tiên K. xưng "mày - tao" với tôi. Sau khi chia tay, vài lần K. nhắn tin cho tôi với lời lẽ khá thô tục. Nhưng tôi vẫn trả lời các tin nhắn một cách nhã nhặn. Đơn giản tôi nghĩ, lúc này K. đang bị kích động và chắc hẳn có những suy nghĩ không hay về tôi. Từng yêu và chia tay nhiều lần nên tôi đón nhận những lời lẽ của K. khá bình tĩnh, chỉ thoáng qua một chút bức bối. Tôi biết mình đang cần K., đang muốn nối lại quan hệ với K. nên cố nhẫn nhịn chờ xem em sẽ tiếp tục nói gì. Nhưng không... những tiếng tút dài vang lên sau vài giây, cả tôi và K. cùng im lặng. Cuộc điện thoại kéo dài đúng 29 giây.

*

Nhắm mắt. Những kỷ niệm giữa tôi và K. ùa về. Không

khóc mà nước mắt cứ tự trào ra. Tôi không phải là người ủy mị để rơi nước mắt. Nhưng... Tôi đã quá thất vọng!

Sau khi K. gọi chừng 10 phút, điện thoại của tôi lại vang lên. Màn hình lần này hiện lên số của anh B., một người bạn chung của tôi và K.. Tôi thoáng nghĩ: "Chắc B. lại gọi điện khuyên bảo gì đó". Từ khi hai đứa xảy ra xung đột, anh luôn là cầu nối trung gian, khuyên ngăn và đưa chúng tôi về bên nhau. Tôi ướm oái nhận cuộc gọi của B.. Giọng anh vang lên trong điện thoại đầy căng thẳng, gấp gáp nhưng dường như cũng đang nhạo báng, trách móc tôi một cách phi lý. Nó khác hẳn với giọng nói có phần bình tĩnh, lạnh lùng của K..

- Trung ơi, em giết K. rồi. Ba ngày sau em ra cầu Long Biên cắt xác thằng K. nhé!

- Là sao? Là sao? Em không hiểu! Có chuyện gì? Anh đang đùa đấy à?

- Không, thằng K. nhảy xuống sông Hồng rồi...

Tại tôi như ù đi. Âm thanh đường phố với những tiếng gầm rú của xe máy, những tiếng la hét dội vào tai đau điếng, tôi lấy xe máy vội vã phóng ra đường. Bỏ mặc sau lưng bố và em gái ngơ ngác không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Vừa chạy xe tôi vừa cố gắng gọi vào điện thoại của K.. Những hồi chuông vẫn vang lên. Không thấy K. nghe máy. Hàng loạt các câu hỏi lần lượt lướt trong đầu tôi: Liệu đây có phải là một trò đùa tai ác của anh B. và lũ bạn tôi? Trò đùa của K. với sự trợ giúp của đám bạn để tôi phải đau khổ ư? Tôi suy nghĩ hỗn độn. Thật hay giả? Phải chăng tôi đang rơi vào trò chơi độc địa mà K. bày ra? Tôi mong đó chỉ là một trò đùa.

Lên đến cầu Long Biên, đi một đoạn vẫn không thấy có gì lạ,

tôi bấm điện thoại gọi lại cho anh B.. *“Cứ đi tiếp đi. Rồi em sẽ thấy”* - giọng anh lạnh lùng. Vượt qua một nửa cầu chiều hướng sang Gia Lâm, trước mắt tôi, là một đám đông nhốn nháo. Không ai quen thuộc cả. Không K., không anh B., cũng không thấy Hoàng, Tú, Long... những người bạn chung của tôi và K.. Rẽ đám người bước vào, đập vào mắt tôi là chiếc xe máy quen thuộc của K. đã được khóa lại cẩn thận. Vài cảnh sát đang cúi húi ở đó. Chẳng còn gì. Tôi nhìn xuống dòng nước.

Chẳng còn gì...

Sự kiện này gây xôn xao báo chí, rất nhiều báo đưa tin với tiêu đề: *“Một cán bộ thuế nhảy xuống sông tự tử”*. Những dòng tin lạnh lùng và vô cảm của những tờ báo mạng chĩa vào tim tôi:

“Khoảng 8h30 tối 29/6, anh K. (25 tuổi, quê Nam Định), nhân viên Ban đầu tư nước ngoài, Tổng cục Thuế, đã lên cầu Long Biên gieo mình xuống sông Hồng tự vẫn.

Sau khi được quần chúng báo tin, Công an quận Long Biên và phường Ngọc Lâm đã tiến hành xác minh. Tại hiện trường trên cầu, nạn nhân còn để lại chiếc xe máy Jupiter đã khoá ổ...”

*

Tôi quen với K. qua mạng từ rất lâu, cũng không nhớ chính xác như thế nào. K. cũng giống như rất nhiều người tôi quen trên mạng, không gặp gỡ, cứ lưu nick chat lại, lúc nào rảnh thì nói chuyện. Tôi không có nhu cầu gặp K. bởi lúc đó, tôi đang là “người yêu” của... 8 người khác. Cũng tại thời điểm đó, tôi không ở chung với gia đình mà đã thuê nhà ở riêng. Khi ấy tôi sống tự lập nhưng cũng buông thả vô cùng.

Vào một ngày cuối thu, khi tôi đang online chat với mấy người bạn thì nick của K. nhảy vào:

- Anh rảnh không, trưa nay anh mời em ăn cơm nhé!

Tôi hồ hững trả lời:

- Ôi, Sao anh lại phải mời em ăn cơm nhỉ?

Từ trước tới giờ tôi làm quen với nhiều người, nhưng chưa có ai từng đề nghị với tôi như vậy. Thông thường, khi tôi và ai đó trong giới làm quen với nhau, nếu thấy hợp, một trong hai người sẽ chủ động mời “đối tác” đi chơi, đi ăn. Người nào chủ động mời thì sẽ trả tiền cho người kia. Vậy mà cậu trai này lại chủ động yêu cầu tôi mời cậu ta đi ăn chứ? Tôi cười tỉnh quái.

- Anh hết tiền rồi, mà cũng không có xe để đi. Sao em không mời anh trước nhỉ?

- Vâng, Anh ở đâu, Em sẽ đến đón anh đi ăn trưa. Lần sau anh mời lại em nhé!

Tôi nhận lời mời. Cũng chẳng cần suy nghĩ gì nhiều. Trước đây, tôi cũng quen không ít người như thế. Hẹn hò ăn trưa, ăn tối rồi thế nào cũng rủ nhau đi ngủ ở đâu đó. Thấy ổn thì đi, cũng chẳng mất mát gì. Khoảng 15 phút sau, K. gọi lại: “Em đang ở góc hồ Hoàng Cầu, Anh ra luôn nhé”. Tôi vội bước ra khỏi cơ quan. Đi chừng vài chục mét. Tôi đứng sững lại. Có phải là người quen không nhỉ? Nhìn đáng quen quá. Cậu ta đi xe máy Jupiter màu vàng, giống thằng bé mà tôi đã từng hẹn hò khá lâu trước kia. Tôi chững lại, quay gót và định tắt máy đi động. Tôi thường không thích gặp lại những người mà mình đã từng hẹn hò và có quan hệ. Tôi không thích những mối tình đã chết. Chỉ trong trường hợp hãn hữu, bắt buộc và không thể tránh được tôi mới gặp lại người cũ. Có lẽ đây là một thói quen xấu của tôi. Nhưng cái gì thuộc về cá tính, sở thích thì thật khó thay đổi. K. thấy lâu, lại nháy điện thoại cho tôi lần nữa. Tôi dừng lại, dẫn

do suy nghĩ, rồi cũng tiến lại gần. Một trăm mét, năm mươi mét, hóa ra tôi nhầm. Đây là một "hàng mới" tôi chưa gặp bao giờ. Tiếng lóng, trong giới thường gọi nhau là "hàng" !

*

Trước mắt tôi là một cậu trai cận thị, hơi gầy và khó có thể nói là đẹp trai. Khuôn mặt nhỏ và có phần khắc khổ. Nếu so về "nhan sắc" chắc chắn thua kém tôi một trời một vực. *"Vậy mà cũng chảnh chọe, muốn đi ăn lại còn bắt người khác mời. Tưởng ngon lành lắm chứ?"*. Tôi nhủ thầm, mỉm cười rồi tự tin xuất hiện trước mặt K..

Sau này khi đã trở thành người yêu của nhau, tôi cũng chẳng ngại khi kể cho K. nghe về chuyện tôi đã từng định cho em "leo cây" như thế nào. Những lần như vậy K. đều mỉm cười và khe khẽ hát: *"... Có khi bước trên đường hun hút. Em tự hỏi mình, ta đang đi về đâu? Nếu ngày ấy em không đi về phía anh. Không gặp nhau, giờ này ta thế nào?"*. Đó là những câu hát trong ca khúc "Bức thư tình thứ hai" khá nổi tiếng do ca sĩ Hồ Quỳnh Hương thể hiện. Và mãi sau này, tôi vẫn luôn đặt một câu hỏi cho mình. Nếu ngày ấy tôi không đi về phía K., nếu chúng tôi không gặp nhau, thì giờ này tôi sẽ thế nào? K. sẽ vẫn sống, một cuộc sống khác, không tôi? Phải chăng tất cả là định mệnh và mãi mãi không thể nào thay đổi được định mệnh ấy?

*

Tôi quen K. một ngày mùa thu, trời đã bắt đầu se lạnh. Sau này tôi biết, một trong những lý do khiến K. yêu tôi cũng bởi chúng tôi đã gặp nhau vào mùa thu. Đối với K., mùa thu mang một ý nghĩa đặc biệt. Cậu sinh vào một ngày thu, nên nick name, các account game trên mạng của K. đều liên quan đến

chữ “Mùa thu”. “Autumnboy198” - chàng trai mùa thu chẳng hạn. “Chàng trai mùa thu” - cái tên lãng mạn như vậy nhưng lần đầu tiên gặp K., tôi thấy cậu không hề là một người đẹp trai. Mặc dù K. có cao hơn tôi đôi chút, làn da trắng bóc, đôi môi đỏ nhưng mắt thì cận lồi, tổng hợp cả khuôn mặt lại mang nhiều nét khác khổ. K. không đẹp trai như những cậu trai mà tôi hẹn hò thời gian đó...

*

Chúng tôi loay quanh gần cơ quan mấy vòng để tìm quán ăn trưa mà không hợp ý. Cuối cùng lại chọn đại một quán bún ngan gần khu tập thể Văn Hồ. Đây không phải là món ăn tôi thích, nhưng vì giữ lịch sự trong lần hẹn đầu, và K. lại là người mời trong cuộc hẹn này nên tôi tùy theo ý K.. Vừa ngồi vào bàn ăn thì K. nhận được một cú điện thoại của ai đó. Tôi đoán anh chàng này đang hẹn hò với một người nào đó ở tận Sài Gòn. Hai người nói chuyện có vẻ tình cảm. Tôi vẫn ăn bình thường, đứng đưng, thoáng chút khó chịu. Thăm nghĩ, rõ ràng chúng tôi không có quan hệ gì đặc biệt, việc ai người nấy làm thôi. Bữa ăn trưa “hẹn hò” đầu tiên kết thúc một cách nhạt nhẽo. Tôi muốn về cơ quan để nghỉ ngơi trước giờ làm việc buổi chiều. K. đưa tôi về tới cổng cơ quan. Tôi định xuống xe chào K. thì bỗng nhiên cậu lại rủ tôi đi uống cà phê. Tôi miễn cưỡng nhận lời.

Chúng tôi chọn một quán cà phê nhỏ ngay sát hồ Hoàng Cầu. Khác với ấn tượng trong quán ăn, K. lúc này trở nên hoạt bát hơn, cậu chủ động trò chuyện cùng tôi. Hóa ra tôi và K. rất hợp chuyện. Càng tâm sự mới thấy chúng tôi có nhiều điểm chung, nhiều suy nghĩ tương đồng về cuộc sống. Chỉ vài chục phút nói chuyện, tôi nhận ra đằng sau vẻ bề ngoài không mấy hấp dẫn kia, K. là người có học, am hiểu nhiều thứ và ở cậu ta có

nhiều điều khiến tôi muốn học tập. Chỉ nguyên việc K. làm ở Tổng cục Thuế thôi đã đủ làm tôi cảm thấy ngưỡng mộ.

K. tâm sự, cậu vốn là một người khép kín, nhiều mặc cảm, khó hòa nhập với đám đông, thậm chí cậu còn sợ đám đông. Trong khi đó, K. thấy tôi là một người trái ngược với mình. K. nói: *“Em rất muốn được như anh, rất muốn cởi mở và tự tin trước cuộc sống, trước mọi người như anh. Có gì anh giúp em”*. Phải chăng sự khác biệt này đã khiến chúng tôi hấp dẫn lẫn nhau? Sau cuộc hàn huyên khá thoải mái, chúng tôi chia tay để tiếp tục công việc buổi chiều của mình. Không quá nhiều quyến luyến.

*

Sau đó vài hôm, anh họ tôi tham gia một trận bóng đá ở sân vận động Hàng Đẫy. Anh gửi cho tôi hai tấm vé để đi cổ vũ. Ngay lập tức tôi nghĩ đến việc rủ K. đi cùng. Tôi hi vọng sẽ giúp cậu hòa nhập với đám đông. K. không từ chối. Đúng giờ hẹn, cậu tới đón tôi. Để phòng rắc rối, tôi chọn chỗ hẹn cách xa nhà vài trăm mét. Khi chúng tôi đến, sân vận động Hàng Đẫy đã đầy kín người. Mặc dù đây chỉ là trận bóng trong khuôn khổ một giải sinh viên, không có cầu thủ ngôi sao nhưng vì màu cờ sắc áo mỗi trường nên xung quanh mọi người hò reo rất hào hứng. Tôi và K. cũng hòa lẫn vào đám đông sinh viên. Cả hai chúng tôi đều còn khá trẻ nên ai cũng tưởng chúng tôi là sinh viên vậy.

Thấy K. có vẻ e dè, tôi thì thầm *“Em cứ vui lên đi, ở đây không ai làm phiền ai cả”*. Rồi K. cũng phấn khích lên theo nhịp độ trận bóng. Cả K. và tôi bắt đầu hò hét cùng đám đông. Chúng tôi vui như đang sống lại quãng thời gian sinh viên của mình vừa qua không lâu.

Trong không khí náo nhiệt trên sân bóng, tôi đã kín đáo cầm tay K.. Bề ngoài, nếu có ai trông thấy chắc cũng sẽ cho đó là những cử chỉ bình thường. Tinh thần thể thao khiến con người gần gũi với nhau hơn, khoảng cách được rút ngắn lại. Thế nhưng với những người trong giới của tôi, cử chỉ gần gũi tương chừng như đơn giản đó lại là một hành trình đầy gian nan và mạo hiểm. Chúng tôi mất nhiều thời gian để thăm dò “đối phương” của mình, tình cảm của họ bộc lộ qua sự đụng chạm tương như vô tình đó. K. ít va chạm và thiếu kinh nghiệm nhưng chắc chắn cậu cũng phần nào hiểu được sự “vô tình” trong những đụng chạm của tôi.

Mới gặp nhau, nếu đường đột quá, chắc chắn “đối phương” sẽ sợ hãi. Nếu muốn cầm tay thì cũng phải hết sức tự nhiên và khéo léo, lúc đầu chỉ nên chạm vào vai, sau có thể nắm vào khuỷu tay rồi mới có thể *hand in hand* (tay trong tay). Tôi có khá nhiều kinh nghiệm trong chuyện này và tôi thấy mình thành công khi mặt K. vẫn nhìn về phía trước theo dõi trận bóng còn tay cậu đã nắm chặt bàn tay tôi hơn.

*

Ngày hôm đó, cả nhà tôi đi Hải Phòng chơi. Sau một thời gian bị bệnh, mẹ đã khỏe lại chút ít nên bố và các cô chú tôi mượn xe đưa mẹ đi nghỉ. Biết chắc không có ai ở nhà nên sau bữa ăn tối, tôi rủ K. về nhà mình. Việc tôi đưa một người bạn mới về nhà là một việc hiếm khi xảy ra, bởi bố mẹ thường dị ứng với những người bạn của tôi. Nhất là những người bạn trai.

Sau khi đã khóa cửa cẩn thận, tôi rủ K. lên căn gác riêng của mình rồi bật phim lên coi. Tôi và K. có chung một sở thích đó là phim kiếm hiệp nên tôi chọn bộ phim “Thất kiếm” mới

mua để xem. Chúng tôi nằm dài bên nhau. Xem phim được một lúc, tôi nhẹ nhàng đặt tay lên bụng K., cậu không phản ứng gì. Bụng K. mềm mại và phẳng lỳ, làn da thơm mùi phấn. Sau này tôi mới biết K. thường xuyên dùng mỹ phẩm. Tôi ngây ngất với cảm giác gần gũi K.. Một cảm giác lãng mạn và yên bình. Dần dần tôi ôm K. chặt hơn, người K. run lên. Tôi biết K. cũng đã rất thích mình. K. cười và hỏi: *"Sao anh lại thích sờ lên bụng em?"*, *"Vì nó mềm và ấm"*... K. cười khúc khích chọc tôi. Cậu xoay người, rúc vào lòng tôi rồi khẽ ngược lên nhìn. Bốn mắt, mà không phải, tám mắt vì cả tôi và K. đều đeo kính cận. K. để thương quá, tôi đặt nhẹ nụ hôn lên đôi môi cậu. K. đáp trả nồng nàn và khao khát hơn tôi tưởng tượng. Cậu quấn lấy tôi mạnh bạo hơn. Thế nhưng mọi việc cũng chỉ dừng lại ở đó.

Đến khuya thì K. về. Giây phút bên nhau tuy ngắn ngủi nhưng tôi cảm thấy rằng thế là mũi tên của thần tình ái đã trúng đích.

*

Ngày hôm sau, K. lại hẹn gặp tôi ăn trưa, rồi ăn tối. Hôm sau nữa cũng vậy. K. nhắn tin cho tôi: *"Anh đã đem lại cho em một cảm giác thật lạ"*.

Sau giờ làm việc, tôi đến thẳng cơ quan của K. để đón cậu. Chúng tôi lang thang, vòng vèo trên các con phố Hà Nội đông người. Tôi không thích vào quán cà phê, tôi cũng không thích dừng lại ở đâu cả. Lang thang hồi lâu như vậy, không còn chỗ nào để đi thì bất ngờ K. đề nghị *"Hay anh tìm một chỗ nào đi, chỉ có hai đứa mình thôi"*. Tôi mỉm cười rồi lẳng lặng đưa K. về ngõ nhỏ trên đường Lê Thanh Nghị. Lối vào ngõ khá quanh co. Khi tôi mở khóa phòng trọ, K. hỏi *"nhà ai đấy?"*. Tôi chỉ cười không đáp. K. không hề biết trước khi quen K., tôi đã sống tự lập bên

ngoài một mình vài năm rồi. Căn phòng trọ mà tôi đưa cậu đến cũng là nơi tôi đã từng chung sống với vài người. Từ trước khi quen K. rất lâu.

Vài tuần trước khi quen K., tôi gặp một cậu nhóc làm phụ bàn trong một quán bia hơi vì cãi nhau với nhân viên trong quán mà bị đuổi việc. Thương tình tôi cho cậu ở ké chỗ của mình. Tôi vẫn trả tiền nhà và các khoản điện nước đầy đủ, chỉ khi “hẹn hò” với một ai đó tôi mới đến đây.

Cậu nhóc ở nhờ là người Hải Dương, vẻ bề ngoài cũng hiền lành và lễ phép nên tôi đã không ngần ngại giao chìa khóa phòng trọ. Phòng trọ của tôi tuy nhỏ nhưng cũng trang bị khá đầy đủ mọi thứ từ máy tính, loa đài, quạt điện, tủ đựng... Cậu nhóc tỏ vẻ biết ơn và bày tỏ tình yêu với tôi. Tôi là người đầu tiên của cậu ấy và dường như điều này khiến cậu tôn thờ tôi mặc dù tôi khá hồ hững với cậu. Trong thâm tâm, tôi chỉ coi cậu như một món đồ chơi mà lúc nào thích thì “xài”. Tôi có thể ép cậu quan hệ tình dục mà không cần quan tâm cậu có thích hay không. Cũng không phải tự nhiên mà tôi đối xử với D. (tên của cậu nhóc) như vậy. Đã hơn một lần khi đột xuất tới phòng trọ, tôi bắt gặp cậu ta đưa bạn trai lạ về chơi. Không biết họ có làm điều gì không nhưng việc đó khiến tôi thấy khó chịu. Khi tôi đã cảm thấy coi thường cậu, thì rất khó có tình cảm tốt đẹp trở lại.

*

K. nhắm nghiền mắt khi tôi vào sâu bên trong cậu. Không một chút khó chịu, cậu chấp nhận tôi một cách tự nguyện và dễ dàng. Khi không còn khoảng cách giữa hai cơ thể thì K. bỗng rên lên, mạnh mẽ và nồng nhiệt. Điều này khiến tôi bất ngờ. Khi quan hệ tôi thường giữ im lặng. Tôi không nghĩ bề ngoài K.

nhút nhát vậy mà trong quan hệ tình ái cậu lại nồng nhiệt đến thế. Quan hệ của tôi và K. diễn ra hòa hợp, thuận lợi ngay từ lần đầu và không có biện pháp bảo vệ nào. Bình thường, với những mối tình “qua đường” bao giờ người trong giới chúng tôi cũng thận trọng dùng bao cao su. Thế nhưng không hiểu sao khi ở bên nhau, cả tôi và K. không hề nghĩ đến việc phải bảo vệ. Có một cái gì như sự tin cậy tự nhiên giữa hai chúng tôi.

Từ hôm gặp gỡ đầu tiên tới khi chúng tôi có sự chung đụng thể xác lần đầu mới chỉ một tuần trôi qua.

Chương II

Ngày hôm sau, K. lên Tam Đảo tham quan cùng cơ quan. Chúng tôi liên lạc bằng tin nhắn điện thoại. Cứ năm mười phút chúng tôi lại nhắn tin cho nhau một lần. Có thể dư âm của buổi tối hoan lạc cộng với cái lạnh của những ngày cuối thu khiến nỗi nhớ dường như cồn cào hơn. Sự khát khao dường như mãnh liệt hơn. Suốt ngày hôm đó, chúng tôi nhắn tin cho nhau liên tục. Càng lúc càng mặn nồng hơn. Thế nhưng vào buổi tối, K. bỗng nhắn một tin khá suốt ruột: *"Anh ơi, có lẽ em không thể đến với anh lâu dài được vì em vẫn còn nặng lòng với người yêu cũ. Em không biết nên như thế nào, nhưng..."*.

Tôi bẽ bàng. Thôi thì coi như đó là một mối tình lãng mạn dù tất cả mới chỉ là thoáng qua, như gió thoảng mây bay. Chuyện này trong giới gay không hiếm. Bản thân tôi cũng đã từng trải qua. Dận lòng mình như vậy, nhưng tôi biết mình không thể để mất K. được. Cậu khác với những người tình trước kia của tôi. Khác với tám người tình mà tôi đang cặp kè, phần lớn đều chỉ đồng cảm với tôi trong chuyện tình dục, còn lại thì nhạt nhẽo và thô tục. K. không có vẻ bề ngoài hấp dẫn như họ nhưng ở bên K. tôi thấy lòng mình bình yên hơn. K. là người có thể khiến tôi dừng lại những cuộc tình một đêm chóng vánh. Chắc chắn tôi sẽ không để mất cơ hội của mình.

*

K. về tới Hà Nội, cậu gọi điện thoại cho tôi tới đón. Bó rau su su là món quà mà K. tặng tôi sau chuyến đi. Ai đi Tam Đảo cũng mang theo thứ rau đặc sản này về. Chúng tôi nói chuyện. Thoạt đầu, tôi giữ một vẻ mặt xa cách giận dỗi nhưng rồi lại nhanh chóng mềm lòng vì K. tỏ ra rất tình cảm. Cậu chủ động ngồi vào lòng tôi, thủ thỉ kể cho tôi về mối tình đầu của cậu. Theo lời K. kể thì hai người cũng yêu nhau được gần một năm, sau đó hắt bỏ rơi cậu nhưng K. vẫn nặng lòng với hắt, K. không thể đến được với bất kỳ ai vì cậu vẫn bị ám ảnh bởi chuyện tình xưa. Bình thường nghe những chuyện này tôi hay thờ ơ, nhưng không hiểu sao chuyện của K. lại làm tôi xúc động. K. cũng cảm nhận được tình cảm đó. Chúng tôi tiếp tục ở bên nhau trong đêm đó. Lại lao vào nhau với tất cả sự đam mê. Không ai dự cảm được rằng chỉ sau đó chưa đầy một năm, chúng tôi mãi mãi xa nhau.

*

K. đưa tôi đến nhà trọ của mình ở khu Đồng Xa, gần Triền lãm Nông nghiệp, cuối đường Hoàng Quốc Việt. Căn phòng trọ nhỏ vừa đủ một người ở, bừa bộn những quần áo, sách và rất nhiều đĩa CD, VCD phim và ca nhạc. Sau này ở chung cùng K., tôi mới biết sở thích của cậu chính là sưu tầm các đĩa CD, VCD nhạc mới. Tuy chỉ là đĩa chép, đĩa lậu nhưng K. mua rất nhiều và giữ gìn cẩn thận. Khu trọ có 3 gian cho thuê ở cùng gia chủ, lại chung sân, chung cống nên khá bất tiện. Tôi và K. thường đi chơi đến khuya mới về. Thời tiết lúc đó bắt đầu lập đông, lạnh và mưa nhiều nên cứ về đến nhà trọ của K. là chúng tôi lại đóng cửa phòng lại. Tôi thường ở lại qua đêm cùng K.. Chủ nhà phát hiện, tuy không đuổi mắng nhưng tỏ ý không vui lòng và phàn

nàn với K.. Sau này tôi mới biết trước kia K. có đưa người tình cũ về ở và từng bị người đó đánh khiến chú nhà phải can thiệp.

*

Chỉ gặp nhau hơn một tháng nhưng chúng tôi đã quyến luyến như một đôi sam. Tình cảm của những người đồng tính là vậy, nó giống như ngọn lửa âm ỉ, chỉ cần gặp một cơn gió là bùng lên mãnh liệt. Quấn quít và đắm đuối chẳng khác gì những cặp vợ chồng trẻ mới cưới. Bao nhiêu yêu thương chúng tôi dành cho nhau. Chỉ vài tuần yêu nhau, tôi và K. đã dắt nhau đi mua nhẫn. Đôi nhẫn bạch kim có gắn một viên kim cương nhỏ được đeo trên tay hai đứa, như một lời hứa sẽ bên nhau suốt đời. Đôi nhẫn chúng tôi đeo trên tay như ngăm định thông báo với người trong giới: chúng tôi là một đôi. Tuy nhiên, nó cũng khiến chúng tôi cảm thấy đôi chút ngại ngùng khi bất ngờ có ai đó tò mò về ngạc nhiên khi thấy trên tay hai thằng con trai có hai chiếc nhẫn giống nhau.

Từ khi quen nhau, không ngày nào hai đứa không gặp nhau, đến cơ quan chúng tôi cũng online để nói chuyện. Thế giới chẳng còn gì đáng để chúng tôi quan tâm nữa. Tôi bỏ lỡ đám người tình không một lời từ biệt còn K. cũng thôi không nhắc đến người tình cũ. Không lang thang ngoài đường thì chúng tôi về nhà trọ của K. nằm ôm nhau, rúc rích kể chuyện.

Sau một tháng, tôi và K. quyết định sống chung cùng nhau. Khi tôi nói lời, em mừng rỡ:

Em cũng muốn nói với anh điều đó nhưng chưa biết nói thế nào... Nhưng còn D. thì sao?

Em không phải lo, anh sẽ bảo nó. Chắc nó hiểu thôi.

Tình cảm của chúng tôi đã bước sang một giai đoạn mới

như vậy, gần bó hơn và bền chặt hơn. Trong giới gay, có nhiều cặp “vợ chồng” như thế. Tuy nhiên, chúng tôi cũng không ở căn nhà mà tôi đã thuê. Có lẽ cả tôi và K. đều muốn tìm một không gian hoàn toàn mới. Bằng cách đó, chúng tôi muốn khẳng định một điều, trước hết là với chính mình, sau đó là với nhau, chúng tôi thật lòng muốn làm những điều mới mẻ và dài lâu cho nhau.

*

Ngay khi K. còn sống tại căn nhà trọ cũ, tôi đã nghe nhiều điều về “người yêu” cũ của K.. Đó là một người không thiếu một tính xấu nào, từ đồ tướng lành nghề hết cờ bạc, lừa đảo, hút hít. Nghe nói thường ngày anh ta làm nghề ghi đề, ngoài ra anh ta làm gì nữa có trời biết. Nhưng, đó là người đầu tiên K. yêu và có quan hệ thể xác nên K. rất tôn thờ quan hệ đó. Trong chuyện này, K. chẳng khác gì một cô gái giữ gìn tiết hạnh cho người đầu tiên của mình.

Tiền K. đi làm mang về người kia lấy hết, hai lần anh ta mang xe máy của K. đi cầm để lấy tiền cá độ bóng đá. Hết tiền, K. lại bị hấn danh, hấn đánh K. công khai, nhiều người, trong đó có chủ nhà trọ cũng biết. Thời gian yêu hấn nhiều lúc K. chỉ ăn mì gói và đi xe buýt để xe và tiền cho “người yêu” sử dụng. Hấn nói mẹ hấn bị vỡ nợ nên “phải chơi cờ bạc” để giúp gia đình. Khá nực cười vì K. tin điều này và rất ngưỡng mộ hấn. K. bế tắc, nhật ký cậu viết đầy những dòng đau khổ, những câu than phiền về đời sống và tình yêu luan luan của mình.

Tuy có tính vũ phu nhưng hấn biết chơi đàn ghi ta và có giọng hát khá hay, K. cũng vậy, cậu có một giọng hát rất tốt. Hai người đã cùng nhau đi thu một đĩa hát chung làm kỷ niệm. Khi

sống chung với tôi, thỉnh thoảng K. vẫn mở lại chiếc đĩa đó. Tôi nghe và không tránh khỏi tâm trạng mệt mỏi hộ cho K. và chán chường cho mình.

Hắn đối xử với K. rất tàn bạo nhưng dường như K. có vẻ thích chuyện đó, cho đó là biểu hiện của nam tính. Trong khi hắn có nhiều người để lợi dụng như K. thì K. vẫn luôn tận tụy, trung thành với hắn. Khi K. không còn gì để lợi dụng thì hắn bỏ cậu. K. quanh quẩn trong tuyệt vọng, bắt đầu đi gom thuốc ngu từ các hàng thuốc quanh nơi ở trọ. K. tắm rửa sạch sẽ, uống vài chục viên thuốc rồi mới gọi điện cho hắn "*Em đã uống thuốc ngu*". Hắn cười, cho đó là trò đùa và lạnh lùng nói "*Nếu em thích thì em cứ chết đi*". Có lẽ lúc đó K. chỉ muốn dọa người tình để hắn phải trở lại với cậu.

Khi thuốc bắt đầu ngấm dần thì K. hoảng, cố gắng kêu to để gọi mấy người bạn ở chung xóm trọ... Cũng may hôm đó có người ở nhà và kịp đưa K. vào bệnh viện E cấp cứu. Cũng lần đó, nhiều người trong xóm trọ đã mơ hồ biết được K. là người đồng tính. Trước khi uống thuốc, K. có viết một bức thư tuyệt mệnh giải bày nỗi thất vọng và tình cảm yêu thương người kia...

Tôi biết tất cả những chuyện đó và càng thương K. hơn. Hình như với K., bản chất đàn ông trong tôi được đánh thức. Tuy nhiên, càng ngày tôi càng nhận thấy, hình như sau vụ đó, đầu óc K. dễ bị kích động, tâm trạng dễ thay đổi và đặc biệt là "*Em không sợ chết vì em đã biết cảm giác đến gần với cái chết như thế nào*".

*

Tôi và K. cùng nhau đi tìm nhà trọ, may mắn thế nào lại tìm được một căn nhà ba tầng giá thuê chỉ một triệu đồng/tháng và chỉ cách nhà tôi khoảng 100m. Rất tiện cho tôi có thể đi lại, ở

gần mẹ và cũng gần người mình yêu thương. K. trả lại căn nhà trọ đã ở gần 5 năm từ khi ra trường. Khi dọn nhà mới thấy rất nhiều quần áo đất tiền bị chuột cắn nát. Thì ra, K. mua khá nhiều quần áo nhưng lại không mặc, đến mức quên hẳn đi.

Hôm chuyển nhà không khí như một ngày hội. Có nhiều bạn trong giới đến giúp rất xôm tụ. Mọi người đều mong ước có một tình yêu lâu dài, có “vợ” có “chồng” nhưng không phải ai cũng đạt được nên những dịp như thế này mọi người đều cảm động. Bạn bè lăng xăng kê dọn nhưng K. chỉ ngồi, cậu không động tay đến cái gì hết. Điều này khiến một số người bạn tôi cảm thấy khó chịu. Tuy nhiên, hôm đó vì quá vui nên tôi cũng không để ý, mãi sau này mới hiểu tính K. là vậy.

*

Trước hôm về sống với nhau, K. gửi cho tôi một tin nhắn: *“Người yêu ơi, không biết sau này chúng ta sống với nhau có còn được vui như thế này nữa không?”*

Có chữ, khi đó tôi tin chắc như vậy. Tôi và bạn bè. Chúng tôi luôn tìm niềm vui để quên đi sự buồn bã của kiếp sống với thân phận giới tính thứ ba. Một cặp yêu nhau, quyết định sống chung với nhau là một sự kiện lớn trong giới. Chúng tôi có nhiều bạn bè luôn đến chơi, cũng nhiều cặp đã yêu nhau lâu năm và sống với nhau nên rất hiểu nhau. Ban ngày tôi và K. đều đi làm, có hai xe máy nhưng K. thường cất xe ở nhà, tôi đưa K. đi làm rồi đến cơ quan làm việc. Buổi trưa hai đứa lại hẹn nhau đi ăn. Buổi chiều, tôi đi chợ mua đồ ăn cho K. rồi vào viện đón mẹ, đưa mẹ về nhà. Sau đó lại đi đón K. về.

Sau một thời gian dài vật lộn với bệnh tật, rồi phát hiện những khối u..., lúc này mẹ tôi cũng có dấu hiệu hồi phục, ít ra

là về bề ngoài nên mẹ đã trở lại với công việc. Chiều nào sau giờ tan làm tôi cũng đi đón mẹ, rồi lại sang căn phòng hạnh phúc của hai đứa, cùng K. nấu cơm. Hôm thì tôi ăn chung cùng K., hôm lại về ăn với mẹ. Bố K. thỉnh thoảng lên chơi với con trai. Những lúc như vậy tôi thường tránh mặt ông, nếu bất ngờ gặp thì tôi cũng chào hỏi, ngồi chơi một lúc rồi về và không bao giờ ngủ lại. Ngay cả khi tôi và K. về Nam Định thăm bố thì chúng tôi cũng chỉ đi về trong ngày, không bao giờ ở lại qua đêm. Từ Hà Nội về Nam Định cũng tương đối gần, nên có hôm tôi và K. buổi trưa mới về đến, ăn cơm bố K. nấu xong hai đứa leo lên giường ngủ. Bố K. ngủ ở giường đối diện. Thấy ông ngủ say hai đứa len lén quay qua hôn trộm. Nhiều lần hai đứa còn tỉnh quái bí mặt nắm tay nhau khi đang ăn cơm trước mặt bố K. và thú vị khi ông không phát hiện ra.

*

Bố K. trước làm nghề lái xe nhưng khi tôi quen K. thì ông đã nghỉ mất sức và kiếm sống bằng nghề đưa hàng cho các chợ đầu mối... Ông nghĩ tôi là một người bạn học chung lớp tiếng Anh với K. và không nghĩ ngờ gì về giới tính của con mình. K. là niềm hy vọng của gia đình cũng như cả dòng họ, vì bố K. là con trai trưởng và chỉ có ông mới sinh được con trai, hai chú của K. không lập gia đình còn các cô cũng chỉ toàn sinh con gái. K. có một người anh trai bằng tuổi tôi nhưng từ nhỏ khá ngỗ nghịch và giờ thì đang ngồi tù. K. đã tuyệt giao với anh trai sau khi bị anh đánh cho một trận như đòn thù vào năm K. học lớp 7 - 8 gì đó. K. rất hận anh trai, vì vậy tôi không thấy K. kể nhiều về anh trai của mình. Năm K. bắt đầu vào đại học (khoảng năm 1999 - 2000) thì mẹ cậu đi xuất khẩu lao động. Nghe K. nói thì bà vượt biên đi nên không có hộ chiếu và lý lịch thật. Khi bà đi cũng

không nói với người nhà. Thời điểm đó, nghe đâu bà sống tha phương ở Cộng hòa Séc (Tiệp Khắc cũ).

*

Chúng tôi ăn cơm tối xong, nếu không mở đĩa xem phim thì lại đi chơi loanh quanh. Vào cuối tuần, tôi và K. cùng vài người bạn đến quán bar nhảy nhót. K. tỏ vẻ hào hứng, trước khi đi bao giờ cũng vuốt tóc, bôi kem dưỡng da một cách kỹ càng. Trong túi của K. lúc nào cũng có thôi son lipiec không màu dành cho nam giới. K. không biết nhảy nên chỉ ngồi một góc nhìn tôi nhảy cùng đám bạn. Có lẽ sau khi yêu tôi, cuộc sống của K. đã thay đổi khá nhiều. K. nhiều bạn bè hơn, đi chơi tối và đến những nơi đông người mà không còn ngại ngùng nữa. Sống cùng nhau, chúng tôi còn nuôi một con chó, một con mèo. Con mèo được chúng tôi gọi tên là "A Miu", vì thế nên ngoài tên Honey tôi gọi thì K. còn có một tên âu yếm là A K.. Tôi ngỡ với cuộc sống mới như thế, K. phải thích lắm. Tôi cũng tưởng rằng cuộc sống dễ chịu đó cứ kéo dài mãi.

*

Sau khi gọi điện thông báo cho một số người, tôi vội chạy đi tìm những người làng chài chuyên nghề vớt người chết đuối và ký hợp đồng tìm kiếm. Họ báo giá 2 triệu, tôi không quan tâm. Tôi gọi điện thoại cho bố K. báo tin nhưng ông không tin. Đến khi một người bà con biết việc báo lại thì ông mới kinh hoàng từ Nam Định vội vàng lên Hà Nội ngay. Khoảng 11 giờ đêm, bố K. và nhóm bạn đồng giới của chúng tôi có mặt phía ngoài đồn Công an Long Biên sát chân cầu. Tôi chủ động gặp công an nói tôi là người yêu của K.. Công an lấy lời khai của tôi và bố K.. Không hiểu sao mấy anh công an không tỏ vẻ ngạc nhiên trước chuyện này. Họ có vẻ bận bịu và mệt mỏi.

Công an mở cốp xe máy, trong đó có lá thư tuyệt mệnh viết tay và chiếc điện thoại của K..

Bố K. được đọc lá thư này còn tôi thì không. Ông đọc trong trạng thái căng thẳng tột độ. Tôi cũng căng thẳng tột độ. Không hiểu được nguyên nhân cái chết của K., tôi chỉ phỏng đoán rằng K. rất thất vọng, sụp đổ. Từ chiếc điện thoại di động, người ta được biết ngày hôm đó K. gọi điện cho rất nhiều người, trong đó có cả người yêu cũ và mẹ của K. ở nước ngoài (nhưng không được). K. còn gọi cho rất nhiều người trong cơ quan để chào. Thời gian này vì đổ vỡ với tôi, K. muốn quay lại với người yêu cũ, và lại còn hy vọng có tình yêu với Q. - một người mới quen, nhưng tất cả đều không thành.

Về sau tôi mới được đọc lá thư tuyệt mệnh của K.. Lá thư dài một trang A4, đề rõ ngày 29/6, có đoạn viết:

"Muốn làm một người bình thường thật khó. Cuộc đời không có niềm vui là cuộc đời vô nghĩa. Cuộc sống mà phải luôn lo sợ, lừa dối những người xung quanh, lừa dối chính mình thì thật đáng buồn. Xin bố mẹ hãy tha lỗi cho con vì đã không làm tròn bổn phận của một người con. Con cũng không muốn thế này đâu, nhưng con không thể nhìn thấy con đường phía trước con sẽ bước đi như thế nào..."

Cuộc đời không có niềm vui là cuộc đời vô nghĩa. Không được sống thật thì làm sao có được niềm vui? Cái chết của K. đã thúc một cú thật mạnh vào tôi, khiến tôi phải nhìn lại chính cuộc sống của mình. Tôi không thể sống vật vờ trong những cảm giác gấp gáp, thực chất là trốn chạy mọi người và trốn chạy chính bản thân mình.

*

Việc vớt xác trong đêm không có kết quả. Đêm đó tôi vô vọng đi dọc bờ sông, chỗ có nhiều lau lách tôi cũng cố xuống,

ánh đèn trên cầu chiếu xuống vàng vọt. Trời đổ mưa lớn, nước sông Hồng cuộn cuộn chảy. Một mình tôi mò mẫm trong đêm tối. Hôm sau mưa tiếp tục rơi tầm tã. Tôi, bạn bè và một số người trong gia đình ở trên cầu ngóng chiếc thuyền đào qua đào lại tìm kiếm, nhưng cả ngày vẫn không có kết quả gì. Về sau những người lái thuyền trên sông Hồng nói, có lẽ khi K. nháy xuống đã bị sa xuống hố cát nên không vớt được xác ngay. Cũng may ngày hôm sau có sấm chớp và mưa to, sông Hồng thay đổi dòng chảy, xác K. mới nổi lên được. Người thuyền chài với kinh nghiệm sống trên sông tin rằng người chết đuối mà bị chìm khi nghe sấm chớp sẽ nổi lên.

Trưa 1/7, nắng chang chang, chị họ K. gọi điện thoại cho tôi, báo tin đã vớt được xác K. tại Hàm Tử Quan. Tôi vội vã chạy tới, chỉ thấy chiếc thuyền tìm kiếm nằm im giữa dòng. Chẳng gặp ai, tôi cứ đi xuống sát mép sông, mãi mới tìm thấy xác K. nằm sắp trong nước.

Tôi là người đến đầu tiên.

*

Cho đến giờ tôi vẫn nhớ như in hình ảnh khuôn mặt K. chìm trong làn nước đục đầy phù sa của sông Hồng. Như mọi xác người chết đuối được thuyền chài tìm vớt, xác K. được neo lại bằng một sợi dây buộc vào một cái cọc cắm trên bờ. Tôi cố gắng lật xác K. lên. Một dòng máu ứa ra từ mũi, từ miệng, người thuyền chài nói chỉ người thân đến thì người chết đuối mới có hiện tượng như vậy. Đến giờ những hình ảnh cuối cùng của K. vẫn còn nguyên trong tôi: Một nửa mặt K. dập nát, biến dạng. Đôi mắt K. ngày nào nhìn tôi giờ đã vỡ hằn con người. Đã ba ngày trôi qua, xác chết đã biến đổi nhưng tôi hầu như không có cảm giác gì khi đối diện, có thể một phần trí não hoặc một số

giác quan của tôi đã tê liệt... Những hình ảnh với ai đó có thể rất đáng sợ, nhưng với tôi nó chẳng có tác động gì, ngoài một thông tin cứ láy đi láy lại trong đầu tôi:

K. của tôi đã chết.

K. đã chết.

K. chết.

Trước đó, tôi vẫn còn hy vọng. Tôi vẫn nghĩ với bản năng sống và với tài bơi lội, K. sẽ vượt qua dòng nước mà bơi đến một nơi nào đó. Và như câu chuyện cổ tích tôi từng đọc, sẽ có một ai đó vớt được và chăm sóc cho cậu. Rồi K. của tôi cuối cùng sẽ bình yên ở một nơi nào đó. Thế nhưng, xác chết kia đang mặc bộ quần áo mà tôi đã cùng đi mua với K.. Hơn nữa, trong túi quần của K., người ta tìm thấy chiếc chứng minh thư mang tên T.T.K.. Không còn gì nữa, K. đã chết. Chết thật rồi!

Tôi lặng lẽ đi mua vòng hoa với Lê - một cô bạn chung của chúng tôi. Lặng lẽ theo dõi việc tắm rửa và đưa K. vào quan tài. Xa xa, bóng vài người em họ vẫn bám sát theo từng bước đi của tôi. Mọi người sợ tôi làm liều.

*

Sau những ngày bàng hoàng và mệt mỏi khủng khiếp với việc chôn cất tang lễ, bố K. đến nhà nói chuyện với bố tôi. Tôi không dám lại gần, chỉ thấy thái độ hai người đàn ông rất căng thẳng nhưng họ đều lầm lì, không hề to tiếng. Khi ra về gặp tôi, bố K. nói:

- Con tao là người bình thường. Chỉ vì mày...

Tôi câm lặng. Tôi đau nhưng tôi đã xác định trước, còn bố K. đau, đau hơn nữa là vì ông không thể ngờ. Tôi biết ông và nhiều người thân của K. cần một cái cớ.

Tôi sẵn là một cái cớ.

Và tôi cũng sẵn sàng đóng vai cái cớ đó.

Về sau, khi tôi nói chuyện với những người trong họ hàng của K., mọi người cũng nói K. từ bé đã hay chơi những trò con gái và những trò chơi không vận động tay chân. Mọi người không quá bất ngờ. Tuy rằng K. luôn che giấu, K. luôn không công nhận mình là gay và thường khổ ái vì điều đó.

Trong lúc thực hiện cuốn tự truyện này, vào ngày giỗ lần thứ hai của K., tôi đã về thăm mộ K., tìm về cả nhà K.. Mẹ K. đã trở về đoàn tụ với gia đình. Nhà K. đang xây lại. Tôi nhìn lại căn phòng ngày xưa của K., nơi ấy em đã sinh ra và lớn lên. Tôi và K. từng vui đùa với nhau ở đó. Sẽ chẳng còn lại dấu tích gì của những kỷ niệm trong hình hài ngôi nhà mới xây, nhưng nó vẫn còn ở đó trong trái tim tôi và linh hồn của một người đã khuất.

Mừng là bố K. không còn căng thẳng với tôi nữa. Ông nói chấp nhận chuyện của tôi và K.. Hơn ai hết, theo ông, chỉ có chúng tôi, mà bây giờ chỉ còn tôi là biết sự thật về tất cả những gì con trai ông đã phải trải qua. Và, ông muốn tôi sẽ trở thành một người tốt, thực hiện trọn vẹn những điều mà K. còn dang dở. Đó chính là những mục tiêu mà bản thân tôi luôn tâm niệm cho mình. Và có lẽ do chúng tôi đều xót xa cho K., một nỗi xót xa quá lớn mà không ai chịu bộc lộ ra, cho nên phần nào đã cản trở chúng tôi gần nhau hơn như mong muốn của mỗi người.

Tôi tự hứa với lòng mình năm nào cũng sẽ về.

Chương III

"*Tôi có con trai rồi!*" - Đó là câu nói của bố khi tôi cất tiếng khóc chào đời. Mẹ và những người hàng xóm sau này thỉnh thoảng vẫn kể lại chuyện đó đến mức nó trở thành một giai thoại. Tuy nhiên, có thể với nhiều người, câu chuyện này mang ý nghĩa khác. Thậm chí, có thể họ đem chuyện này ra để đùa, ác ý hoặc không? Dù sao, nó vẫn là một sự thật. Với tôi, nó là câu chuyện luôn xoáy vào tim óc. Tôi là con trai, là đàn ông. Hay không phải?! Tạo hóa khi sinh ra tôi, đã cài vào một mã phá hoại bí mật nào đó? Hay cuộc sống này, với những ngoắc ngoéo của nó, đã đưa tôi vào một khúc quanh kỳ lạ?

Năm 1970, bố tôi nâng nặc xin phép bà nội cho đi bộ đội khi chưa tròn 17 tuổi. Khi đó, bác tôi là con trai lớn trong gia đình đang được cử đi học tập ở nước ngoài, bố tôi sợ bác bị gọi về. Chiến trường phía Nam lúc đó cực kỳ khốc liệt, nhập ngũ, bố tôi được đưa ngay vào Nam. Bố mẹ tôi gặp nhau trong chiến trường và đã yêu nhau. Mẹ tôi khi đó là một y tá. Còn bố, chiến đấu một thời gian thì bị thương nhẹ vì bom và được đưa ra tuyến sau. Bố được đi học và sau này trở thành bác sĩ quân y.

Sau khi chiến tranh kết thúc, bố mẹ tôi làm đám cưới - một đám cưới giản dị của thời khó khăn. Lúc này, mẹ tôi đã được chuyển công tác về Hà Nội, nhưng bố vẫn tiếp tục đóng quân

trên Lai Châu. Mỗi năm, bố chỉ được về phép ít ngày. Cuộc sống thời chiến dường như vẫn tiếp tục đối với gia đình nhỏ bé mới thành hình. Sau mỗi lần bố tôi về phép, mẹ mang thai nhưng hai lần đều không giữ được. Khi mang tôi trong bụng, đang khấp khỏh mừng thì mẹ bất ngờ lên quai bị. Ông bà nội ngoại, rồi cả bố khi nhận được thư đều không muốn mẹ sinh tôi. Nếu như không có hai lần sẩy trước, có thể mẹ đã làm theo lời khuyên của mọi người. Nhưng đây là lần thứ ba... Quá tam ba bận, dân gian tin rằng lần thứ ba sẽ có kết quả tốt. Còn nếu không, sẽ phải bắt đầu lại từ số không, thậm chí số âm.

Bỏ đi một sinh linh bé nhỏ đang quẫy đạp trong bụng luôn là một quyết định quá khó khăn với một người đàn bà. Vì đã đứng trước nỗi băn khoăn đó, nên mẹ có phần chiều tôi hơn cả em gái - được sinh ra một cách bình thường. Sau này, mỗi lần kể lại chuyện này, mẹ lại ôm chặt lấy tôi như sợ tôi vụt biến mất.

Lúc đó, chỉ có bác gái chị của mẹ - cũng là một y tá - đã thuyết phục mọi người giữ tôi lại. Bác hứa chắc như đinh đóng cột: sẽ nuôi tôi suốt đời nếu như tôi bị khuyết tật về sức khỏe và trí tuệ. Sau này, bác là người mẹ thứ hai của tôi và con bác cũng rất yêu quý tôi ngay cả khi biết tôi là người đồng tính. Bác cũng là một trong những người phụ nữ mà tôi ngưỡng mộ.

Tính toán ngày giờ, bố xin đơn vị về phép. Thời đó, có câu chuyện vui rằng một anh bộ đội nhận được điện tín (không dấu) chỉ có mấy chữ: VO DE, VE NGAY và người lính ấy nhằm “vợ đẻ” thành “vỡ đẻ”! Bố về được vài ngày thì mẹ sinh tôi. Tôi sinh ngày 12-1-1980. Nếu tính lịch dương thì tôi thuộc thế hệ 8x như các bạn trẻ bây giờ vẫn nói. Nhưng nếu tính tuổi để lập gia đình, thì tôi lại sinh cuối năm 1979 âm lịch và cảm tình con dê. Năm Kỷ Mùi.

Ngày đón vợ con từ bệnh viện về, bố tôi làm gà. Bỗng ông bật dậy chạy mấy vòng quanh bể nước khu tập thể, tay cầm con gà vừa cắt tiết hét toáng lên: *"Tôi có con trai. Tôi có con trai rồi!"*. Có con trai, đó là mong ước của tất cả các gia đình người Việt. Nói đúng hơn, là mong ước của mọi ông bố. Không biết có phải vì thế mà khi biết tôi đồng tính, bố đã rất thất vọng và ông trút tất cả những mất mát ấy vào tôi? Thật ra, tôi vẫn là một người đàn ông, chỉ khác một điều, tôi chỉ có cảm giác tình yêu với đàn ông. Nhiều lúc, tôi chỉ muốn gào lên: *"Tại sao? Bởi? Con vẫn là con trai của bố!..."*

*

Tôi là đứa nhạy cảm từ nhỏ và đến giờ vẫn vậy. Nhạy cảm và suy tư, bên ngoài là một cái vỏ đầy biến động. Từ bé tôi đã lờ mờ nhận ra: Con người sinh ra trên đời là điều kỳ diệu. Có thể có tôi trên đời hoặc không. Chỉ cần mẹ nghe theo ý kiến của mọi người... vậy là không có tôi trên đời! Cũng có thể, dù thế nào tôi cũng xuất hiện, nhưng sẽ mang hình hài khác. Lớn hơn chút nữa, nghe chuyện mẹ mắc quai bị - một bệnh có thể ảnh hưởng đến thai nhi, tôi băn khoăn mãi với câu hỏi: Nếu mẹ không mắc căn bệnh ấy, liệu tôi có là người đàn ông bình thường? Và những câu hỏi này mãi mãi không bao giờ tôi trả lời được cho mình.

Hồi mới khoảng bốn tuổi, có những đêm tôi tỉnh giấc vì nghe tiếng bố mẹ cãi nhau trong đêm. Nhiều lần như vậy, tôi chập chờn trong những tiếng nói, câu hỏi đầy căng thẳng cổ nèn của bố, trong những tiếng khóc và giọng van vớ của mẹ. Không biết gì về những mối quan hệ quá phức tạp của người lớn,

nhưng có những câu nói mà tôi nghe thấy đứt đoạn trong đêm, trở đi trở lại: Con anh... không phải con anh... Rồi một hôm, nằm yên nghe, tôi thấy bố lục đục trong bóng tối tìm đốt hết những tấm hình chụp tôi trước đó, rồi tiếng mẹ khóc. Tôi vẫn nằm im để rồi sau đó lại thiếp đi trong giấc ngủ nặng nề. Và, một đứa trẻ mà mọi người đều nghĩ là ngây thơ không biết gì, là tôi khi đó, bắt đầu lờ mờ có những câu hỏi: *Sao tôi lại không phải con của bố? Nếu không phải thì sao? Nếu là con bố sao bố lại đối xử với tôi như thế?*

Thật ra, khi đó, tôi không hề quan tâm đến vấn đề “của”. Tôi có là con của bố hay không thật ra không quan trọng. Với một đứa bé, tình yêu và sự quan tâm của người lớn là quan trọng nhất. Nhưng bố đã đẩy tôi ra, bằng hành động đốt hết ảnh của tôi. Sao tôi lại phải chứng kiến chuyện đó? Đó là số phận của tôi. Một khoảng trống vô hình giữa bố và tôi đã thành hình, ngày qua ngày khoảng trống càng lớn lên với cách cư xử cứng rắn của bố, với tính nóng nổi và ương bướng của tôi. Tôi không cởi mở với bố và sau này có những bí mật tôi không thể nói ra cùng bố, bố tôi không có cách nào để chia sẻ những kinh nghiệm cuộc đời, kinh nghiệm của một người đàn ông cho tôi. Và tôi, cũng thiệt thòi không kém khi không được học những kinh nghiệm quý báu đó.

Mặc cho những nghi ngờ của bố, tôi lớn lên với những nét giống họ nội nhiều hơn. Ông bà, các cô, các chú luôn chiều chuộng cháu bé bỏng, tôi nhận được sự cưng chiều của tất cả mọi người trừ bố, bố luôn luôn nghiêm khắc với tôi. Sau này, tôi được biết, bố nghi ngờ vì ngày trước mẹ có một người bạn đồng hương rất yêu quý mẹ. Tất nhiên, việc bố nghi ngờ chẳng có mấy may sự thật nào. Dù sao thì tôi vẫn yên tâm là con mẹ. Có

một thời khi còn bé, tôi nghĩ tôi chỉ là con mẹ. Tôi nhận thấy đàn bà đa số là bao dung và sống đầy tình cảm. Tôi kính trọng họ, có phần hơn với đàn ông.

*

Dù có đi đến chân trời góc bể nào, tôi cũng không bao giờ quên khu nhà mà tôi sống thời nhỏ. Đó chính là một trong những khu tập thể dành cho y bác sĩ và những người phục vụ trong Bệnh viện Bạch Mai. Khu tập thể - đó là thứ mà ngày nay đang biến mất và có lẽ chỉ vài năm nữa là mất hẳn, nhưng hồi đó, nó là một kiểu "làng" đặc biệt giữa lòng thành phố. Những người cùng làm với nhau lại ở chung với nhau. Rất nhiều thứ dùng chung: từ chuyện cơ quan phân phối các vật dụng đến chuyện hòa bình thế giới, từ bể nước đến nhà vệ sinh công cộng.

Tôi vẫn nhớ như in cái nhà tập thể tường bằng vách nửa đan rồi trát bùn trộn rom ra ngoài, 5 hộ gia đình giáp lưng vào nhau. Nhà nọ nói gì, các nhà còn lại đều nghe thấy. Giữa các căn hộ là những bức vách nhỏ bằng gỗ mỏng, khi tất cả người lớn đã đi làm, chúng tôi dỡ những miếng gỗ đó ra để đi sang nhà nhau chơi. Thời đó, các bậc cha mẹ đi làm hay khóa cửa nhớ con trong nhà và chúng tôi may mắn vì không bị biệt giam mà có khá nhiều đồng đảng. Chúng tôi còn khoét những lỗ nhỏ trên vách để nói chuyện và nhòm trộm lẫn nhau... Có lần, lũ nhóc còn bày trò nháy vào phuy nước để tắm. Nước hồi đó là thứ không bao giờ có dư nên nhà nào cũng có những chiếc thùng phuy to - nguyên là thùng chứa nhựa đường hoặc xăng dầu - để tích nước ăn. Nếu tắm xong mà đổ hết nước đi thì sẽ phạm trọng tội nên chúng tôi để nguyên nước lại và bố mẹ không biết nên vẫn dùng nước đó nấu ăn. Hồi bé tôi chơi mọi trò mà lũ con trai hay bày ra như chơi đánh trận giả, đuổi bắt,

trốn tìm, trò nháy dây, chơi nấu cơm, đồ hàng của con gái tôi cũng chơi. Sau này, những dây nhà xập xệ như thế nằm trong kế hoạch phải phá bỏ, những gia đình đều phải chuyển ra những ngôi nhà mới hơn ở khu đất khác.

Trung Thu năm tôi học lớp 4, lần đầu tiên tôi được mẹ chở lên Hàng Mã mua cho một chiếc tàu thủy bằng sắt tây, sơn xanh đỏ trông rất đẹp. Đây cũng là thứ đồ chơi nay đã tuyệt chủng. Nó có một bộ máy thô sơ đốt bằng dầu hỏa và tự chạy được trong một cái chậu to hoặc một cái ao nhỏ. Còn tôi thường cho tàu vào phuy nước ăn của gia đình để chơi. Trung thu đó, tôi có chiếc tàu thủy, mấy quả hồng ngâm và đó là Trung Thu tuyệt vời nhất. Lúc ra phố Hàng Mã, tôi thích đấu sư tử và nhiều thứ lấp lánh khác nhưng mẹ không có tiền mua.

Quả hồng ngâm có vào mùa thu là một trong những loại trái cây mà tôi và mẹ hay ăn chung. Tôi và mẹ còn thích ăn na và thanh long (mẹ thích vì trong đó có những hạt nhỏ như hạt kê vỡ tan khi nhai nhẹ, có vị rất lạ. Nên sau này, khi mẹ đã mất, tôi thường ứa nước mắt khi nhìn thấy thanh long, thật nhiều thanh long).

Năm 1983 tôi lên 4 tuổi, mẹ sinh cho tôi một cô em gái. Ba mẹ con trứng gà, trứng vịt nuôi nhau đợi bố. Khi em tôi chưa đầy tuổi, có một trận lụt khủng khiếp nước tràn vào đầy nhà. Tôi và em gái ôm nhau ngồi vắt vẻo trên mấy tấm ván bố kỳ công mang từ Lai Châu về, nhìn các đồ vật trong nhà nổi lênh bênh trên mặt nước. May mà khi đó, giữa những người hàng xóm cũng là đồng nghiệp rất tình nghĩa và gần gũi nên dù thiếu thốn đủ đường vẫn vui vẻ. Đường xá từ Lai Châu về Hà Nội không dễ dàng như bây giờ, nhiều đường đèo nguy hiểm nên mỗi lần nghe tin bố về Hà Nội hay khi bố từ nhà trở về đơn vị mẹ tôi đều đứng ngồi không yên.

Tôi và em gái hay đi tha thẩn chơi trong bệnh viện, nơi có những khu đất mọc đầy cỏ, em gái tôi rất sợ những con cừu mà bệnh viện nuôi làm thí nghiệm cũng tha thẩn ăn cỏ ở đó. Giờ đây, bệnh viện Bạch Mai chật cứng những tòa nhà bê tông và chẳng còn khoảng sân cỏ nào. Ngày trước nơi này còn rất nhiều cây xanh và những hàng rào toàn bằng cây cúc tần hay dâm bụt, trên bụi cây dâm bụt có những con vật phát sáng vào buổi tối. Chúng không phải là đom đóm, bọn này bay chập chờn trên trời. Chúng cũng không phải là sâu đất. Chúng cứ la đà trong bụi cây, và cho đến nay tôi vẫn không biết chúng là gì.

Tôi và em gái cứ lớn lên như vậy. Chúng tôi chơi với nhau, khi hòa thuận, lúc đánh nhau nhưng vẫn đầy tình anh em ấm áp cho đến khi chuyện tôi đồng tính vỡ lở và chúng tôi xung đột, mất một thời gian khá dài cho đến gần đây...

*

Tôi sinh ra bình thường như bao đứa trẻ khác, trong tiếng thở phào nhẹ nhõm, xóa tan mọi lo lắng của gia đình hai bên nội ngoại. Con đầu cháu sớm nên tôi được cưng chiều từ khi mới lọt lòng. Mẹ nhiều bữa phải nhịn ăn để dành cho tôi miếng ngon nhất. Ngày còn bé tôi rất béo, mẹ gọi tôi là Gấu Misa, theo tên con vật biểu tượng của Olympic Mát-xcơ-va năm 1982. Ngày đó mẹ đã đan một chiếc áo len có hình con gấu nổi tiếng đó cho tôi. Khi tôi lớn, vẫn còn nhìn thấy chiếc áo ấy. Mọi người kể lại, mẹ lúc đó rất gầy, bé tôi trông rất tương phản.

Năm tôi sinh, cũng là năm tình hình biên giới phía Bắc căng thẳng. Bố tiếp tục vác ba lô ra chiến trường miền núi, tôi bám mẹ không rời mọi lúc mọi nơi. Có khi mẹ bế tôi vẫn la khóc đòi mẹ: "*Mẹ ơi! Mẹ đâu rồi?*". Sau này mẹ vẫn thường kể lại chuyện này để trêu tôi. Theo mẹ, tôi rất gan lì!

Hội bé, tôi mạnh khỏe, trừ một căn bệnh theo tôi đến tận bây giờ: hen. Mỗi lần tôi bị lên cơn, mẹ lại thức cả đêm xoa lưng cho tôi. Trong gia đình lớn của tôi có ba người bị căn bệnh này hành hạ. Tôi phải ngủ ngồi rất nhiều và mẹ cũng phải ngồi trông vì chỉ cần tôi mệt quá nằm xuống là có thể chết vì ngạt thở... Có loại thuốc có tác dụng rất cao mẹ định dùng để chữa cho tôi khỏi nhanh nhưng bố biết đã ngăn lại, bố biết dùng thuốc đó sẽ bị nghiện rất nguy hiểm.

So với em gái và nhiều người bạn cùng trang lứa, tôi thấy mình là đứa trẻ khiến bố mẹ mất thời gian hơn rất nhiều. Ngay cả khi tôi đã lớn. Không chỉ thời gian, còn là nước mắt, mồ hôi và hao gầy thể xác, mệt mỏi tinh thần. Có lẽ vì tôi luôn sống quá mạnh mẽ, luôn muốn phát hiện và luôn muốn làm tới cùng. Tôi yêu ghét rõ ràng, điều này tôi thừa hưởng từ cả bố lẫn mẹ, nhưng bố mẹ và những người thân của tôi lại phải chịu đựng tôi nhiều nhất.

TÔI KHÔNG CỐ TÌNH GÂY RA NHỮNG TỐN THẤT ẤY!

Khi tôi bắt đầu biết nghĩ thì mẹ đã đi xa. Nhưng không bao giờ tôi nghĩ mẹ đã mất vĩnh viễn. Mẹ chỉ đi đâu đó, mẹ vẫn theo sát tôi từng bước. Những kỷ niệm về tuổi ấu thơ vẫn luôn theo tôi đến tận bây giờ, đó là chuỗi ngày đẹp nhất trong cuộc đời của tôi, và tất cả gắn với MẸ. Mãi về sau khi tôi vĩnh viễn mất mẹ, tôi mới thấy khoảng trống bao phủ không gì lấp được khi không có mẹ hiện hữu bên đời, có lẽ cái cảm giác đó sẽ đi theo suốt cuộc đời tôi.

Mẹ ơi, mẹ đâu rồi?!

Những lúc cô đơn, mất mát, thất vọng trong công việc, thất tình tôi đều nghĩ ngay đến mẹ và đều được an ủi. Tôi sớm nghĩ về cái chết và không hiểu sao, tôi không sợ nó lắm. Mẹ và những người thân yêu đã mất của tôi vẫn sống với tôi, còn thân thiết hơn nhiều người đang sống khác.

*

Có một chuyện tôi không bao giờ quên, một kỷ niệm với bố. Chắc bố sẽ không nhớ chuyện này, nhưng với tôi nó lại là một dấu ấn sâu đậm. Năm đó, tôi chỉ khoảng 4 - 5 tuổi, hai bố con về quê Nam Định. Xe vừa dừng, tôi hấp tấp nhảy xuống ngã sấp mặt xuống đường. Một mảnh đá nhỏ đâm vào trán tôi, khi về đến quê mọi người phải lấy kim khâu các vụn đá ra, hiện vết sẹo trên trán tôi vẫn còn. Cũng trong lần về quê ấy, khi mệt mỏi tôi nhắm mắt lim dim tựa vào thành ghế, bố tưởng tôi đã ngủ thiếp đi, người ôm tôi vào lòng. Nằm trong lòng bố rất chắc chắn và ấm áp. Khi đó tôi thấy rất yêu bố. Nhưng khi tôi tỉnh giấc, bố lại quá nghiêm khắc và xa cách. Bố thường gọi các con là "mày" và xưng "tao".

Bố là người có ảnh hưởng lớn thứ hai đối với tôi. Sau mẹ. Sức ảnh hưởng này rất lớn, nếu tính đến việc bố thường xuyên xa nhà khi tôi còn bé. Là con trai thứ trong gia đình, nhưng bố tôi rất quyết đoán, gia trưởng, khác hẳn tính bác tôi. Không chỉ trong gia đình nhỏ mà trong họ, bố cũng nổi tiếng là người cứng rắn. Đứa con đứa cháu nào nghe lời, bố tôi rất quý, ngược lại, bố rất ghét. Mọi chuyện trong nhà bố tôi là người quyết định hết. Mẹ tôi - theo lời bên ngoại kể, "đanh đá" nhất nhà - nhưng tôi thấy mẹ chỉ biết cam chịu, sẵn sàng nhận phần thiệt thòi về mình.

Khi tôi học những năm đầu cấp I, bố mới được phục viên chuyển về Hà Nội. Công tác ở bộ phận khám sức khỏe cho những người chuẩn bị đi xuất khẩu lao động sang Liên Xô và các nước Đông Âu, bố nổi tiếng là người khí khái. Chính vì vậy nhiều người không thích ông. Bù lại, bố có rất nhiều bạn trong Nam ngoài Bắc. Những người bạn thực sự. Làm ở Hà Nội ít lâu, cơ quan lại chuyển bố tôi về Hải Phòng. Thế là bố tôi lại com niêu nước lọ đi đi về về rất vất vả. Có lẽ thấy không ổn, bố đã xin về hưu non để được ở gần gia đình. Sau này, bố tôi lại đi làm nghề của ông: bác sĩ cho một cơ quan ở Thanh Xuân, Hà Nội.

Đây cũng là thời gian khoảng năm 1992, 1993, gia đình tôi rất khó khăn. Nhờ cậu tôi, em họ của mẹ, bố nhận đi làm bảo vệ cho một khách sạn. Ngoài giờ trực ở bệnh viện, mẹ phải đi bó mối thuốc lá cho các hàng nước. Mẹ đi lấy đá và bó mối cho các hàng quán trong ngoài bệnh viện Bạch Mai và các khu tập thể xung quanh bệnh viện rồi dần dần “điều khiển” hai anh em chúng tôi tham gia công việc này. Tôi nhớ những buổi đạp xe lên Thái Thịnh, cách nhà 3 - 4 cây số lấy đá. Cũng có lúc tôi cho cả em gái đi theo. Nắng mưa cũng đi, nắng thì lấy nhiều đá và ngày đó thu nhập được nhiều hơn. Mưa dầm và trời mát thì không phải đi, nhưng sẽ không có tiền và mẹ sẽ lo lắng hơn.

Nhà có cuốn sổ ghi tất cả những khoản thu kể cả những đồng kiếm thêm từ những giọt mồ hôi nhỏ bé. Ngày còn rất nhỏ, tôi đã biết đến những buổi trực triền miên của mẹ trong bệnh viện, mẹ nhận cả những buổi trực đêm thay cho người khác để có thêm vài đồng, thời đó thù lao trực một đêm đâu có nhiều nhận gì. Hôm sau mẹ vẫn đi làm như thường. Trước khi đi vẫn chu đáo mua đồ ăn sáng cho mấy cha con nhưng chính

mình lại không ăn gì cả. Năm 1997, khi tôi vào học đại học, tình cờ xem cuốn sổ mới biết lúc đó cả nhà chỉ có vài triệu đồng.

Gia đình tôi không bao giờ đói ăn hay quá khổ sở nhưng không bao giờ giàu có.

*

Hình ảnh đầu tiên trở đi trở lại về mẹ trong tôi là mẹ dạy cho trẻ tập nói, những đứa trẻ ngọng nghịu vì bị cầm đũa bấm sinh. Tôi ngoài giờ học mẫu giáo cùng với các bạn trong trường học bình thường thì còn được học chung với những trẻ như vậy ngay trong khoa nơi mẹ làm việc, nay là bệnh viện Tai - Mũi - Họng TW.

Lớn thêm chút nữa, tôi trở thành đứa trẻ hiếu động nhất khu tập thể. Chẳng có trò chơi nào của lũ trẻ mà không có mặt tôi. Những trò của trẻ lớn hơn vài ba tuổi, tôi cũng không ngần. Trò con trai, con gái gì tôi cũng đều tham gia tốt. Ngày đó, cuộc sống còn nhiều khó khăn, lũ trẻ trong khu tập thể chỉ chơi quay, thả diều, nháy dây, trốn tìm, trò sôi động nhất là chia ra hai phe chơi “chiến tranh bùng nổ”. Không có những đồ chơi xanh đỏ các kiểu tràn ngập như bây giờ. Không có những đồ chơi điện tử đầy những hình ảnh, âm thanh hấp dẫn.

Có em gái, sự chăm sóc của mẹ với tôi không còn nhiều như trước. Tôi bắt đầu khám phá thế giới với những trò nghịch ngợm và bắt đầu bộc lộ bản tính bướng bỉnh, gan lì, hầu như chẳng biết sợ là gì. Có lần, tôi cùng hai anh lớn tuổi hơn trong xóm cuối lên những mảng bèo tây lớn bơi ra giữa ao nước sâu. Tôi tưởng tượng mình đang hiên ngang đứng trên mũi con tàu lớn vượt sóng gió đại dương. Ra giữa ao thì những tấm bèo tan dần ra và mấy thằng bé có nguy cơ rơi xuống nước, nhưng tôi

vẫn không hề biết sợ, vẫn hào hứng nhảy loi choi mặc kệ mấy anh kia tái mét gọi người cứu.

“Hải quân” được đưa vào bờ an toàn, hàng xóm mách mẹ. Bố về phép mẹ mách lại bố, bố treo tôi lên bờ rào nhà hàng xóm để phạt roi. Tôi gan lì chẳng xin lỗi, cũng chẳng khóc. Sau này, bố cũng thường xung đột với tôi như vậy, có lúc bố mắng, đánh tôi ngay trong bữa ăn. Theo bố, lúc đó “mặt mày căng căng” và “tại sao mày nhếch mép cười, nhìn mặt ghét!”. Và dần dần tôi có phản ứng quen thuộc là luôn tìm cách đối phó. Cách đối phó dễ nhất: lảng tránh bố, cách thứ hai: tìm cách chối “tội”. Người lớn trong khu tập thể gọi tôi là “thầy cãi”.

Hồi bé tôi hát khá hay và đã đoạt giải nhì trong một cuộc liên hoan ca hát của học sinh thành phố. Tôi thích học hát, học múa nhưng bố không cho với một câu kết luận đanh thép “xướng ca vô loài”. Gia đình và cả họ hàng nhà tôi tất cả đều theo những nghề “nghiêm chính”, đều làm trong các cơ quan nhà nước. Riêng tôi hình thành một con đường khác hẳn. Nhưng đó là chuyện sau này.

Sáng dạ và chăm học nên lên đến cấp II học lực của tôi vẫn thuộc loại khá giỏi. Cuộc sống của tôi, đã đảo lộn hoàn toàn với sự xuất hiện của một người, người đó nay đã chết, chỉ còn là một cái bóng, một cái bóng ám ảnh cuộc đời tôi.

Chương IV

Cái bóng đó là một ông giáo già, tóc bạc, gầy, khắc khổ. Nói đúng, trông ông rất hom hem. Ông lại còn hay ho húng hắng. Khi ở gần, có thể nghe thấy tiếng ông thở khò khè, tiếng thở của người bị bệnh phổi. Ông tên X., là giáo viên dạy toán ở trường cấp II của tôi nhưng không trực tiếp dạy lớp tôi. Sau này, tôi mới biết ông có một cô con gái hơn tôi hai tuổi và cậu con trai ít hơn tôi một tuổi. Tất cả những thông tin về thầy thật bình thường. Thế nhưng, đó chính là người thay đổi cuộc đời tôi nhiều nhất, người để lại cho tôi câu hỏi lớn nhất về giới tính của mình mà suốt đời này tôi không trả lời được.

Khi đó tôi học lớp 7 và lại học sớm một năm, mới 13 tuổi, vẫn là một cậu nhóc rất còi. Có lẽ bệnh hen khiến cơ thể của tôi không thể mập như khi còn nhỏ. Thời gian đó, phong trào học thêm bắt đầu phát triển. Lũ trẻ chúng tôi ngoài những giờ học ở trường là các buổi học thêm triển miên. Bố mẹ của thằng bạn thân có ý định tổ chức lớp học thêm và mời thầy X. đến phụ đạo kèm cặp cho bảy, tám đứa học trò nam trong đó có tôi. Các bậc cha mẹ đồng ý và lớp học được chọn chính là căn nhà mới của tôi. Khi đó, nhà tôi mới chuyển khỏi ngôi nhà cũ với những bức vách trện bùn. Tôi không biết chính xác nhà thầy giáo X. ở đâu,

nghe các anh lớp trên kể thì hình như từ nhà thầy đến nhà tôi cũng khoảng 3km, nếu đi xe đạp cũng mất chừng 10 phút.

Còn nhớ ngày đó, tôi rất vô tư với những trò quậy cùng đám bạn học. Cuộc sống của tôi và lũ bạn lúc đó không giống như các cô cậu bé tuổi teen ngày nay, chúng tôi không có xe đạp, đi học thì í ới rủ nhau cuốc bộ mà thôi. Những trò chơi ở trường thì cũng đơn giản là bốc quay, bắn bi, đuổi bắt, đọc truyện hoặc đơn giản là tụ tập kháo chuyện... Dù cố gắng, tôi chưa bao giờ là người đứng đầu trong các trò chơi cùng đám bạn. Thế nhưng bù lại, tôi tự hào khi mình thường giải được các bài toán khó hay viết được bài văn đạt điểm cao.

Tôi hồn nhiên và không hề biết đến bất kỳ một bất trắc nào, dù là những dự cảm mong manh cũng không có. Thầy X. đối xử với chúng tôi bình thường, học với thầy một thời gian, tôi không có chút ấn tượng nào, thậm chí ngay cả cách giảng bài của thầy cũng không có gì đặc biệt. Chỉ có một dấu hiệu, mà tôi chỉ nhận thức ra sau này, khi tất cả đã xảy ra, khi không còn có thể rút kinh nghiệm được nữa. Đó là, thi thoảng khi một trong những đứa chúng tôi không làm được bài tập hay tỏ vẻ lơ đãng, lười nhác thì lại bị thầy sờ vào chim - dù sao thì đây cũng là nơi nhạy cảm nhất của cơ thể. Có đứa hét âm lên vì thầy bóp quá tay. Tuy nhiên, bấy giờ với đầu óc non nớt và suy nghĩ trong sáng của trẻ con, chúng tôi chỉ coi đó là một cách phạt của thầy giáo với học sinh, hoặc một trò đùa vô hại.

*

Cứ thế một tháng sau, vào một buổi chiều thu lạnh se se, ông thầy giáo già đến nhà tôi, xin phép bố mẹ đưa tôi đến nhà một người bạn của thầy chơi, như một cách khen thưởng cho tôi

đã đạt kết quả học tập tốt. Dĩ nhiên, bố mẹ tôi chẳng nghi ngại gì, còn tôi thì rất vui vì được thầy giáo ưu ái đưa đi chơi. Hồi nhỏ, tôi chỉ biết rõ khu Phương Mai, nơi có bệnh viện Bạch Mai nhà tôi ở. Rộng ra một chút, tôi biết nhà bác mình trên khu tập thể Thành Công và phố Phủ Doãn - nơi ông bà trẻ ở, mẹ tôi gọi bằng cậu mợ vì ông là em của bà ngoại tôi. Ngày xưa mẹ tôi chân ướt chân ráo từ Ninh Bình ra ở nhờ. Đầu tiên nhà ông bà ở Hàng Ngang, nhưng hồi đó thì tôi cũng chưa sinh nên chỉ được nghe mẹ kể lại...

Tôi ngồi vắt vẻo sau yên xe đạp của ông giáo già. Ông đạp xe qua chiếc cổng parabol, đưa tôi vào những con đường nhỏ trong khuôn viên Đại học Bách khoa Hà Nội. Khu vực này cách nhà tôi chỉ vài trăm mét nhưng đối với tôi là cả một không gian hoàn toàn khác lạ. Tôi chưa hề khám phá khu này nên những con đường nhỏ hai bên đầy những ngôi nhà cao tầng khiến tôi rất thích. Tôi liên tục ngó nghiêng xung quanh và cũng không để ý lúc đó tôi và ông giáo đã nói những gì. Đến một khu tập thể cũ kỹ vắng vẻ, thầy X. bảo: *"Qua nhà thầy tưới cây chút đã, rồi đến nhà bạn thầy sau"*. Tôi im lặng đi theo ông lên đến tầng năm và dừng lại trước một căn hộ khóa cửa. Ông giáo lục lọi trong túi chùm chìa khóa rồi mở cửa, tôi bước vào theo, căn hộ không có một đồ vật nào ngoài một chiếc phản ở góc nhà. Tôi đứng im, ngẩn ngơ trong mùi ẩm mốc của căn hộ thiếu hơi người. Không có đèn, ánh sáng duy nhất hắt vào phòng từ phía ban công, thứ ánh sáng mờ và lạnh của một buổi chiều thu muộn. Ông giáo lấy nước tưới những chậu hoa, cây cảnh đã héo rũ. Xong xuôi, ông nằm xuống cái phản, tiếng thở khò khè vang lên nghe rất rõ trong căn phòng vắng lặng. Tôi cũng không hiểu tại sao ở khu nhà đó, vào thời điểm đó hầu như không có người. Im ắng.

*

Một phút, hai phút trôi qua và tôi chờ... chờ thầy ngồi dậy và đi đến một nơi khác. Thế nhưng... ông giáo quay qua tôi, đưa bàn tay gầy gò ra vẫy: *"Lại đây thầy cho xem cái này!"*. Tôi bước tới gần chiếc phản mà trong tâm trí tuyệt nhiên không mang một mối nghi ngờ nào. Tôi bước tới vì tôi là một học trò và tôi làm theo ý của thầy giáo như một mệnh lệnh. Thậm chí tôi còn không nghĩ gì (những mối quan hệ mà trong đó, trẻ em bị phụ thuộc, có mặt trái của nó). Nhưng, khi thầy bắt đầu cởi những chiếc cúc trên chiếc quần loe cũ, tôi bắt đầu lo lắng. Điều gì đang xảy ra? Tôi không hiểu và không có kinh nghiệm nào để phán đoán nhưng quá thực tôi tò mò. Tò mò xem thầy giáo mình đang làm gì!

Khi chiếc quần được ông thầy cởi bỏ, trong ánh sáng càng lúc càng yếu hơn, tôi nhận ra cái vật đàn ông của ông thầy giáo già. Nó khác, rất khác với con chim của một đứa bé 13 tuổi là tôi. Lúc đó tôi đứng lặng đi, những gì đang xảy ra khiến tôi tê liệt. Sau này, xem phim thấy con ếch tê liệt trước con rắn, tôi hiểu. Trước những tai họa khủng khiếp, sinh vật nào cũng vậy. Ông giáo tiếp tục cởi bỏ áo. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy một người khóa thân, thấy toàn bộ những gì bí hiểm nhất mà bố mẹ tôi vẫn bảo là cần phải che giấu đi. Tôi chìm sâu vào trạng thái tê liệt rồi chợt giật nẩy mình khi ông giáo chạm vào người tôi. Quần áo trên người tôi bị lột ra. Không quá nhanh cũng không chậm trễ. Tôi không phản ứng, cũng không kêu lên. Khi bị kéo xuống, tôi đổ ập lên thân thể lỏa lồ của ông giáo. Một cảm giác rất quái lạ...

*

Cơ thể của một đứa bé chưa dậy thì, nhẵn nhụi trắng trẻo

của tôi và cơ thể dềnh dàng, da thịt có chỗ đã nhăn nheo với cái vật đen đen và nhiều lông lá kia, có gì khác nhau? Quá thực tôi đã tò mò cực điểm. Tôi muốn biết tại sao tôi và ông ta lại khác như vậy... Nằm trên người thầy giáo, để yên cho ông điều khiển cơ thể và cọ xát vào những chỗ nhạy cảm, trong đầu tôi bị ám bởi câu hỏi: Sao người lớn lại khác trẻ con? Sao cơ thể ông ta không giống như tôi?

Lúc này, trong tôi dấy lên một trạng thái hỗn độn xúc cảm, có ghê tởm, có sợ hãi, có phấn khích... không hẳn là cái nào cả dù cái nào cũng mạnh. Đó là một thứ xúc cảm lạ kỳ chưa từng biết đến trong đời. Tôi nghĩ đó chính là trạng thái được đặt trên nền của sự tò mò. Sự tò mò không được đặt đúng chỗ. Sự tò mò giúp con người khai phá và tiến lên nhưng sự tò mò của một đứa bé bị đưa vào nơi nhập nhòa chớp lóe, không biết đâu là ma quỷ, đâu là thánh thần thật đáng sợ.

Va chạm, cọ xát giữa hai thân thể một hồi, tôi dần bị dẫn dắt vào một trò chơi. Một trò chơi cảm giác, chênh vênh như đi trên dây mà bên trên là khoảng trống mênh mông, bên dưới là vực thẳm hun hút. Một trò chơi có hình ảnh của máu me, của sự sống và cái chết mà mãi sau này tôi mới nhận thức được đó là cái gì. Tôi nhớ, rất nhớ cái cảm giác đó... Nó không hẳn là những thăng hoa của cơ thể mà sau này tôi có được, nó trần trụi, đơn giản và tẻ nhạt. Nhưng...

Lần đầu tiên, tôi xuất tinh. Cái dòng trắng đục đó phun trào sau những cọ xát. Một chớp lóe vụt lên xuyên dọc sống lưng. Bùng nổ. Quá thực lúc đó tôi không hiểu chuyện gì đã xảy ra với cơ thể mình. Một cảm giác lạ, một cảm giác mà tôi chưa bao giờ nếm trải trước đó. Tôi mơ hồ nhận biết được chút gì đó, thế giới của người lớn, của những hành vi khác, cách cư xử

khác. Lần đầu tiên, tôi ném trái cảm giác tình dục, không phải với một cô gái, một người đàn bà, mà với một ông già. Chỉ xiết, run, co người, co xát. Chưa có những hành vi quan hệ thực sự như sau này tôi biết. Có lẽ ông giáo đã e dè khi làm những hành động có thể gây rắc rối với một cậu bé 13 tuổi. Cũng có lẽ ở tuổi đó, thế hệ của ông chỉ làm như vậy.

Cuộc đời tôi đã ngoặt sang hướng khác nhưng tôi chưa đủ từng trải để nhận ra. Tôi nằm im trong căn phòng đóng kín cả cửa sổ và cửa ra vào đó. Chạng vạng tối, chạng vạng chiều mùa thu, chỉ có ánh sáng còn mờ nhạt từ ban công hắt qua khe cửa... Xong xuôi, ông ta nhặt lấy quần áo, lần lượt mặc vào người. Tôi làm theo, rồi lặng lẽ, giống một sự phục tùng, tôi đi theo ông ta ra khỏi căn phòng. Cả hai chúng tôi đều im lặng. Ông lại chờ tôi qua cổng parabol như khi vào. Thành phố đã lên đèn.

*

Có người sẽ thắc mắc: 'Tôi có nảy sinh mặc cảm gì không? Tôi có bị xung động chấn thương tâm lý nào không? Tôi có đau khổ, hối hận vì mặc cảm tội lỗi? Tôi có căm ghét thù hận ông giáo đó? Thật ra, một đứa bé 13 tuổi không có đủ khả năng hình dung mọi sự theo những khái niệm phạm trù to lớn như vậy. Khi đó, tôi chỉ bàng hoàng và thụ động, thậm chí tôi ngỡ ngàng đến mức không biết mình vừa là nạn nhân của một hành vi tội lỗi. Tôi chắc rằng thời trước, đứa trẻ 13 tuổi nào cũng ngỡ ngàng như tôi. Và thời nay, cũng vẫn còn rất nhiều những đứa trẻ như vậy.

Sau đó ít lâu, có một anh hơn tôi 4 tuổi, có kể chuyện thầy X. quấy rối và bị học sinh ném quần lên quạt trần. Một câu chuyện pha màu sắc giai thoại. Một anh khác học cùng trường

tôi cũng kể bị thầy X. quấy rối. Tôi chỉ nghe chuyện mà không hề hé răng kể câu chuyện của mình. Gần đây, khi câu chuyện này của tôi được đưa một phần lên mạng, có một độc giả comment. Anh tỏ ra rất thông cảm với tôi và bộc lộ, hồi đi học anh cũng có bị ông X. lạm dụng. Anh cũng là gay và hiện nay đang sống một mình...

Trở về với thời tôi học phổ thông, chúng tôi có nghe từ những câu chuyện xì xào vào tai nhau, có một bạn trai cũng bị thầy giáo sàm sỡ đã về mách mẹ, người mẹ đã đến trường, gặp thầy và lịch sự cảnh cáo: Thầy tha cho cháu, cháu nó sức khỏe yếu, đặc biệt là yếu thận(!)... Nhưng, tại sao tôi không phản kháng lại ông ta? Ít nhất, tôi có thể mách bố mẹ? Tôi đã không làm như vậy. Tôi đã rất muốn nói, muốn kể nhưng rất sợ bố mẹ không tin. Tuy nhiên, điều trở ngại lớn nhất khi đó là: TÔI KHÔNG BIẾT ĐÓ CÓ PHẢI LÀ TÌNH DỤC KHÔNG, THẬM CHÍ TÔI CÒN KHÔNG BIẾT ĐÓ LÀ CÁI GÌ!

Rõ ràng, ông thầy của tôi không kìm chế được bản thân, thường có những hành vi sàm sỡ như thế với học sinh nhưng ngày đó chúng tôi rất ít hiểu và không biết cách phản ứng trước những hành vi đó. Tôi hy vọng giờ đây tình hình đã khác phần nào, ít nhất thì những người như ông X. không thể tự do hành động như thế. Giờ đây trên các phương tiện truyền thông đã bắt đầu có những chương trình hướng dẫn trẻ con phản ứng trước những hành động lạ, tôi nghĩ đó là những kiến thức rất cần thiết. Không chỉ có những bé gái mới bị xâm hại. Tôi biết nhiều người như tôi, đã bị xâm hại từ 11 tuổi, thậm chí từ 5 - 6 tuổi và sau đó họ trở thành người đồng tính. Nguy hiểm hơn, họ còn có thể bị tâm thần bất ổn. Không thể không cho trẻ em biết về những nguy cơ và cách ứng xử nhưng cũng nên tránh làm cho trẻ

quá sợ sệt. Nếu nói quá nhiều, nói theo kiểu hù dọa thì cũng có thể gây lệch lạc. Tôi biết một đứa trẻ gái bị mẹ nói quá nhiều khiến nó sợ cả bố khi bố ôm ấp bình thường.

*

Tôi không đổ tội cho ông thầy đó, nhưng tôi luôn nghĩ nếu lúc đó tôi đã lớn, khoảng 17 - 18 tuổi thì tôi sẽ thanh thân với ông và cả với chính tôi. Chuyện xảy ra vào lúc tôi còn quá bé khiến sau này tôi luôn phải nghĩ nếu không có ông ta thì sẽ như thế nào? Trước ông, tôi còn chưa có cảm giác giới tính rõ rệt. Tôi chưa có những giấc mơ đặc biệt của tuổi dậy thì, tôi cũng chưa biết tự thỏa mãn. Ông ta là người đầu tiên và quá sớm. Cũng có thể ông ta, bằng một ăng-ten riêng, đã nhận ra bản chất giới tính của tôi? Có thể nếu không phải sống trong một thời phải che giấu khủng khiếp như thế, ông đã tìm được bạn tình và không cần phải đi chiêu dụ những học trò nam của mình? Dù sao thì từ kinh nghiệm của chính mình, tôi cũng dần hình thành một nguyên tắc: Tôi không muốn gạ gẫm, lừa bịp bất cứ ai. Quuyến rũ, có. Chính phục, có. Nhưng không lừa và ép.

Khi tôi thực hiện 10 chương đầu tiên của cuốn tự truyện này trên mạng, có nhiều người đã tìm cách chia sẻ với tôi, họ kể cho tôi nghe câu chuyện về những biến cố xoay chuyển cuộc đời họ. Có những điều tương tự, có những điều hoàn toàn trái ngược với tôi. Tôi lắng nghe và chia sẻ. Khi câu chuyện của tôi được nhiều người biết đến, bên cạnh những cảm thông đã có không ít những người đồng tình lên tiếng phê phán. Họ nói rằng tôi đang bêu xấu ông thầy giáo kia, ông không có tội, ông chỉ là người mở ra cánh cửa để tôi khám phá bản thân mình.

Đúng hay sai, tôi không phán xét. Nhưng tôi có quyền được sống như những đứa trẻ khác. Rất lâu sau này, tôi vẫn ước

giá như mình không gặp ông ta vào lúc đó. Tôi ước khi đến tuổi trưởng thành, tôi sẽ tự khám phá những bước chân giới tính đầu tiên. Giống như những người bạn xung quanh tôi, giống như anh em tôi. Nhưng, tất cả đã qua rồi. Đến giờ tôi thấy thương ông giáo già với cuộc sống tối tăm như căn phòng thiếu ánh sáng mà ông đã dẫn tôi đến. Ông cũng chỉ là một người đồng tính đáng thương hơn đáng trách. Đến thế hệ chúng tôi, dù vẫn còn những người phải tìm đến cái chết như K., nhưng cũng đã được hưởng không gian thoáng đảng hơn, có những lối thoát rộng mở hơn.

Chương V

Có những điều là sự thật nhưng chỉ những người trong cuộc mới biết. Đồng thời, có những điều người ta cứ truyền tụng nhưng đó chỉ là thị phi, thậm chí giả trá. Giới gay chúng tôi cực kỳ thấm thía điều này. Ngay trên sách báo, tạp chí cũng tồn tại khá nhiều chuyện khiến người ngoài thỏa chí tò mò chốc lát để rồi sau đó họ có thêm những hình ảnh méo mó vào cái kho định kiến của họ về gay.

Hồi đi học cấp II, tôi bị gọi tò mò về quan hệ đồng giới khi đọc một câu chuyện phiếm chỉ trên một tờ báo. Chuyện kể về một thanh niên có quan hệ với một cậu bé do tò mò (cũng lại tò mò). Trước đó anh ta có quan hệ bình thường nhưng khi về quê ở Hòa Bình thì do nhiều tác động, anh ta có quan hệ đồng giới. Người viết bài còn cài vào đó khá nhiều lời răn dạy mà sau này khi tôi đã trưởng thành, mỗi lần nghĩ tới tôi chỉ thấy tức cười vì nó đơn thuần chỉ là những lời hù dọa. Một dạo dư luận cũng xôn xao về câu chuyện của Đ.M, hay ký tên N.M dưới các bài báo. Anh kể khá lâm ly trên một tờ báo tuổi teen rằng trong khi đi bán vé hòa nhạc như một cách tham gia hoạt động xã hội thì gặp một người Đức bị anh ta lôi kéo, xâm hại trong một chuyến đi chơi rừng Cúc Phương.

Tôi cũng như nhiều độc giả thời đó tin và thương cho Đ.M.

Nhưng sau này tôi gặp Đ.M bằng xương bằng thịt, thì anh thừa nhận rằng đó là câu chuyện chỉ có khoảng chừng 50% là sự thật. Trong câu chuyện của anh trên báo thì sau khi bị xâm hại, anh trốn tránh chàng gay ngoại quốc dù chàng điên cuồng kiếm tìm. Tuy nhiên trên thực tế họ lại là một cặp tình nhân lâu dài, anh chàng người nước ngoài còn trở lại Việt Nam nhiều lần để quan hệ với Đ.M.

Từ đó, tôi ít tin vào báo chí khi họ đưa về những câu chuyện tình đồng giới. Tôi thấy họ giả tạo và lừa dối bạn đọc một cách tinh vi. Lại có nhà văn viết rất nhiều về đồng tính mà phần mô tả thì khá trần trụi, nhưng suy nghĩ của nhân vật thì gượng gạo vì bị nhà văn ép phải thế nọ thế kia chiều lòng bạn đọc dễ dãi. Người ta lợi dụng đề tài đồng tính mà thôi. Sau này, chính tôi cũng là nhân vật trong tác phẩm báo chí của một ai đó. Họ mang những kỷ niệm, những nỗi đau tôi tâm sự trên blog để xào xáo lại, tạo ra chân dung một người nào đó thật lãng mạn và khiến người ta xót xa. Nhưng sự thực thì không hoàn toàn như thế.

Nghe người ta kháo nhau Đ.M là một “Diva” trong làng báo, tôi không chắc lắm nhưng có người giải thích, điều này có nghĩa là: gay + uy tín + đánh đá ghê gớm. Đ.M là người như vậy. Khi chúng tôi quen nhau, có lần anh còn rủ tôi đến tòa soạn của anh (một tờ báo dành cho tuổi trẻ)... Tất nhiên là tôi không đồng ý. Tuy nhiên, đây là người khiến tôi quan tâm đến nghề báo, với những hình ảnh khá hào nhoáng bề ngoài gọi đến sự nổi tiếng.

Lần khác, anh mời tôi đến nhà. Chúng tôi quan hệ và chiếc giường cũ ọp ẹp đã sập xuống. Anh cười và kể đây chính là chiếc giường - nơi anh ta thường quan hệ với người Đức kia và cũng không ít lần bị sập như vậy. Thế nhưng sau đó tôi lại nghe

bạn bè trong giới truyền tai nhau rằng tôi và anh quan hệ với nhau đến gãy giường. Điều này làm tôi cảm thấy rất xấu hổ và tức giận. Tôi chia tay với anh, mà không biết nói vậy có đúng không bởi khi đó chúng tôi chỉ cặp kè với nhau, quan hệ với nhau chứ chưa phải yêu đương gì.

Bẵng đi một thời gian rất dài, có lẽ khoảng 4 - 5 năm gì đó, khi tôi bước vào nghề báo, một người bạn kể cho anh nghe về tôi và hỏi anh có biết tôi không. Anh không hình dung ra bởi chắc anh không ngờ tôi lại đi làm báo như anh. Anh gọi điện và khi hai anh em nhận ra nhau thì chúng tôi lại trở thành những người bạn như ngày nào. Có điều, không còn tình dục giữa tôi và anh. Dẫu sao anh cũng là một người gây ảnh hưởng cho tôi và là một tấm gương để tôi tự tin bước vào nghề báo. Nổi tiếng nhưng cũng thực sự vất vả và nhiều cảm dỗ.

Kể câu chuyện này, tôi chẳng muốn nói xấu ai cả. Tôi chỉ muốn nói rằng, có quá nhiều câu chuyện vớ vẩn nảy sinh ngay trong giới và lan ra ngoài. Nội dung những câu chuyện kiểu đó bao giờ cũng khiến người ta thương cảm và coi tình trạng gay như một thứ được áp đặt từ ngoài vào, tệ hơn, được truyền như truyền bệnh?! Tôi thì không hề thích những câu chuyện kiểu đó. Điều tôi muốn là lý giải đúng thực chất vấn đề của tôi.

*

Trở lại câu chuyện giữa ông giáo X. và tôi.

Sẽ còn gần một năm nữa sau lần ở căn phòng tối, tôi sống trong vòng cương tỏa vô hình của ông. Nhưng khi ấy, ông giáo già chở tôi trên chiếc xe đạp cọc cạch, không đến nhà người bạn nào của ông, mà về nhà tôi. Ông lặng lẽ đạp xe, chỉ ho khan. Trong toàn bộ quá trình quan hệ của tôi và ông giáo, chúng tôi

chỉ nói vài câu. Nói đúng hơn, ông nói. Tôi hầu như không nói gì. Về đến nhà, tôi chạy ngay vào buồng tắm. Tôi cứ tắm, miên man, như không còn việc gì đáng làm hơn. Tiếng mẹ tôi vọng vào: "*Làm gì trong đó mà lâu thế, Trung ơi?*". Tôi tắm, tắm, tắm... nhưng vẫn cảm thấy mình chưa sạch.

Một cái mùi đã trở thành nỗi ám ảnh của cuộc đời tôi. Mãi mãi...

*

Nghi hè, nhóm học thêm của chúng tôi cũng kết thúc. Và, ông giáo X. không còn có cơ hội để gặp tôi nữa. Sau này tôi tự hỏi: Ông vẫn có thể mượn có gì đó đến nhà để gặp tôi? Tại sao không? Nghĩ thoáng qua vậy thôi, thật sự tôi cũng không nhớ nhưng gì ông. Thi thoảng chúng tôi vẫn gặp thoáng qua ở sân trường. Tôi lúng búng theo lễ như một lời chào thầy, giống mọi học sinh. Ông cũng nhìn tôi một cách lạnh nhạt. Có lẽ ông nhìn học sinh nào cũng như vậy. Chỉ vậy mà thôi. Tôi cũng chỉ chững lại giây lát, rồi lại tiếp tục những trò chơi với chúng bạn.

Sự thật thì sau khi bị ông giáo già đánh thức bản năng, tôi bắt đầu biết tự kích thích. Có lần, tôi tự chà xát vào chiếu đến mức chảy nước.

Có thể bố có biết lơ mờ một điều gì đó, nhưng cuộc sống khi đó quá vất vả, việc lo cho miếng cơm manh áo hàng ngày đã quá mệt mỏi rồi. Tuy nhiên vấn đề là tôi không hề hé ra. Tôi không sẵn sàng cho điều đó. Nếu bố mẹ cho tôi có điều kiện tâm sự nhiều hơn, tâm sự cũng là một thói quen, một tập quán, nếu không có thói quen đó thì mọi điều diễn ra rất khó khăn. Nếu tôi nói chuyện với mẹ như cậu bé đã kể trên kia thì có thể mọi điều đã khác. Rất có thể tôi sẽ đi trên con đường của một

người đàn ông bình thường, thay cho rẽ ngoặt ở một ngã ba. Hay đây chỉ là hy vọng hảo huyền của tôi và những người đồng cảnh? Tôi luôn tự hỏi điều đó, cũng bởi hồi bé tôi không có điều gì khác thường ngay từ biểu hiện bên ngoài như thích mặc quần áo con gái, hay chỉ chơi trò con gái. Cho đến nay tôi cũng không hề có thú trang điểm hay dùng quá nhiều đồ trang sức như người ta thường hay tưởng tượng về một gay, hay pê đê, hay đồng cô bóng cậu gì gì đó. Có lẽ ít ai ngờ khi tôi là một người đồng tính công khai lại ít chăm chút cho cơ thể mình đến như vậy.

*

Gần đây, có một cuốn tự truyện mang tên “Bóng” có đề cập đến một khái niệm là “bóng lộ”. Tôi không thích cách gọi này lắm vì tính chất miệt thị của nó. Tuy nhiên, có thể tạm chấp nhận từ này để chỉ ra những hiểu lầm xung quanh giới gay chúng tôi. Bóng lộ đa phần là những người có xu hướng nữ. Họ nói giọng nữ bẩm sinh hoặc cố ý, dáng điệu cử chỉ điệu đà. Họ thích gọi nhau bằng những đại từ nhân xưng “đi”, “cô”, “mụ”, “nàng”, “con” nọ “con” kia... Họ son phấn, nước hoa đậm, đeo nhiều đồ trang sức như nhẫn, dây chuyền... Nhiều người độn ngực và ăn mặc đồ phụ nữ hoặc có nét nữ. Bóng lộ ở mức độ cao thường mơ ước biến hẳn thành phụ nữ và nếu có điều kiện họ sẽ đi phẫu thuật chuyển đổi giới tính ở nước ngoài.

Nhưng tôi và một số khá đông người trong giới không hề có những biểu hiện nói trên. Cũng có thể chúng tôi ăn mặc chải chuốt hơn, màu sắc đa dạng hơn mức độ trung bình. Nhưng nên nhớ rằng hiện có rất nhiều đàn ông 100% trang phục theo lối ấy.

Thật ra, quan trọng là vấn đề tâm lý. Đã là gay thì không

thích gần gũi giới tính với nữ, nhưng trong quan hệ tính dục thì gay cũng chia ra “nam” và “nữ”, gọi một cách chính xác, đó là “top” và “bottom” (trên và dưới). Và cũng có cả những gay không thấy trở ngại gì ở bất cứ vị trí nào!

Khi mới lớn, tôi chưa hình dung rõ rệt mình là “top” hay “bottom”, tôi chỉ thấy mình ngày càng quyến luyến và thích gần đàn ông mà không có cảm giác gì khi ở gần phụ nữ. Nhưng khi yêu C., C. đã hướng dẫn để tôi tự phát hiện và khám phá mình là ai? Tôi là “top”. Và rất nhiên, tôi yêu thích các “bottom”. Với các top hoặc với đàn ông trăm phần trăm tôi có phần thờ ơ hơn nhiều so với các bottom. Tuy nhiên, nói như vậy không có nghĩa là các bottom đều éo lá đáng nữ hoặc phải là “bóng lộ”. Tôi biết khá nhiều bottom có bề ngoài rắn rỏi, râu ria ngạo mạn, lông tay lông chân hoành tráng. Tôi nghĩ top hay bottom cũng chỉ để xác định vị trí quan hệ tính dục giữa hai người đồng tính nam mà thôi. Đối với người này, anh ở vị trí top nhưng với người khác anh lại là bottom.

Một anh là kỹ sư xây dựng, quê Hà Nam nhưng lại làm việc trên Cao Bằng đã gặp tôi. Tôi là người đồng tính đầu tiên quan hệ với anh, tôi biết nhiều hơn anh nên đòi đóng vai trò “top” và anh dĩ nhiên là “bottom”. Cảm giác tôi mang đến cho anh có lẽ là rất lớn nên anh nói yêu tôi ngay sau lần quan hệ với tôi. Anh đã có vợ con để huê và... muốn làm vợ tôi. Tôi cảm thấy buồn cười khi anh vừa làm chồng lại vừa muốn làm vợ. Anh nói rất “tôn thờ” tôi. Những lần anh về Hà Nội chơi đều gọi điện cho tôi nhưng tôi thấy ngại nên không gặp. Cách đây ít tháng, anh gọi điện cho tôi hẹn hò và muốn tìm lại cảm giác cũ. Tôi không biết anh nói có thật hay không nhưng anh bảo, ngoài tôi ra, anh chưa bao giờ tìm được cảm giác với người đàn ông nào khác.

Hỏi chuyện, anh bảo anh thích cả hai giới, nhưng người mà anh muốn là tôi.

Đó là một đại diện cho một kiểu người đồng tính: thích quan hệ cả với nam và nữ. Xin lưu ý, đây là thích, chứ không phải là người chỉ thích nam nhưng vì muốn che giấu, giả như mình bình thường, phải cố gắng chung sống với phụ nữ.

Tôi thấy một người như thế thật hạnh phúc. Ít nhất là hơn tôi và đa số những người trong giới. Anh ta sẽ không khó khăn lắm trong việc tìm kiếm bạn tình. Và, quan trọng hơn, anh sẽ không phải cố gắng quá lắm trong quan hệ với vợ. Đây là điều gây khổ sở lớn cho những người chỉ thích đàn ông nhưng lại phải giả vờ tình cảm, ham muốn đàn bà. Một người trong giới show biz, thành đạt, giàu có đã có lần tâm sự với tôi: Trung à, đời anh chẳng thiếu cái gì trong lĩnh vực tình cảm, đàn bà yêu anh, đàn ông yêu anh, anh có người yêu trong cả hai giới! Vấn đề đối với những người như thế, sẽ là che giấu, nhất là với phụ nữ. Còn với với anh, việc này dễ dàng hơn rất nhiều, bởi mọi người đều thấy anh cặp kè và có quan hệ thực sự với đàn bà!

*

Khi tôi 14 tuổi, tôi cũng đã tình cờ nhìn thấy cơ thể của một người con gái. Tôi đã đỏ bừng mặt xấu hổ quay đi khi nhìn thấy Th. ngủ say với chiếc áo được kéo cao. Th. bằng tuổi tôi, là con gái một người bạn của bố. Tôi theo mẹ đến nhà cô ấy vì công việc và tình cờ nhìn thấy Th. nằm ngủ hờ hênh như vậy. Tôi đã rất bối rối, tôi đã rất tò mò về cơ thể của người con gái ấy. Cho đến bây giờ tôi vẫn nhớ hình ảnh bộ ngực như chúm cau mới nhú. Không hẳn là tôi đã không xao xuyến, không hẳn là tôi không từng bị hấp dẫn giới tính bởi một người con gái. Nhưng rồi, những tò mò đó đã không phát triển hơn.

Những năm học cấp III ở trường PTTH Kim Liên, tôi chơi khá thân một người bạn gái. Đó là M.L., một cô gái mạnh mẽ và xinh đẹp. Lần đầu tiên tôi mơ một giấc mơ đàn ông và người con gái trong giấc mơ này là M.L.. Tuy nhiên, những giấc mơ như thế vốn rất ít lại càng ít dần và cuối cùng không còn nữa. Tôi vẫn thân và ngày càng quý M.L., đó là người bạn tri kỷ với tôi hơn là một người yêu.

Chúng tôi có những câu chuyện như thế này:

- Hôm qua tao nằm mơ thấy mày đấy.
- Mơ như thế nào?
- Thấy hai đứa ngủ với nhau, ôm nhau!
- Khiếp cái thằng này!

M.L. chỉ cười. Nhảy cảm con gái, M.L. biết tôi có những bí mật khác thường về giới tính. Nói đơn giản, M.L. cảm nhận được phần giống mình ở tôi. M.L. thường khuyên bảo và lo cho tôi. Một câu M.L. thường nói, tôi mãi mãi không bao giờ quên: "Mày là đàn ông đấy!". Chúng tôi chơi với nhau rất thân, tôi còn biết các ngày đặc biệt trong tháng của M.L..

Những giấc mơ gần gũi với con gái của tôi như một chồi non. Thoạt đầu mọc lên xanh tươi, nhưng chẳng mấy chốc héo tàn rồi rơi rụng. Trong lớp còn có một bạn gái đặc biệt, cùng tuổi với tôi, cô bị lạm dụng tình dục bởi một người hàng xóm, cũng vào năm 13 tuổi. Sau này bạn bị ám ảnh, nghiện tình dục. Thậm chí cô phát tín hiệu với mọi đứa con trai và ngủ với nửa số con trai trong lớp. Tôi cũng khá thân với cô bạn đó, nhưng không hiểu sao tôi rất ghét những người đàn bà như vậy.

Tại sao? Tôi không rõ. Tôi chưa bao giờ ngủ với đàn bà. Có thể chính cô ấy đã khiến tôi thêm e sợ đàn bà, với tư cách là bạn

ình. Người phụ nữ đã trải qua tình trường tôi luôn hình dung họ như một con hổ cái, họ có thể ăn thịt con mồi là người đàn ông! Có lúc tôi cố hình dung cảnh mình với một người như vậy. Tôi thấy bị động hoàn toàn, thậm chí tê liệt.

*

Khi học lớp 9, người mà tôi nhớ thương là S.. S. lưu ban vào học cùng tôi hồi lớp 6, hơn tôi một tuổi. Tôi ngồi bàn đầu của tổ 3, S. cũng vị trí như thế của tổ 2. Chúng tôi ngồi trong lớp cách nhau một lối đi. Vì là lớp phó học tập nên tôi được phân công kèm cặp, giúp đỡ S.. Cậu ấy rất đẹp trai với cặp kính cận, khá giống với một diễn viên Việt Nam nổi tiếng thời đó, về sau đã tự tử vì tình. Hồi đó tôi và S. chơi thân trong nhóm bạn 7 - 8 người, có cả trai lẫn gái, chúng tôi thường rủ nhau đi học thêm, học nghề. Cứ đưa nọ qua nhà gọi đứa kia, chúng tôi toàn đi bộ. Nghịch ngợm kiểu trẻ con, S. gọi tôi là "bố". Tôi cũng vui vẻ hưởng ứng nhưng thật ra trong lòng tôi thích S.. Trong cái thích đó có khá nhiều sự tò mò giới tính và tôi che giấu sự tò mò bằng kiểu đùa cợt trẻ con. Trong trường Đại học Xây dựng có một hồ nước, lũ con trai chúng tôi thường rủ nhau vào đó bơi. Tôi không biết bơi nhưng luôn đi theo, cả bọn đến đó đều hồn nhiên cởi hết quần áo nhảy ùm ùm xuống hồ. Với mọi đứa bạn trai khác, tôi không thấy cảm xúc gì nhưng với S. tôi rất tò mò. Tôi thường giả vờ nhìn trời nhìn đất những thực ra là nhìn trộm cậu ấy. Biểu lộ tình cảm của tôi với S. khá rõ, tôi nghĩ S. cũng biết.

Ngoại hình thư sinh và nụ cười rất hiền của S. khiến tôi bị hấp dẫn. Tôi cảm thấy nhớ, cảm thấy luôn muốn ở bên S.. Nhưng, tôi chỉ là một trong số những người bạn của cậu ấy nên thời gian tôi được ở bên cậu không nhiều như tôi mong muốn. Rồi tôi phát hiện S. thích một bạn gái cùng nhóm. Đó là Tâm, cô bạn ngồi cùng bàn

với tôi. Tôi khổ sở, buồn bã và bắt đầu biết ghen. Tôi muốn có S., muốn chiếm hữu cho riêng mình. Tôi vẽ ra tình yêu đầu đời của mình với nhiều màu sắc khác nhau, khi thì S. là người con trai mạnh mẽ để tôi dựa vào những lúc buồn, khi lại là người bạn tâm giao luôn chia sẻ mọi niềm vui của tôi.

Một lần những mơ tưởng của tôi thành sự thật. Lần đó, sau buổi học nghệ ở trung tâm, chẳng hiểu vì lý do gì, tôi đụng phải một cô bé học trường Tô Hoàng. Cô kia rất đánh đá, chúng tôi gây lộn và cãi nhau to, S. xông ra bảo vệ tôi. Trong mắt tôi, S. là người hùng. Cũng vì vụ va chạm đó, một người bạn gái của tôi tên Thảo, học cùng trường với cô kia, đã hẹn cô ta ra công viên Lê Nin (bây giờ đổi tên thành công viên Thống Nhất)... đánh nhau để “bảo vệ danh dự” cho tôi. Cuộc đánh nhau này khá âm ỉ, được nhiều người chứng kiến. Như thế là S. hay Thảo thích tôi nhỉ? Làm sao mà biết được bởi khi đó, thực chất chúng tôi vẫn còn rất trẻ con. Tuy nhiên, khi Thảo “bảo vệ danh dự” cho tôi thì tôi thấy cũng bình thường, nhưng với S. thì tôi lại cảm động hơn rất nhiều.

Tôi nhớ S. khi không được gặp, tôi hình dung, tôi vẽ ra và lý giải nó là một tình yêu, một mối tình đơn phương giống như những cuốn tiểu thuyết tôi được đọc khi ấy. Tôi nghĩ về S. hàng ngày. Mỗi lần gặp S. tôi thấy mặt nóng bừng. Cùng nhau đi học thêm môn Hóa, tôi còn nhớ một lần chúng tôi cùng trèo lên cây dâu gần chỗ học. Tôi thực sự vui thích vì được ở gần S., thậm chí nhớ rõ những va chạm thân thể khi chúng tôi cùng đùa nghịch trên cây.

Đến giờ thì tôi hiểu hồi đó tôi đã yêu S. đơn phương. S. không nói gì nhưng lảng đi, không muốn chơi thân hơn với tôi. Chúng tôi cũng đã vào cuối năm học của cấp II. Khi đó, thỉnh thoảng tôi có cảm giác buồn ngơ ngẩn. Hồi đó, chúng tôi bước

vào tuổi mới lớn, với những hoang mang, rung động thầm kín, những câu hỏi không lời đáp.

*

Trong nhóm, S. có người bạn thân hơn tôi là Trường, tôi có cảm giác ghen với Trường. Đi học, đi bơi, đi chơi S. cũng hay đi với Trường hơn với tôi. Một hôm sang nhà S. chơi, tôi thấy Trường đã ngồi ở đó. Tôi cũng tham gia vào câu chuyện nhưng trong lòng rất bực bội. Không biết S. và Trường có cảm thấy gì không nhưng hai đứa vẫn thản nhiên đùa nghịch. Một lúc sau thì rủ nhau đi tắm. Tôi giả vờ xem sách, nhìn ngó trời đất, chỉ mong được rủ vào tắm cùng nhưng điều đó đã không xảy ra. Vậy là tôi ngồi trơ ra đó, hồi ấy chưa hiểu thế nào là vô duyên. Rất tò mò, tôi nghe tiếng nước chảy và tiếng hai cậu bạn cười đùa. Tôi rất muốn mình là Trường, được vùng vẫy, nô đùa với S.. Còn Trường thì nên biến đi khỏi những nơi có S., để tôi được độc quyền sự thân thiết của S..

Điều đó không có nghĩa là tôi mong muốn giữa tôi và S. xảy ra những điều mà ông thầy đã làm với tôi. Tình cảm của tôi với S. khi đó rất trong sáng, không vẩn đục bởi sự thèm khát, dù lúc đó tôi đã biết đến cảm giác nhục dục. Đơn giản, đó là tình cảm thuần túy, mong muốn thân thiết, gần gũi.

Ở tuổi đó, lũ con trai đã bắt đầu xuất hiện những rung động, tò mò giới tính. Những đứa táo tợn nhất đã tụ tập bàn tán về những điều mà chúng thu lượm được rất linh tinh từ những đứa lớn hơn hay những điều mà chúng nghe lỏm hoặc nhìn trộm được ở người lớn. Chuyện tò mò, thậm chí xem chéo cơ thể của nhau là bình thường. Có cả những đứa còn truyền cho nhau kinh nghiệm thủ dâm. Cha mẹ thấy chúng tôi ôm cặp đi học ở trường, rồi học thêm, lúc nào cũng ríu ra ríu rít là yên tâm,

thật ra chúng tôi đã bước vào cái tuổi muốn và cần biết nhiều thứ hơn mấy cái bài Toán, bài Văn. Nhưng chẳng có cuốn sách nào, và càng chẳng có thầy cô nào chỉ bảo cho chúng tôi chinh phục dần những giá trị sống đó.

Tuy nhiên, tôi lại thuộc loại những đứa lảng tránh những hoạt động khám phá theo nhóm khá sôi nổi này. Tôi có tò mò không? Có. Tôi khá tò mò về cơ thể của bọn con trai và đàn ông. Trên đường đi học, đi chơi, có những người khi gặp, tôi rất muốn biết họ khác và giống tôi thế nào. Vậy thì đây là cơ hội để tôi khám phá, tại sao tôi lại lảng tránh? Có lẽ, tôi đã có một lo ngại, rằng mình sẽ để lộ ra điều gì. Có lẽ, tôi đã ngượng ngùng - cảm giác mà khá nhiều đứa con trai ở lứa tuổi đó có.

Vượt qua giai đoạn này, lũ bạn trai của tôi đa số đều bình thường. Có nghĩa, chúng yên tâm về giới tính đàn ông của chúng, dù lúc đó người đàn ông này hoàn toàn chưa đầy đủ. Chúng cũng bắt đầu chuyển sự quan tâm giới tính đến đám con gái xung quanh và trái với tưởng tượng của đa số người lớn, có những đứa chỉ ít lâu sau đã biết đàn bà là như thế nào.

Còn tôi, dường như cứ bước tiếp trên con đường mà chúng bạn đã rẽ. Tôi vẫn không yên với bản chất giới tính của mình. Tôi cứ mãi tò mò và bị cuốn hút bởi đàn ông. Hồi đó lớp tôi có hai đứa trùng tên H., phân biệt bằng cái tên H. "lớn" và H. "nhỏ"... Tôi cũng có lúc khá thân với H. nhỏ và điều đáng nói là tôi có cảm giác H. lớn có vẻ ghen tuông? Cảm giác này gần giống như sự ghen tuông của tôi với Trường. Dĩ nhiên, tôi chẳng thấy điều gì khác lạ ở hai người bạn đó và cũng không có tình cảm gì đặc biệt, quan hệ lại càng không, vì hồi đó tâm trí tôi chỉ có S.. Thế nhưng, sau này, cách đây khoảng bốn năm, đến với một cuộc sinh nhật tụ tập khá nhiều người trong giới,

tôi rất bất ngờ khi gặp H. lớn. Gặp tôi trong bối cảnh đó, H. có vẻ ngượng ngùng. Có lẽ H. đã biết rõ về thân phận của tôi từ trước đó nhưng H. thì kín đáo hơn nên lúc này tôi mới biết. Chúng tôi chỉ chào nhau và không nói chuyện gì suốt buổi. Tôi thì vẫn tự nhiên và vui vẻ, thậm chí có phần quá lên, nhưng H. thì không thể đánh tan cảm giác e dè.

Sau này chúng tôi không một lần gặp lại.

*

Một đoạn nhật ký của tôi:

"Ngày 13 tháng 11 năm 1995

Mưa rá rích buồn rơi vào không gian yên lặng, có lẽ giờ này mọi người đã ngủ hết rồi, chỉ còn những đứa học trò như mình ngồi nghe mưa và viết nhật ký thôi nhĩ. Tiếng còi tàu ngoài kia xa dần không hiểu về ga hay rời bến nữa. Tàu gì mà chạy đêm khuya thế nhĩ. Tàu đi rồi mình chỉ nghe thấy tiếng mưa, mưa gieo vào lòng ta không hiểu buồn hay vui đây. Chỉ biết mưa làm mình nhớ những ngày vừa buồn vừa hạnh phúc đã đi qua.

Mình còn nhớ rất rõ kỷ niệm đập nước trên hồ Trúc Bạch, mình và S., nước bắn tung tóe và nghịch ngợm, ướt sũng người nhưng mà vui. Có phải từ lúc ấy mình yêu S.. Mình tìm thấy trong S. sự dịu dàng, kiên quyết, thật thà và đúng hẹn đến không ngờ. Khi S. hẹn vào giờ nào thì sẽ đến vào giờ ấy. Không sai bao giờ... Rồi những kỷ niệm mình đút cho S. những quả dâu chín đỏ ngon nhất trong khi em mình, người mình yêu quý vô cùng trong gia đình, mình lại không cho. Tại sao lúc ấy mình chỉ dành cho S. mà không phải là cho em mình nhĩ. Vì mình yêu, vì mình coi S. là trên hết và có thể quên đi hết mọi người khác. Càng gần gũi thân thiết với S., mình càng yêu S. hơn. Cũng chính tình yêu ấy đã chấp cánh cho mình thực hiện những

ước mơ, tạo cho mình niềm hưng phấn cực độ để học thật giỏi. Nhưng rốt cuộc mình chẳng là gì của S., S. không thể và chẳng bao giờ có thể yêu mình. Và, nếu S. yêu mình, mình sẽ chẳng lấy gì làm sung sướng cả, mình muốn với S. chỉ có một tình yêu đơn phương nồng cháy và ước sao S. không né tránh, chối bỏ mình... "

Lên cấp III, S. chuyển nhà ra Trương Định và học trường khác. Thời gian đầu tôi cảm thấy nhớ thương vô cùng khi vắng bóng cậu ấy. Rồi mọi chuyện cũng nhạt dần đi. Sau đó chúng tôi không gặp lại. Tôi chỉ biết, học xong phổ thông, S. đi học trường nghề của ngành điện và năm 21 - 22 tuổi đã đi làm và lấy vợ.

Chương VI

Cuộc sống chung của tôi và K. bắt đầu rạn nứt. Bắt đầu từ những điều rất nhỏ, tưởng chừng không có ý nghĩa gì nhưng khoảng cách ngày một lớn dần. K. có tính hay ỏng ẹo, khi chúng tôi gần gũi, mở đầu bao giờ tôi cũng phải van xin nhưng khi vào cuộc thì K. rất nồng nhiệt. Thoạt đầu những biểu hiện đó tôi thấy hay hay nhưng lâu dần tôi không thích như thế nữa. Tôi nghĩ đã yêu nhau, gắn bó với nhau thì nên bỏ bớt đi những màu mè hoa lá.

Thời gian đó mẹ tôi ốm, có nhiều người tới thăm và biếu nhiều hoa quả đường sữa. Mẹ không ăn được mấy mà nhà dùng cũng không hết, tôi mang sang ngôi nhà chung của chúng tôi. Rồi khi em gái tôi nấu những món ngon tôi cũng thường lên lấy mang sang cho K. ăn. Em tôi rất ghét việc này nên tôi phải khá “mạo hiểm” khi làm điều tưởng như rất nhỏ ấy. Thế nhưng, K. ăn một cách vô tình, như một chuyện dĩ nhiên, không có biểu hiện nào “khuyến khích” tôi cả.

Tôi bắt đầu nhận thấy K. có tính ích kỷ, từ những biểu hiện nhỏ nhất cũng như không muốn chia bất cứ cái gì, làm bất cứ cái gì cho ai cả. Nói “mọi người” thì lớn quá, nhưng ngay cả với tôi cũng thế. Ngay hôm đầu tiên chúng tôi chuyển nhà, bạn

bè đến giúp rất hăng hái nhưng riêng K. thì chỉ ngồi xem khiến nhiều bạn không vui. Tính cách này tôi rất không thích, tôi hoàn toàn khác nên chúng tôi va chạm và bắt đầu cãi cọ.

Thật ra với vai trò là “đàn ông trong gia đình”, tôi đã xác định đứng ra gánh vác, kể cả việc kiếm tiền về nuôi “vợ”. Ở đây, tôi không đòi hỏi K. phải làm mọi việc như tôi mà chỉ muốn K. làm những việc đúng với mong muốn của tôi về một người “vợ”. Sâu xa bên trong, tôi rất khó chịu vì nhớ đến việc K. hầu hạ tay người yêu cũ - một sự hy sinh vô lý. Và, chạnh lòng khi thấy K. sống với tôi lại có thái độ ngược lại. Trong khi đó, mĩa mai thay, K. bắt đầu so sánh tôi với hắn.

*

Tôi trả thù K., nói đúng hơn tôi chống lại những dự cảm buồn phiền bằng cách bắt mối với những quan hệ khác. Những quan hệ này đa số là chóng vánh, thậm chí có những người tôi đưa về nhà trọ, khi K. đi làm. Trong số này, tôi quan hệ thân thiết hơn với Q.. Q. là người Sài Gòn ra làm một công ty ở Hải Phòng, mỗi tuần Q. lại đến Hà Nội làm việc một lần và thường gặp tôi. Sai lầm lớn của tôi là đã giới thiệu hai người với nhau. Tôi dẫn Q. về nhà ăn cơm với chúng tôi, như một cặp vợ chồng tiếp khách từ xa đến. Q. đến chơi nhiều lần nhưng không ngủ lại. Thoạt đầu K. chưa biết quan hệ giữa tôi và Q. nhưng dần dần cũng biết, cái kim trong bọc lâu dần cũng lòi ra. Quan hệ giữa chúng tôi vốn sứt mẻ lại càng căng thẳng.

Những chuyện phức tạp kiểu như thế, trong giới gay khá nhiều. Chúng tôi vốn là những người thiếu thốn tình cảm nên bao giờ cũng thái quá trước những cơ hội. Mặt khác, những quan hệ phức tạp tay ba, tay tư dễ được dung dưỡng vì những lý

do xuất phát từ chính cộng đồng của chúng tôi, một cộng đồng nhỏ và bị cô lập. Đã là gay, ai cũng biết kiếm bạn tình không dễ. Ở đây, có một điều gì như sự cảm thông.

Một điều tôi muốn gửi đến những ai quan tâm thực sự, muốn tìm hiểu một cách nhân văn về thế giới gay: Đàn ông - đàn bà là hai thế giới khác nhau nên đương nhiên có rất nhiều quan niệm hoàn toàn không giống nhau. Trong khi đó, chúng tôi dù mỗi cá nhân có một hoàn cảnh riêng nhưng lại cùng một giới. Có những điều đàn ông và đàn bà không thể dung hòa nhưng giữa chúng tôi thì có thể. Chính vì vậy, dù ghen tuông nhưng tôi và K. vẫn tiếp tục sống chung.

*

Cuộc sống có những bước ngoặt không ngờ. K. thích Q., tỏ ra quan tâm và có thể nhận thấy rõ sự thay đổi qua việc khi chúng tôi đi chơi chung thì K. giành trả tiền. Đây là một việc khá bất thường bởi ở với nhau một thời gian, tôi quá hiểu tính K.. Với K., vì tôi là “đàn ông trong nhà” nên việc trả tiền trong các cuộc vui đương nhiên là trách nhiệm của tôi. Chỉ khi muốn “làm le”, gây ấn tượng với ai đó, K. mới làm như vậy.

Sau này, khi chìm đắm trong những hồi ức về K., tôi vẫn thường trần trở với câu hỏi: K. thực sự thích Q.? Hay đó cũng là một hành động nhằm trả thù tôi? Dù tự chiều chuộng, ve vuốt lòng tự ái của mình đến mấy, dù đưa ra những cảnh huống phức tạp đến mấy, tôi cũng phải cay đắng mà công nhận rằng K. thích Q. thật sự.

Q. đẹp trai, biết sống nhưng không phải là người sống với tình cảm mà sống với ham mê nhục dục là chính. Trong giới gay, có khá nhiều người chọn lối sống như vậy. Chúng tôi không giống như

những người đàn ông khác với một tương lai gắn với gia đình có người đàn bà và những đứa trẻ. Chúng tôi sống với những mối quan hệ không ổn định và luôn phải lẩn tránh người đời. Chính vì thế, sống với những mối tình thoáng qua mà nhục dục là gam màu cơ bản là cách đi lướt qua thân phận của chính mình. Ngay chính tôi cũng đã có những đoạn đời sống theo kiểu đó. Nhưng K. thì không như thế, K. quá ít kinh nghiệm sống với cuộc đời và với người trong giới. K. lại là kiểu người đặt cược số phận mình vào tình cảm. Thế nên, K. đã không chịu nổi những ngang trái mà chỉ có một cách tránh duy nhất là làm quen với nó. Dần dà, Q. hay đến chơi và ngủ lại ở ngôi nhà của chúng tôi.

*

Một đêm Q. cũng ngủ lại, chúng tôi ngủ trong căn gác lửng, nhường cho Q. một mình trên phòng ngủ của chúng tôi. Đêm đã về khuya, K. cứ trần trọc lẩn bên nọ lẩn bên kia khiến tôi tỉnh giấc. Tôi nằm im, nghe tiếng K. trở mình và thở mạnh. Tôi biết K. đang bị ám ảnh bởi sự có mặt của Q. trong ngôi nhà này. Thời gian gần đó, K. có những biểu hiện như thế, tôi biết K. nhớ và muốn quan hệ với Q..

Tôi ngồi dậy trên giường và hỏi K.:

- Em làm sao thế?

Tiếng nói của tôi vang lên trong đêm, nhỏ nhưng khô khan.

K. im lặng, giả như đang ngủ.

- Anh biết em đang nghĩ gì, em muốn Q. phải không?

K. lặng đi một chút rồi nói giọng nghe hờn dỗi:

- Thế anh thì sao? Anh cũng quan hệ với anh ấy, tại sao lại cấm em?

Như vậy là nước đã tràn bờ, K. không lảng tránh mà đã quay lại phản công tôi. Tôi lâm vào thế bị động. Tôi ghen, giận và nổi máu anh hùng rơm. Tôi thách thức K. thích thì cứ tự nhiên quan hệ với Q..

Không chịu nổi, tôi bật khóc. Dạn dày như Q. cũng thấy ngại ngẩn trước vẻ thô tháo của tôi. Khi K. xong việc vào nhà tắm, Q. vỗ về an ủi tôi:

- Chỉ là một cuộc chơi thôi mà Trung.

Tôi không nói gì. Cuộc chơi mà chúng tôi bày ra tàn khốc quá.

*

Nhưng trò chơi đó chưa chấm dứt. Sau đêm đó, chúng tôi vẫn ở với nhau nhưng dường như đã có một nhát dao cực sắc rạch đứt lìa sự gắn bó sinh tử giữa chúng tôi. Tôi dùng nick chat của Q. để vào mạng và hẹn gặp K.. Tôi có password bởi chính tôi là người lập địa chỉ mail cho Q. trước đó. Không nghi ngờ gì, K. bộc bạch tình cảm mặn nồng với Q. (thật ra là tôi đội lốt), nói xấu tôi, rồi hứa hẹn muốn bỏ tôi đi theo Q.. Tôi cũng giả vờ đưa ra một cái hẹn và đầu đón khi thấy K. hào hứng nhận lời lập tức.

Tối đó, K. chuẩn bị khá công phu để "đi có việc". Tôi giả vờ vô tư:

- Em có việc gì đấy? Sao gấp thế? Để mai được không?

- Không được, việc cần lắm anh ạ.

- Việc gì cơ? Hay anh chờ em đi.

- Thôi, việc cơ quan ấy mà. Anh đi làm gì...

Thế là tôi bắt đầu thấy máu nóng dồn lên mặt. Tôi cười nhạt:

- Đi chơi thì cứ bảo là đi chơi, cần gì phải dối trá!

K. cao giọng:

- Ai bảo anh là tôi đi chơi, người ta bao nhiêu việc lại còn cứ lằng nhằng.

Tôi mới lạnh lùng nói cho K. biết người chat và hẹn hò với cậu ấy chính là tôi.

K. lặng đi rồi nhanh chóng bùng lên cãi nhau với tôi. Theo K. thì tôi tọc mạch, bất lịch sự, tôi thì châm chọc K. không tiếc lời về những câu K. đã chat với tôi mà tưởng là Q.. Đêm đó chúng tôi ngủ riêng. Và từ đó, chúng tôi sống với nhau rất mệt. K. là người rất thích nuôi những con vật dễ thương. Khi về ở với nhau, chúng tôi nuôi một con chó và một con mèo. Chúng tôi và mấy con vật dễ thương làm nên một gia đình nho nhỏ. Nhưng nay thì tôi và K. cãi nhau từ những chuyện nhỏ nhất, kể cả những chuyện liên quan đến con chó con mèo.

Chương VII

Thời gian này, vì mệt mỏi với K. nên tôi chăm về nhà hơn. Mẹ tôi đã ốm lắm rồi. Mẹ thường nhìn tôi rất lâu không nói gì. Tôi biết mẹ yêu tôi và buồn vì những ước mơ hoài bão mẹ đặt vào tôi nay đã trở nên xa vời. Xa vời hơn nữa khi mẹ sắp đi xa. Em gái tôi đã có người yêu, mẹ và bố đã chấp nhận, coi như mẹ đã biết con rể. Còn tôi? Mẹ không nói gì nhưng tôi biết. Mẹ đã thôi không nói về chuyện lấy vợ của tôi từ lâu. Thế nhưng, đúng đêm mẹ mất, tôi lại ở với K.. Hôm đó K. bị ốm, tôi cũng thương nên đã ở lại chăm sóc K.. Không ngờ, 7 giờ sáng mẹ tôi trút hơi thở cuối cùng. Đây là điều ảm đạm nhất của tôi, không thể lấy gì chuộc lại được. Biết làm sao, biết là một ngày gần thôi mẹ sẽ ra đi nhưng vẫn đột ngột quá. Mà tôi lại không được ở bên khi mẹ đi. Dù nhà tôi thuê chỉ cách nhà có vài phút đi bộ.

*

Tang ma cho mẹ, lòng tôi lắng lại, cũng không còn hơi sức đâu nghĩ đến mọi chuyện trên đời. Có lẽ vì vậy và cũng vì tôi vật vã quá khiến K. thương và chúng tôi có một thời gian yên ổn khoảng một tháng. Nhưng sau đó thì tình trạng này không duy trì được, lại những chuyện ghen tuông. Những hình bóng tưởng như chẳng là gì đã in sâu vào, chi phối quan hệ của chúng tôi.

Tôi buồn vì mẹ mất, chán vì có mối quan hệ tôi vẫn nghĩ là sâu xa, dài lâu lại chứa đầy những xung đột vô vẩn. Nhưng tôi cũng không lạnh lùng dứt bỏ với K. được, thực chất, trong thâm tâm tôi coi K. như vợ mình. Quan hệ dần ông dần bà bình thường có lẽ cũng có những cánh hướng tương tự. Những giằng xé, những nuối tiếc dằng dằng, phân vân giữa những “tình” và “nghĩa”, giữa thói quen và đam mê thực sự, giữa sự vứt bỏ tưởng nhẹ nhàng nhưng khó khăn như vứt đi một bộ phận trên cơ thể và sự tiếp nối hành hạ như nghiệp chướng...

Bế tắc, thời gian đó tôi định đi Sài Gòn như chạy trốn. Trước đó, nhiều lần tôi muốn vào Sài Gòn rồi, vì đó là miền đất cởi mở hơn với những người như tôi. Ở đó, tôi không phải chịu đựng căn bệnh hen mắc từ nhỏ, và vì tôi cũng muốn thử những vận hội mới... Nhưng khi có K. thì tôi chẳng nghĩ gì đến miền đất hứa ấy nữa. Còn giờ đây...

Lúc tôi quyết định quên K. đi để bắt đầu cuộc đời mới, tôi lạnh lùng lắm, giọng nói của tôi đầy thách thức:

- Chúng ta phải xa nhau thôi, cái gì cũng có lúc kết thúc!

K. lặng đi. Tôi kiêu hãnh bỏ đi, tương như tôi có thể vào ngay Sài Gòn và cuộc sống ở đó đón chào như chờ tôi đã lâu.

- Anh quay lại đây! Giọng K. vang lên sau lưng tôi.

Tôi tự dặn mình: Mặc kệ, quay lại làm gì? Xem thiếu mình thì sẽ như thế nào!

- Anh đi thế còn em thì sao?

Tiếng gọi của K. đầy hờn giận. Tôi từ từ quay lại. Chúng tôi ôm choàng lấy nhau.

Ngày mới về với nhau, K. nói: *"Em yêu anh thật nhiều, và không muốn xa anh..."*. Tôi còn nhớ cái tin K. nhắn lúc trước khi chúng tôi dọn nhà đến chung sống với nhau: *"Người yêu ơi, sao lúc này em nhớ anh thế. Mấy ngày nữa mình ở bên nhau, không biết còn có cảm giác này không?"*. Thế mà chưa đầy một năm sau, tôi đã phải nhận một cái tin cũng đầy tình cảm, nhưng là thứ tình cảm chưa xót báo hiệu tan vỡ:

"Anh hãy biết rằng, giờ đây nếu phải xa anh, lòng em còn buồn hơn anh rất nhiều".

Tôi sa vào những quan hệ phức tạp. Kiếm được bao nhiêu tiền tôi la cà vũ trường, bar tìm bạn một đêm. Cũng có lúc tìm được tôi lại chán. Tôi ngập chìm trong bia rượu, tôi cố tìm quên trong những cơn say. Thế nhưng chẳng hiểu tại sao lúc đó, càng uống tôi lại càng tỉnh. Không chỉ uống rượu, tôi còn hút thuốc lá, có khi hút liên tục gần cả bao thuốc, dầu biết rằng điều đó rất hại đến sức khỏe. Tôi vui như phá đời.

Một đêm, tôi lại nhập cuộc vào một nhóm vui bốc đồng trong rượu, có lẽ có cả những người dùng ma túy nhẹ, thuốc lắc... Cứ đi như thế rồi về một căn phòng của ai đó và lại rượu, lại trác táng trong mù mờ tinh thần và hỗn độn thân xác. Bỗng tôi thấy điện thoại rung lên. K..

Phía bên kia K. nói, giọng buồn bã mệt mỏi:

- Anh định bỏ em à ? Trung...

Ý định thách thức, mặc kệ K. và sự đời của tôi tan biến. Tôi vội vã bỏ cuộc vui về với K., khi đó đã 2 - 3 giờ sáng. Vừa về đến nhà tôi đổ vật ra vì xin. K. dìu tôi lên giường, cất xe rồi cởi giày tất quần áo cho tôi, K. lấy khăn lau mặt cho tôi. Trong cơn say chập chờn, tôi thấy ấm áp vì có K., trong tôi mọi hờn giận bùng

lên yếu ớt và tan biến. Hôm sau K. lại chăm sóc tôi và chúng tôi lại vui vẻ được vài hôm.

*

K. bảo muốn chuyển đi, thoát đầu tôi ngỡ đó là hành động để “đọa” tôi nhưng rồi K. đã nhờ bạn bè tôi tìm nhà trọ. Họ mách lại tôi với vẻ cảm thông, lo lắng và dần dần tôi thấy một vòng vây đang siết lại mà tôi không biết né tránh bằng cách nào. K. còn nói với mọi người là K. không còn yêu tôi, nhưng tôi biết sự thật không phải như vậy. Trái tim mù quáng chăng? Không. Từ sâu thẳm tôi biết chúng tôi yêu nhau đến tận cùng gan ruột. Nhưng yêu như thế thì nỗi hận cũng kinh khủng vô cùng.

Đêm trước ngày chia tay, chúng tôi có một đêm rất cuồng nhiệt mà K. chủ động rất nhiều để chiều tôi. Nhưng trong những phút sống mạnh mẽ nhất ấy, dường như K. đã chuẩn bị điều gì đó. Những dự cảm trĩu nặng nhưng tôi không tài nào lý giải được. K. nói nhiều lần vào sát tai tôi:

- Em thương anh thật nhiều...

Trong khi đó tôi cũng thương K. thật nhiều nhưng không thể nói ra lời.

- Nếu em có mất thì anh hãy chăm sóc A Miu nhé vì em thương nó. Nó không có tội tình gì cả.

- Anh hãy chăm sóc cả con chó của chúng mình nhé. Hãy nhớ về em...

Những lời đó, đã hình thành định mệnh hay đã cảnh báo về định mệnh. Tôi càng cố gắng giữ K. lại thì như lại càng khiến cho em rời xa tôi hơn. Tôi lơ mơ cảm thấy K. muốn tôi sẽ phải ân hận vì đã gây ra cho em những chuyện em không thích. Nhưng tôi biết làm gì đây. Mọi chuyện như đã vượt qua tầm tay...

Chiều hôm sau, K. đưa vài người bạn đến giúp chuyển nhà, ô tô đã thuê sẵn sàng. Tôi về và vội vàng can ngăn K. nhưng mọi người đã giữ tôi lại. K. vẫn kiên quyết ra đi. K. chỉ xin cho mang theo A Miu vì: *"Có A Miu ở bên cạnh em sẽ nhớ về anh"*... Tôi nổi xung gào thét, giãy đạp, đáp lại là sự im lặng đến lạnh lùng của K.. Khi xe chở đồ chuyển bánh rồi chạy khuất tầm nhìn, tôi cuống lên tìm mọi cách vùng vẫy khỏi tay những người bạn đang giữ tôi. Tôi lao ra, nhưng lúc đó không còn biết K. đi đâu nữa. Chỉ biết chung chung, K. chuyển về Mai Động, gần nhà một cậu bạn tôi.

*

Tôi phải gặp K.. Tôi cần biết K. ở đâu. Tôi đến cổng cơ quan của K. và chờ cho đến khi K. ra cổng thì theo về. Những giờ đó đường lại đông, tôi theo rất khó vì cũng không thể đi gần được. Một lần luôn lách quá đáng, tôi bị ngã xe trầy xước khắp người, chân chảy máu ròng ròng nhưng vừa ngã lại bật dậy, lao đi tiếp chỉ kịp ném lại lời xin lỗi người mình vừa va phải. Vài lần như thế, tôi bắt đầu biết những khúc ngoặt, chỗ rẽ nhưng càng ngày càng khó vì gần nơi K. ở khu Mai Động có rất nhiều ngõ. Có lần tôi đứng chờ trước một cái ngõ đến mấy tiếng đồng hồ nhưng không thấy K. qua, thì ra có một đường khác nữa. Mưa dầm dề, tôi đứng dưới mưa ướt, đầu tóc mặt mũi bơ phờ. Người qua lại nhìn tôi cảm cảnh, tưởng người điên. Cũng lần va chạm xe, đến đầu một con ngõ chờ K., mấy người ở đó sinh nghi vì tưởng tôi dò xét trộm cắp. Lúc sau thì một con chó lao ra sủa và cắn thẳng vào chân tôi.

Mà quả là tôi điên thật, trong đầu tôi lúc đó chẳng nghĩ ngợi được gì rõ ràng. Chỉ có hình bóng của K., chỉ muốn ôm chầm lấy K. nhưng lại không dám vì sợ K. sẽ cảnh giác không

cho tôi biết K. ở đâu. Cuối cùng vào một buổi tối, tôi “mai phục” ở đầu một con ngõ nhỏ mà không biết đó chính là ngõ dẫn thẳng vào nhà K.. Tôi đứng đến gần 2 giờ đồng hồ, hút hết hai bao thuốc, chưa bao giờ tôi hút nhiều như thế. Bỗng thấy K. đi ra cùng Lê, một cô bé đồng hương với K. ở xóm trọ cũ. Thì ra, khi mang đồ đi, K. không mang thẳng đến nhà trọ mà mang đến nơi ở của một người bạn ở gần đó và chuyển dần về nhà trọ của mình. Thế nên tôi theo dõi mãi vẫn không biết.

Tôi bước ra từ bóng tối, bất ngờ khiến hai người giật mình. Tôi và K. dừng lại nói chuyện, tôi đề nghị giúp em chuyển đồ nhưng K. không đồng ý, mãi tôi mới hẹn được K. đi ăn trưa vào hôm sau. Tôi khắp khởi mừng thầm, lúc đó tôi vẫn hy vọng bằng sự kiên trì của mình, em sẽ quay về với tôi.

*

Nhưng mọi việc lại quay ngoắt với một tốc độ không ngờ. Hôm đó, tôi nhớ rõ là ngày 28/6/2006. Ngay từ đầu giờ sáng, Lê - cô bé đồng hương của K. đã gọi cho tôi. Thoạt đầu, Lê nói lòng vòng. Sốt ruột quá, tôi hỏi thẳng xem có chuyện gì.

- Anh K. mất hết tiền anh ạ.

Tôi sững sốt.

- Anh K. buồn và giận lắm, anh ấy... em nghĩ phải hỏi anh?!

Vậy là K. nghĩ tôi đã làm chuyện đó?

Số tiền này để trong chiếc hòm bằng sắt K. dùng từ hồi sinh viên. Khi K. chuyển đi chiếc hòm này chất cùng nhiều thứ khác và chắc chắn bên trong còn lén thêm nhiều thứ nữa. Tôi nói với Lê, nếu nghi vấn như vậy thì K. nên gọi cho tôi. K. không gọi mà còn nhắn tin hủy bỏ cuộc ăn trưa đã định với tôi.

Lê là bạn cùng xóm trọ với K. đã bốn năm ở khu Đồng Xa, hai người cùng quê và K. thân nhất với cô. Khi Lê lên Hà Nội học thì K. đã ở đó. Lê “thần tượng” K. vì K. học rất giỏi, ra trường lại được làm ở Tổng cục Thuế là nơi nhiều người mơ ước. Lê biết hết những chuyện tình cảm của K., nhưng vẫn rất yêu quý K. và cả tôi. Trong chuyện này, phụ nữ bao dung hơn đàn ông rất nhiều. Lần K. tự tử hụt, cũng chính Lê là người đưa K. vào viện, chăm sóc cho K. những ngày cậu ở đó.

Mấy hôm sau, một số người vốn là bạn tôi nhưng nghe lời K. đã nhắn tin và gọi điện để thóa mạ tôi. Có người còn đòi tôi đổi chất và dọa sẽ tố cáo tôi. Tôi không thể nào thanh minh được mọi chuyện. Gọi điện cho K. thì K. luôn dập máy phũ phàng. mấy hôm đều mưa rả rích. Buồn bã, tôi về nhà ăn cơm với bố và em gái. Đêm trước khi gieo mình xuống sông Hồng, K. đã nhắn tin mắng tôi rất nhiều, nào là xấu xa, là đểu giả... Trước đó K. còn nói với nhiều người bạn rằng tôi là người hung bạo, hay đánh chửi em. Sự thật thì sợ mất K., có lúc tôi cũng mạnh mẽ dọa dẫm, nhưng thật ra tôi thương K. hơn cả thương mình...

Ngày hôm đó tôi nói chuyện qua điện thoại với chị H., là một đồng nghiệp chơi thân với K. ở cơ quan. Tôi có biết chị vì cũng nghe K. kể nhiều. Chị nói gặp K. vào buổi trưa hôm đó, lần đầu tiên K. tâm sự với chị rằng mình là người đồng tính và tỏ ra vô cùng đau khổ. K. muốn đi khỏi cơ quan dù vừa mới thi đỗ công chức không lâu... Chị H. an ủi K. nhưng chị vẫn không an tâm. Tôi nói thật với chị rằng chúng tôi đã chia tay và nhờ chị an ủi K.. Sự quan tâm của một người phụ nữ chưa bao giờ gặp mặt khiến tôi ấm lòng.

Trước đó, K. đã nhiều lần kể với tôi chuyện cơ quan và hoang mang buồn bã vì có một số người xì xào trêu K. về những biểu hiện giới tính khác lạ. Sau này, trong những giờ phút chìm đắm trong đau khổ và tiếc nuối, tôi tin khi K. vẫn còn có ý định chuyển cơ quan có nghĩa là em chưa hoàn toàn muốn chết. K. vẫn muốn sống giữa mọi người, dù sự che giấu một cách khổ sở đã bào mòn hết niềm vui.

*

Đưa thi hài K. về quê, trên chiếc xe chở quan tài chỉ có tôi và Lê, còn những người nhà khác đều ngồi xe sau. Quan tài về đến Nam Định. Bà nội K. ra đón ôm lấy tôi khóc, bà gặp tôi nhiều lần nhưng chỉ biết tôi là bạn K., dường như mãi về sau bà vẫn chỉ biết thế. Mà thôi, bà biết thêm làm gì cho nặng lòng. Khi đó ông nội K. đã yếu lắm, nằm liệt mấy năm rồi. Nhà neo người, đám tang tổ chức vội vã nhưng cũng có 18 vòng hoa trắng.

Hôm đám ma K. là ngày 2/7/2006, đến trưa tôi phải về ngay vì hôm đó là 49 ngày của mẹ tôi. Thấy tôi xơ xác, lặng lẽ xuất hiện, bố và em gái tôi cũng có phần thông cảm. Xong xuôi mọi việc, tôi thua chuyện với bố và về ở lại nhà với bố và em...

Trên xe tôi miên man những ý nghĩ như đang nói chuyện với K.:

“Sao em lại nghĩ quẩn vậy K.? Tại sao phải tìm cho mình một lối thoát như vậy? Em ơi, sao em đại dột và thiếu bản lĩnh thế? Anh biết trách ai đây? Trách anh hay trách em? Em ơi... Anh trách là đã để cho em biết quá nhiều điều, chỉ cho em biết quá nhiều điều...”

“Em ác lắm. Em ra đi để lại cho mọi người sự thương xót. Nhưng xã hội sẽ nhìn mình buồn thảm lắm. Một cái chết lãng nhách... Cái chết của em chỉ có ý nghĩa nhiều đối với anh thôi K. ạ. Nó sẽ là

một bài học làm anh phải day dứt, thương nhớ em đến suốt đời suốt kiếp này thôi.

Khi em đi, em hứa với anh là sẽ sống thật tốt, vậy mà em nữ làm như thế này sao? Anh không ngờ cuộc điện thoại lúc 7 giờ 38 phút đó là lần cuối cùng chúng mình nói chuyện với nhau. Chỉ vồn vện có 29 giây. Tại sao ngày hôm trước anh không nhẫn nhịn để được ở bên em nhiều hơn... Anh không ngờ nụ hôn ngọt ngào em trao hôm Chủ nhật, lại là nụ hôn cuối cùng chấm dứt những ngày tháng mình yêu nhau. Tại sao em lại lừa anh, tại sao đến lúc em quyết định ra đi em vẫn nói là em thương anh. Em vẫn cùng anh ân ái nồng nàn... Anh không ngờ đó là lần cuối cùng anh được ở bên em như vậy.

Bây giờ anh phải làm gì đây K. ơi? Anh không sợ phải trả giá, anh không sợ bị mọi người phê phán, trách móc ghê lạnh. Anh chỉ sợ những ngày tới khi vĩnh viễn mất em trên cõi đời này anh sẽ thật sự cô độc. Em muốn anh phải ân hận, K. ơi, cho dù bây giờ anh có ân hận cũng có ích gì đâu”.

“Em yêu ơi, nghe những lời em hát, mà lòng anh cay đắng. Anh đã sai thật rồi. Anh hối hận lắm. Anh đã để em ra đi, anh đã cố gắng níu kéo em lại. Anh đã không hiểu được em, anh đã quá nóng vội, anh đã quá lo sợ khi mất em, khi không có em bên mình... Anh không thể lường được hết những hậu quả mình gây ra. Anh không sợ phải gánh chịu những điều tồi tệ đến với mình. Nếu có phải gánh chịu tất cả những điều đó mà em được bình yên, được sống như mọi người thì anh cũng xin gánh chịu”.

“Chia xa” - một bài hát ngày xưa K. hát rất hay, một trong ba bài hát K. đã thu âm lại và bây giờ tôi vẫn còn giữ cẩn thận, cứ vang lên trong đầu tôi:

“Ôi cuộc đời tại sao bao ngang trái, chia lìa đôi tình nhân chúng

ta? Khi đôi ta đang yêu đắm say, em xa rồi còn anh trong thương nhớ. Ôi tình yêu mà ta đắp xây, mình yêu nhau mới đây đã xa...

Xa nhau mất rồi, em yêu mãi xa, xa nhau thật sao? Nhớ thương em nhiều hơn. Dẫu xa nhau mà anh luôn tin rằng, trái tim mình cùng nhịp đập với nhau. Tình anh vẫn một lòng. Dù xa mãi nghìn trùng. Mong một ngày mới, mình sẽ bên nhau trọn đời".

Tôi nhớ mỗi lúc gọi đến số điện thoại cơ quan xin gặp K.. Bao giờ em cũng: "Alô, ai đấy ạ?". Tôi thường trả lời: "Anh đây". Em hỏi: "Có chuyện gì thế?" Lần nào cũng vậy. Vậy mà bây giờ chẳng bao giờ tôi được nghe giọng em nói nữa.

"K. ơi, anh nhớ và thương em biết bao. Nói chuyện với anh H. anh mới thấy em hiểu lắm anh và kể cho mọi người nghe sai sự thật về bản chất việc của anh và em rất nhiều. Anh thật ngốc vì đã để mọi việc xảy ra như vậy... Buồn quá K. ơi!!!"

"Chúng mình đã khóc, đã cười với nhau thật là nhiều phải không em? Bây giờ em ra đi mãi mãi, chẳng còn ai để cùng cười cùng khóc với anh nữa... Em ơi, ở nơi nào đó, em hãy gặp mẹ anh nhé. Em hãy nói với mẹ rằng, em là bạn của anh, là người yêu của anh, là vợ của anh... Em và mẹ ở trên trời cao, hãy soi đường và chỉ lối cho anh nhé, hãy để anh sống thật tốt, không còn những sai lầm nữa nhé. Trước khi em ra đi, em cũng muốn anh hãy sống thật tốt, sống sao cho xứng đáng một con người phải không? Em hãy tin anh một lần nữa nhé, bây giờ anh sẽ không chỉ sống cho mình, anh sẽ sống cả phần của em nữa..."

Lúc còn sống, K. luôn muốn được tôi khen là đẹp. Tôi nhớ những lúc em chúm chím miệng hỏi: "Anh thấy em có xinh không?". Và bất giác, khuôn mặt K. khi chết đã bị biến dạng quá nhiều lại hiện ra.

Một lần K. từng nói:

- Một cái chết trẻ cũng là một niềm vui.

Cái chết không bao giờ là niềm vui đâu K. ạ.

*

Đến tháng tám năm đó, khi tôi đang chuẩn bị mọi việc lo cho 49 ngày của K. thì lại nhận được tin một người bạn, một người em, một người mà tôi đã từng yêu thương tự tử. Nhóc Kh. vừa tròn 20 tuổi, bước vào tuổi 21 được đúng 1 ngày đã chọn cho mình cách giải thoát bằng một sợi dây thừng. Chỉ mấy tuần trước cậu còn trách K. là đại dột, là tiêu cực. Sợi dây thừng có thể đưa em đến với thiên đường một cách nhanh nhất? Lại những vòng hoa trắng. Cuộc sống của người đồng tính mong manh như thế đó.

Đã nhiều lần tôi cũng đứng ở trên bờ của sự tuyệt vọng, cũng suy nghĩ đến cái chết, nhưng tôi vẫn gắng sống, cố gắng không phải vì bản thân mà vì sĩ diện của gia đình mình. Tôi hiểu được sự đau xót của những người thân khi chứng kiến sự ra đi như vậy nên tôi không tìm cho mình một kết thúc đau đớn và oan trái như thế.

Đúng hôm Kh. mất, tôi đã gặp Kh. trong một giấc mơ. Khi ấy mặt Kh. trầm trầm lạ lắm. Tôi cũng thấy gọn lên một dự cảm mơ hồ nhưng không đủ đoán biết. Chỉ đến ngày hôm sau khi biết tin thì tôi mới hiểu, Kh. đã đến báo mộng, chào tôi lần cuối!!!

Tôi gọi điện cho anh B. - người yêu lúc đó của Kh., đầu bên kia B. khóc nức lên, tôi cũng không thể cầm được nước mắt.. Có đi qua tận cùng nỗi đau mới thấm thía nỗi đau của người khác. Mới có thể chia sẻ và đồng cảm được nhiều hơn. Kh. và K. đều ác quá, ra đi cho

yên thân mình nhưng để lại cho những người yêu thương vết thương chảy máu không bao giờ lành được.

Đó là năm có quá nhiều chuyện buồn đối với tôi. Những người thân yêu nhất lần lượt ra đi, trong vòng 100 ngày tôi mất đi mẹ, người yêu và một người bạn thân. Hôm trước, tôi biết tin qua một người bạn: bố của K. đang sống rất khổ sở mỗi khi bước chân về nhà nhìn thấy di ảnh của K.. Tôi sợ. Tôi sợ phải thấy ánh mắt của ông, sợ phải nghe những câu hỏi của ông về cuộc sống hiện tại của tôi. Tôi cảm thấy có lỗi... 100 ngày của Kh., tôi cũng không về được, không phải vì tôi bận việc hay sợ đi xa, tôi sợ phải đối diện với nỗi đau của người thân những người chết trẻ.

Chương VIII

Suốt những năm học cấp III và thời sinh viên, tôi có những mối “tình trai” khá lãng mạn. Nhưng sự lãng mạn đó hầu như chỉ có với riêng tôi, vì thật ra, những mối tình ấy về cơ bản đều là tình đơn phương.

Vào cấp III, tôi gặp Q.. Q. cao, rất cao, hơn tôi một cái đầu, đặc biệt anh có một đôi mắt biết cười và nếu nói như thời bây giờ, anh là một hotboy, luôn được các cô gái cùng lớp và khác lớp để ý. Thật chẳng khó khăn gì khi tôi nhận ra những tình cảm trước kia tôi dành cho S. đang dần dần được chuyển cho Q.. Ngày đó có phong trào chơi với nhau với hình thức kết nghĩa anh - chị - em. Tôi nhận Q. là anh trai kết nghĩa của mình dù Q. chỉ sinh trước tôi vài tháng.

Nhà Q. ở Ngã Tư Sở. Mẹ Q. bán bún riêu trước cửa hàng ảnh Triệu S., cả lớp tôi gọi bà là u, ba anh em trai nhà Q. đều rất quý tôi (Q. là con trai thứ hai trong gia đình có ba người con trai). Ngã Tư Sở hồi đó bé tí, nay đã mở rộng thành một giao lộ lớn hơn trước nhiều lần. Gánh hàng bún của mẹ Q. giờ cũng không còn.

Q. đặc biệt ham vẽ và mơ trở thành kiến trúc sư. Tôi thường đến nhà Q. chơi sau mỗi giờ tan học và rất thích ăn cơm

ở nhà anh. Bố mẹ Q. rất quý các bạn của con. Một gia đình rất hiếu khách, cởi mở đúng là người Hà Nội. Trong khi nhà tôi khác hẳn, bạn bè của tôi đến nhà thường rất ngại vì bố tôi khó tính. Nhiều khi chúng nó chào hỏi mà mặt bố cứ hầm hầm như đang tức giận điều gì. Tuy nhiên, bố tôi lại rất thích Q., Q. đã đến nhà giúp bố tôi làm những việc như sửa điện, mắc ống nước - những việc mà tôi không biết làm. Có lẽ Q. là người bạn duy nhất của tôi mà bố quý.

Nhìn Q. tập vẽ bằng những tờ giấy và những chiếc bút cũ, tôi rất thương và nghĩ cách kiếm tiền để mua tặng "anh" chiếc compa hay những chiếc bút vẽ tốt. Nhà tôi cũng chẳng khá giả, nhưng bố mẹ luôn đáp ứng những nhu cầu liên quan đến việc học hành của con. Tôi lần đầu tiên biết nói dối, xin tiền mẹ để mua đồ dùng học tập nhưng tôi đi mua tặng Q. một chiếc bút đắt tiền. Q. vui lắm. Tôi còn vui hơn khi thấy anh vui.

Chúng tôi học chung lớp luyện thi đại học. Hàng ngày Q. đạp xe từ nhà tới rủ tôi. Q. đi xe cuốc, loại xe có giống ngang mà những anh chàng học kiến trúc ngày đó rất hay đi như một thứ mốt khẳng định đẳng cấp. Chờ tôi trên chiếc xe đạp, Q. kể cho tôi nghe những câu chuyện ở lớp, ở trường vui vẻ và hồn nhiên còn tôi thì vô cùng thích thú khi được ngồi trên giống xe, được cảm giác như Q. đang ôm mình vào lòng. Không tự nhìn thấy mình nhưng tôi vẫn nhớ cảm giác vô cùng hạnh diện như đi với người yêu... Tôi mưu mô riêng mình và thậm chí khoái trá với niềm vui đó.

Hồi lớp 12 chúng tôi học sáng, buổi chiều tôi hay đến xem... Q. ngủ. Tức là Q. thì cứ ngủ say sưa, còn tôi thì ngồi bên cạnh say sưa nhìn gương mặt rất nam tính và rất hiền của anh. Cũng có lúc tôi giả vờ đi lại, xem cái nọ cái kia cho mọi người đỡ

để ý. Buổi chiều nhà Q. cũng rất ít người, trên phòng riêng của anh thì càng không có ai. Q. ngủ thanh thản còn tôi nhẹ nhàng ngồi bên cạnh. Tôi thấy không một lạc thú nào hơn. Tình cảm của tôi với Q. trong sáng và không thoáng chút tà niệm về tình dục. Tôi thích những giây phút bên Q.. Thế thôi.

Tôi còn nhớ ngày đó, tôi làm văn rất khá, cô giáo thường khen tôi viết văn hay và rất biết cách sử dụng từ ngữ. Tôi bắt đầu làm thơ, ghi lại những hình ảnh tưởng tượng của mình qua những đoạn văn ngắn. Và, tôi ý thức được những tình cảm của mình dành cho Q. là không bình thường. Tôi biến Q. thành nhân vật “em” trong các đoạn văn của mình, để viết, để thiết tha mơ một tình cảm học trò mong manh. Rồi chuyển cho M.L., cô bạn gái thân nhất của tôi hồi cấp III đọc.

Q. rất hiền, “anh” ít nói, nhưng luôn tỏ ra rất đàn ông và người lớn, còn tôi thì trẻ con và hay đổi. Những chuyện không đâu luôn được tôi đem ra làm cái cớ để đổi “anh”, bắt Q. phải năn nỉ, làm lành. Q. coi tôi như một người em và chỉ vậy. Chính vì thế, tôi không tránh khỏi hờn giận. Mỗi lần hờn giận, tôi lại trút tâm sự của mình lên những trang nhật ký.

"Ngày 9 tháng 4 năm 1997

Em chỉ muốn khóc mà không sao khóc nổi. Em chỉ thấy lòng mình dòn lại, tan vỡ, em muốn một cái gì đó mà em chẳng hiểu nổi... Em đi, nghĩ và nghĩ rất nhiều. Nhưng cái gì đó cứ diễn ra em không sao cắt nghĩa được. Em nghĩ có lẽ ngày mai em sẽ bỏ học đi đâu đó và anh sẽ phải hối hận".

Viết xong nhật ký cho Q. với bao lời lẽ yêu thương, tôi thường đưa cho anh đọc. Q. đọc xong thường im lặng, Q. hiểu hết về tôi, nhưng Q. luôn tôn trọng. Thế nhưng, mọi chuyện chỉ mong manh

lãng đãng như vậy. Q. được nhiều cô gái thích và đã yêu Dung học cạnh lớp tôi năm 12. Không hiểu sao tôi không ghen và còn gọi Dung là “chị dâu”. Thật sự tôi thấy hạnh phúc khi thấy hai người yêu nhau. Ngày ấy chỉ thế, nhưng bây giờ thì khác, khi tôi yêu tôi biết ghen. Ghen khủng khiếp.

Ngày chia tay mái trường phổ thông, tôi rất muốn chụp chung với Q. một bức ảnh nhưng không dám nói. Tôi nhìn Q. vui vẻ lãng xảng chụp ảnh với mọi người mà ứa nước mắt. M.L. là người hiểu tôi đang nghĩ gì, đã kéo Q. lại chụp hình với tôi. Bức hình này tôi vẫn giữ nguyên bằng cách dán vào nhật ký.

Sau khi thi tốt nghiệp, sắp đến kỳ thi Đại học, Q. có đến nhà và ngủ lại với tôi một đêm. Q. mặc quần áo dài và ôm tôi ngủ. Tôi trần trọc nhưng không dám làm gì khiến Q. có thể giận và bỏ đi. Tôi rất muốn khám phá cơ thể Q. nhưng không thể, vì tôi biết Q. chỉ coi tôi là bạn, dù là hơi đặc biệt.

Năm đó, khi công bố điểm, so với điểm chuẩn, Q. cũng bị thiếu ít điểm như tôi, không vào được Kiến trúc, tôi thì không vào được Kinh tế Quốc dân. Tôi cũng buồn nhưng lo cho Q., tôi đạp xe xuống trường Kiến trúc để xem có hy vọng gì không, đúng lúc đó trường thông báo hạ điểm và Q. đỗ. Tôi vội vàng phóng xe vào nhà Q. thông báo tin vui. Tôi thấy vui như là chính mình đỗ.

Sau này, gặp nhiều người, nhiều chuyện hơn, trải qua một ít niềm vui và nhiều niềm cay đắng, tôi vẫn không thể quên người bạn rất đàn ông, rất quân tử đúng như cái tên ấy. Không như những người khác, muốn chứng tỏ bản chất đàn ông của mình bằng cách chê cười những người gay chúng tôi, Q. điềm nhiên sống bên cạnh, rất tốt, rất vui nhưng vẫn giữ nguyên bản chất của mình.

Cách đây khoảng 5 năm, khi Q. chuẩn bị lấy vợ, anh Q. mang vợ chưa cưới đến giới thiệu. Anh nói với vợ:

- Đây là bạn thân của anh!

Tôi tím tím:

- Không phải, là người yêu.

Vợ Q. cũng cười tím tím, tôi hiểu Q. đã nói chuyện với vợ. Tôi thấy chị rất vui vẻ, vô tư với tôi. Ngày cưới, tôi tặng một cái đèn ngủ và đùa:

- Em tặng cái đèn này để lúc nào em cũng được ở trong phòng ngủ của anh chị.

Thì vợ Q. tỉnh quái:

- Ủ, cho em đến ngủ luôn bên cạnh anh chị.

Q. thành đạt, hiện có một văn phòng thiết kế kiến trúc và một tiệm ăn đông khách mà em trai là đầu bếp chính ở đó. Giờ thì Q. đã có một con gái và sắp có đứa thứ hai.

Lúc học cấp III, tôi đã có những biểu hiện khác với những đứa con trai khác và bạn bè đã bắt đầu trêu tôi là “ái”. Nhưng Q. và M.L. thì không bao giờ trêu tôi và luôn bảo vệ tôi trước những người ác khẩu. Khi đó, càng bị trêu là “ái” thì tôi càng lao vào học để khẳng định bản thân, để “trên phân” những đứa trêu chọc tôi. Đó chỉ là những chuyện trẻ con. Giờ đây khi tất cả chúng tôi đã lớn, qua những dòng bộc bạch thân phận của tôi trên báo, mọi người trong lớp đều yêu thương tôi và họ đều chờ mong cuốn tự truyện này.

*

Tôi bước chân vào đại học khi mới 17 tuổi vì tôi học sớm một năm. Lần đầu tiên tôi được tiếp xúc với những người bạn

đến từ các tỉnh khác. Môi trường mới mẻ đầy sự thu hút khiến tôi muốn khám phá. Vì học khá nên tôi vẫn được bầu làm bí thư chi đoàn của lớp. Với tôi mọi thứ đều quá hấp dẫn, những người bạn mới, những chuyến đi chơi. Tôi có rất nhiều bạn, cả trai lẫn gái. Trong số những người bạn mới của tôi, tôi thân với D.. D. không đẹp trai nhưng khá hiền lành, quê Hà Tĩnh, mới chuyển lên Hà Nội sống cùng gia đình khi cậu ấy vào cấp III. Nhà D. ở tận Xuân La, Xuân Đình, cách nhà tôi có lẽ gần chục cây số. Nhưng vì nhà tôi gần trường nên mỗi buổi đi học, D. thường ghé qua rủ tôi. Hồi đầu gặp em gái tôi, D. còn đùa: "Trung cho D. làm em rể nhé!" Tôi chỉ cười.

Mùa đông năm ấy, chúng tôi học cả tối. Một giờ nghỉ tiết tôi tách đám đông ra hành lang đứng một mình. Tầng năm gió lùa rét buốt, tôi lơ đãng dõi xuống đường phố, nơi từng dòng người xe ngược xuôi tấp nập. D. nhẹ nhàng đến sau tôi, ôm chặt. Chúng tôi cứ đứng như thế im lặng nhìn ra bầu trời đen kịt.

Tôi biết mình là ai, nhưng tôi không đoán được D. có giống như tôi không? Hàng trăm ý nghĩ nghi hoặc dồn dập, đan xen mơ hồ. Tôi trở nên nhạy cảm, tôi dò xét nhưng D. thì vẫn như hồn nhiên. Cậu ấy vẫn ôm tôi thật chặt trên lan can, trước mắt nhiều bạn sinh viên đang vô tư cười đùa. Một vài người bạn trai, một vài người bạn gái cũng ôm lấy nhau giống như tôi và D. rồi chỉ trỏ xuống đường cười nói... Có lẽ tôi quá nhạy cảm, một cái ôm đó, đơn giản với D. và các bạn khác chỉ là để cho ấm hơn giữa mùa đông giá rét. Nhưng với tôi thì không...

D. bắt đầu xuất hiện trong những trang nhật ký của tôi. Những buổi học trở nên hấp dẫn với tôi hơn, khi mà những ngón tay của D. chạm vào tay tôi, nắm chặt. Tôi ngỡ ngàng, bối rối nhưng rất thích. Trong những giờ học trên giảng đường, D.

và tôi luôn nắm chặt tay nhau, dù vẫn nghe giảng và chép bài. Tôi không hiểu tại sao D. lại làm như vậy nhưng tôi thấy lâng lâng hạnh phúc. Trước kia với S., với Q., tôi hầu như không có được những tiếp xúc chủ động gần gũi như thế...

Tôi thường về nhà D. ăn cơm, cùng D. lên thư viện học bài, chúng tôi đi đâu cũng có nhau. Có một người bạn đã để ý và nói rất to trước mọi người: *"Anh chị nắm tay nhau thì ra công viên nhé!"* khi thấy tôi và D. cầm tay nhau. Tôi đã thực sự sốc và bối rối trước câu nói đó. Nhưng D. cười xòa và vẫn cầm tay tôi trong những giờ học sau. Những người bạn khác cũng không có ý kiến gì.

Tôi ngày càng muốn khám phá về D.. D. có giống như tôi không? Những cái nắm tay đó có phải là vì D. muốn tôi không? Hay là... Tôi dần vật vờ với những suy nghĩ chất chồng không thể lý giải. Một buổi trưa, sau khi lên thư viện, tôi về nhà D. ăn cơm trưa. Sau bữa cơm cùng gia đình D., hai đứa chui vào căn phòng nhỏ của cậu ấy có ô cửa sổ bên ngoài lá cây lấp loáng nắng.

Tôi và D. nằm cạnh nhau, kể cho nhau nghe những câu chuyện trên lớp. Rồi bất ngờ, cả hai cùng im lặng. Chúng tôi im lặng thật lâu, tôi nghĩ D. đã ngủ, còn tôi thì thao thức khi nằm cạnh người con trai mình yêu quý. Bỗng D. nghiêng người, mặt D. sát mặt tôi quá. Môi D. gần môi tôi quá. Tôi chưa từng hôn ai trước đây, với ông thầy giáo già càng không. Cả tôi và D. gần như đồng thời bất giác gắn môi vào nhau, cuốn lấy nhau. Cảm giác ngọt ngào của lần đầu tiên được môi lên môi, cái cảm giác đó khác, rất khác với những khoái cảm mà ông thầy giáo đã đem đến cho tôi trước kia. Nó thiêng liêng và ngọt ngào khiến tôi có cảm giác như mình muốn tan ra được.

Cả người tôi như có một dòng điện chạy qua. Từng bắp thịt

như có hàng ngàn con kiến cắn. Tôi không muốn nghĩ gì nữa mà để mặc cho những cảm xúc thăng hoa. Tôi đón nhận nụ hôn của D. và đáp trả. Tôi cảm thấy mình như đang bồng bềnh trên mây. Hào hứng và chờ đợi. Tôi không hiểu vì sao D. làm thế bởi không phải tôi là người chủ động.

Tiếng bước chân mẹ D. từ phía ngoài đi vào, tôi và D. buông môi ra rồi giả vờ ngủ say. Tôi nhắm mắt mà chân tay bứt rứt như có gì muốn thoát ra. Khi mẹ D. đi qua phòng, tôi chủ động muốn hôn lại D. thì bất ngờ D. gạt ra. Tôi ngỡ ngàng... Đó cũng là nụ hôn đầu tiên, duy nhất và cuối cùng của tôi và D.. D. bỏ tôi một mình trong phòng với những bề bàng. Chính D. đã khiến tôi tưởng D. có những tình cảm đặc biệt với mình. Tôi đã nghĩ D. cũng giống như tôi. Để rồi...

Không biết mẹ D. có nhận ra điều gì khác lạ từ tôi không? Khi về, tôi không chào D. như mọi khi mà lên xe lúi lúi đạp, con đường qua hồ Tây đầy nắng và gió.

Nụ hôn của D. đã khiến toàn bộ bản thể tôi phát lộ. Trước đây, ông giáo già đã làm cái việc đánh thức một cách cưỡng bức dục vọng của tôi. Những người bạn trai như S. và Q. như những cơn gió mát ve vuốt tình trai của tôi, khi đó vẫn như một mầm cây khoan mình nằm im trong lớp vỏ hạt. Nhưng nụ hôn của D. đã như tiếng sấm kéo theo cơn mưa lớn khiến toàn bộ con người tôi tựa mình vươn dậy. Như một cây non mọc mầm đội đất chui lên, còn non nớt nhưng đã hoàn thiện hình hài.

Những đêm đông năm ấy đặc biệt lạnh. Tôi thường tỉnh giấc giữa đêm nghĩ đến sự gần gũi với D.. Tôi cuộn tròn trong ổ chăn bông nhưng vẫn thấy lạnh. Cái lạnh của sự thiếu vắng đang giầy vò tôi. Nỗi khát khao được ôm ấp, vuốt ve khiến

tôi không sao chộp mất được. Tôi nghĩ đến D., những hình ảnh của D. khiến tôi trần trọc. Tôi ước giá như được một lần, một lần được làm với D. như đã từng làm với ông giáo già kia.

Tôi đắm say với tình yêu mới của mình. Tôi cần và khao khát D., muốn D. trở thành người yêu của tôi, muốn D. luôn ở bên tôi... Tôi bắt đầu vạch ra những kế hoạch để chinh phục D., để sở hữu D.. Tôi dành dụm những món tiền nhỏ để mua những món quà, những đồ vật cho D.. Tôi cung phụng D. một cách tự nguyện với ý nghĩ mình đang làm hết sức cho người mình yêu...

Tôi và D. không bao giờ nhắc tới nụ hôn đầu tiên nữa, nhưng nó đã mở ra cơ hội cho tôi khám phá cơ thể của D.. Bất cứ khi nào có dịp, tôi lại muốn gần gũi D.. Học xong là về nhà tôi hoặc về căn phòng nhỏ nhìn ra vườn của D.. D. không xa lánh chống cự mà thường nằm im để tôi muốn làm gì thì làm. Tôi khám phá D. theo bản năng của mình, những hành động không giống như những gì ông thầy giáo đã làm với tôi... nhưng nó giống như hành động của mọi người đồng tính sau này tôi biết.

Có lẽ đến thời điểm ấy, bản năng đồng tính đã mách bảo tôi biết làm gì để thỏa mãn mình và thỏa mãn cơ thể bạn tình đàn ông. Bản năng tình dục ấy không mách bảo tôi đi tìm một người đàn bà, không mách bảo tôi sự ham muốn cũng như cách thoả mãn một người tình khác giới.

Khi chúng tôi cùng nhau âu yếm, sự chủ động của tôi có lẽ đã khiến D. bị cuốn vào? Có lẽ cơ thể của cậu trai 18 tuổi ấy, tò mò và lạ lẫm với thế giới xung quanh, sẵn sàng đón nhận những gì đem đến cho nó cảm giác êm ái và chiều chuộng nhất. Không phân biệt. Có lẽ, giữa chúng tôi có một tình thân, mà vì nó, D. có thể bước qua giới hạn? Có lẽ đối với D., đây đơn thuần là trò

chơi của đám trai mới lớn, khi chưa thể có người yêu khác giới vẫn nghịch ngợm khám phá nhau như thế. Chính vì vậy D. để yên cho tôi muốn làm gì thì làm và có không dưới một lần, D. cũng làm giống tôi, giúp tôi thỏa mãn.

*

Có lẽ trò chơi của chúng tôi sẽ kéo dài, rất dài nếu như tôi không tỏ ra quá yêu và ghen tuông với D.. Tôi khó chịu khi D. tiếp xúc với bất cứ người nào khác ngoài tôi. Tôi đồng bóng, cáu gắt với tất cả bạn bè trong lớp mỗi khi giận dữ D.. Tôi không biết chính xác những người bạn học chung đại học của tôi có biết chuyện tình cảm của tôi dành cho D. hay không nhưng không ai nói gì về chuyện đó cả. Nhưng tôi đoán họ cũng cảm thấy có điều gì đó bất bình thường. Tất cả những người D. “được phép” chơi là những người bạn thân của tôi. Tôi muốn gì D. phải chiều theo. Tôi không thích D. hút thuốc, không thích D. la cà cùng những cậu bạn thân của tôi nơi quán nước. Tôi bắt D. phải đứng chờ hàng giờ khi tôi họp hành công việc trường lớp.

Đường như từ ngày đó tôi đã có tính độc đoán, muốn kiểm soát những người tôi yêu và muốn họ phải thuộc về mình tuyệt đối. Đến bây giờ tôi cũng không hiểu được về D., tại sao ngày đó cậu lại chấp nhận mọi mong muốn của tôi như thế? Ngoan ngoãn như một cậu tình nhân nhỏ. Thật ra, lúc đó tôi đã không nghĩ nhiều, tôi nghĩ D. giống mình và tôi hân hoan ngập chìm trong khoái cảm cả thể xác lẫn tâm hồn mới được tháo tung sau bao năm dồn nén.

Những khi không có D. bên cạnh, tôi luôn cảm thấy mình như phát cuồng. Không lúc nào không nghĩ tới D.. Tôi thường thức thật khuya, ghi chép lại những chuyện đã xảy ra hàng ngày giữa chúng tôi. Những lần chúng tôi ở bên nhau, thỏa mãn nhau được ký hiệu bằng những ký tự đặc biệt. Có những lúc, giữa

đêm thức dậy, tôi đã từng tự hỏi mình, tôi đang làm gì? Tôi có giống ông giáo già đã bắt ép, dẫn dụ D. chiều theo những ham muốn dị biệt của tôi? Không có câu trả lời nhưng tôi chỉ nghĩ D. đã trưởng thành và không ai có thể bắt ép cậu.

*

Gần hết năm học thứ hai, mối quan hệ với D. trở nên tồi tệ khi D. bắt đầu có những mối quan hệ và dành nhiều thời gian cho những đứa con gái trong lớp. Ngày ngày tôi càng cảm thấy D. khác những gì tôi nghĩ. D. là một người con trai bình thường và cậu ấy bắt đầu trốn tránh tôi. Tôi đã tự chuốc lấy đau khổ khi trót đem lòng yêu một người con trai bình thường. Tôi ghen tuông, hút thuốc như điên và bắt đầu dọa dẫm tự tử.

Tôi nhớ có những ngày tôi lên nhà D., đứng đợi hàng giờ đồng hồ và chịu đựng sự trốn tránh mệt mỏi của D.. Tôi nhớ có lần tôi và D. dự sinh nhật của một người bạn thân. Trong khi mọi người vui vẻ cười đùa thì tôi kéo D. xuống tầng dưới, cự cãi với D. và D. đã dọa chia tay. Tôi cũng không ngán. Thật ra tôi ở thế yếu nhưng cứ hay làm um lên như thế để rồi chỉ một lúc sau là bại trận và tủi thân. Chúng tôi đã cãi nhau rất to, rất quyết liệt, tôi không nghĩ đến việc các bạn khác có nghe được hay không nhưng D. thì cảm thấy xấu hổ về việc đó. Sau này tôi biết, một vài người bạn thân rất ý nhị, khi thấy chúng tôi cãi nhau đã khuấy động mọi người hát hò âm ỉ để những người khác không nghe được những đối thoại của hai đứa.

Không thay đổi được quyết định chia tay của D., tôi nhập vào cuộc vui của đám bạn, cười đùa và uống thật nhiều rượu. Không hiểu sao, càng uống tôi càng tỉnh. Tôi cứ uống như để hủy hoại mình, tôi muốn D. thương xót tôi như D. vẫn từng làm trước đó. Nhưng D. mặc kệ. Tàn cuộc, cậu lạnh nhạt ra về, tôi lại lảo đảo đập

xe theo. Đi qua hồ Trúc Bạch thì rượu cũng đã ngấm lên đầu và tôi không thể đi tiếp nữa. Tôi dừng lại bên hồ và gục xuống. Trước khi chìm vào giấc ngủ, tôi thấy D. loang loáng không rõ hình hài, nhưng rất rõ sự lạnh nhạt và cả khinh khi. D. chỉ nhìn tôi rồi bỏ đi. D. bỏ mặc tôi nằm giữa đường trong cơn say mê mệt, cơn say thừa rượu và cơn say khát tình.

Tôi không nhớ mình đã ở đó, bên vệ đường bao lâu nhưng khi tỉnh dậy, tôi thấy trời đã về đêm. Đầu óc choáng váng, tôi cố gắng lết về nhà một cậu bạn thân gần đấy. Thành, cậu bạn thân của cả tôi và D. đã không hỏi han chuyện của hai đứa. Chỉ lặng lẽ lấy nước cho tôi uống, đắp chăn cho tôi. Khi tôi tỉnh hẳn, Thành đưa tôi về nhà. Trên đường đi, cậu ấy nói:

- Tao không biết hai đứa mày có tình cảm như thế nào. Nhưng hãy cố gắng đừng hủy hoại bản thân mình như vậy. Hãy vì bố mẹ mày nữa.

Câu nói của Thành đã thức tỉnh trong tôi rất nhiều điều. Thực sự tôi cũng đã nghĩ đến cái chết vì tôi quá đau khổ khi nhìn thấy D. ngày một xa tôi hơn. Tôi khao khát một tình yêu, tôi cần sự chở che, cần vòng tay dịu dàng nhưng rốt cuộc D. đã muốn rời xa tôi, tất cả vượt khỏi tầm kiểm soát của tôi. Tôi tuyệt vọng vì đau khổ và vì biết để có một tình yêu khi tôi khác người thì khó khăn biết bao nhiêu.

*

Tình cảm giữa tôi và D. dần dần cho đến cuối năm học thứ hai. Chúng tôi phải lựa chọn phân khoa. Tôi vào học khoa kế toán còn D. chọn khoa quản trị doanh nghiệp. Chúng tôi học khác lớp nhau và tránh gặp mặt nhau nhiều nhất có thể. Không phải tôi không còn quan tâm đến D., không phải tôi không còn say mê, không còn yêu D. nhưng tôi buộc mình phải hận thù

D.. Vì tôi biết, chỉ có như thế tôi mới vượt qua được cảm giác yếu đuối của chính mình.

Trong lớp kế toán của tôi hồi đó, cũng có hai bạn mà tôi biết là dân đồng tính. Một bạn rất đẹp trai, thường ngồi lặng lẽ ở góc lớp không giao tiếp với mọi người. Nhưng cậu nhận được rất nhiều thư. Là cán bộ lớp, tôi hay nhận thư hộ mọi người và tôi thấy nhiều thư con trai gửi cho cậu. Tôi liền “điều tra” bằng cách bóc trộm một bức thư “nghe vắn” của bạn, thấy có một chàng gửi cho bạn những lời yêu thương, thế là tôi biết bạn có người yêu đồng tính ở xa. Tất nhiên lá thư này tôi hủy đi vì sợ lộ và tôi cũng không tiết lộ bí mật đó với ai. Bạn xem cuốn tự truyện này hãy tha thứ cho trò nghịch thời trẻ dại đó của tôi nhé!

Một bạn khác cũng như tôi hồi đó theo đuổi một người con trai, bạn cũng tỏ vẻ quan tâm đến tôi nhưng hồi đó vì có D. nên tôi không để ý. Sau này, ra ngoài đời, tôi mới được biết thêm rất nhiều người ngày ấy cùng học trong khóa cũng như mình. Họ che giấu rất giỏi.

Sau khi ra trường, D. làm việc tại một sân bay lớn phía Bắc, chúng tôi vẫn gặp nhau tại những cuộc vui chung hợp mặt hay đám cưới một người bạn cùng lớp. Tôi biết D. đã có người yêu nhưng cưới hay chưa thì tôi cũng không rõ. Gặp tôi D. thường lặng yên nhìn, còn tôi thì thường “tỏ vẻ” khuấy động trước D. nhưng cậu vẫn không thay đổi thái độ. Thật ra tôi nào có muốn níu kéo gì, tôi chỉ muốn chúng tôi vui vẻ hơn, nhưng dường như mọi việc cũng đã mãi mãi dừng lại.

Chương IX

Năm 2003, giáp Tết, đúng đêm trước giao thừa, theo lời hẹn qua chat với một người bạn, tôi ra Hồ Gươm. Vườn hoa Bà Kiệu - nơi có tượng đài cảm tử quân, một sân khấu đã được dựng lên và một chương trình ca múa nhạc đang được tổng duyệt ở đó. Tôi ngấm nhìn những vũ công đang tập luyện trên sân khấu và bắt đầu đoán xem người bạn mới của mình là ai? Vũ đoàn khá đông nhưng không hiểu sao tôi vẫn để ý đến một cậu, bằng linh cảm của mình, tôi nghĩ đó chính là người mình đang tìm. Động tác vũ điệu của cậu mới tuyệt làm sao, gương mặt cậu dưới ánh đèn thật lung linh huyền ảo. Tôi cứ đứng ngây ra ngắm. Chương trình duyệt xong, đúng như những gì tôi linh cảm, cậu trai ấy đã xuất hiện trước mặt, gọi tên tôi. B.T.D. - một cái tên rất gọi cảm. B.T.D. còn rất trẻ, sinh năm 83, vừa tròn 20 tuổi, em là vũ công trong vũ đoàn Hoàng Thông, vũ đoàn này khi đó rất nổi.

Chúng tôi rủ nhau ra ngồi ghế đá ven hồ gần Tháp Bút chơi. Càng nói chuyện càng hợp. Chúng tôi đều rất vui vẻ, không biết có phải trong tiết đầu xuân, một năm mới đang cận kề mà hai đứa đã cầm tay nhau từ lúc nào, mắt nhìn vào mắt, long lanh... Chúng tôi hiểu nhau và yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên? Chuyện trò đến tận đêm rất khuya mới chia tay, B.T.D.

theo vũ đoàn về khách sạn. Nghi Tết, không phải đi làm nên tôi hẹn mai sẽ đến xem và đưa em đi chơi. Ngay buổi sáng sớm, tôi đã đến đón B.T.D. đi chơi, nhưng cũng chỉ được chốc lát thì B.T.D. lại phải về tập trung cùng nhóm để tập luyện cho buổi biểu diễn đêm giao thừa.

Đêm giao thừa, tôi được B.T.D. dẫn vào bên trong khu vực giành cho diễn viên. Lần đầu tiên tôi biết đằng sau cánh gà mọi việc diễn ra như thế nào. Nhiều điều thú vị hơn những gì tôi đã từng nghe qua sách báo. Tôi ở ngay sát bên cạnh những Thanh Thảo, Quang Dũng, trò chuyện cùng họ. Tôi len lén quan sát anh chàng diễn trai đến từ Quy Nhơn này. Nghe trong giới đồn rằng anh chàng này có vấn đề về giới tính. Ngay cả Thanh Thảo, lúc đó nổi đình nổi đám cũng được những người bạn của tôi đồn là ô môi. Tôi không biết sự thật thế nào, chỉ biết họ là những nghệ sĩ dễ mến và gây thiện cảm khi họ nói chuyện với tôi.

Đó là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất tôi cảm thấy ngợp khi ở gần sát giới showbiz như thế. Về sau, khi yêu B.T.D., có nhiều cơ hội đứng ở hậu trường hơn, tôi cảm giác mọi thứ rất bình thường. Điều này cũng lý giải vì sao sau này khi vào nghề báo, tôi nhanh chóng hòa nhập được với những gì diễn ra sau cánh gà, không ngỡ ngàng và chẳng thần tượng một ai.

Buổi diễn kết thúc, tôi leo lên sân khấu để ngắm pháo hoa giao thừa cùng các bạn trong vũ đoàn, bên cạnh là Thanh Thảo. Một cảm giác lâng lâng tràn ngập hạnh phúc trong thời khắc đó, khi tôi đứng trên sân khấu tràn đầy ánh sáng. Thay vội quần áo, B.T.D. lên xe tôi. Chúng tôi hòa lẫn vào dòng người đi đón tân xuân. B.T.D. ôm nhẹ lấy tôi, hơi thở phả sau gáy ấm áp trong tiết trời se lạnh.

Đêm về khuya, đường phố vắng lặng hơn, B.T.D. nhét hai

tay vào chiếc áo khoác của tôi để ủ ấm. Em gục đầu nhẹ lên vai tôi và nói “*Anh đưa em về nhà anh đi. Hôm nay em muốn được ở bên anh*”. Tôi đưa B.T.D. về nhà, khoảng 3 giờ sáng. Bố mẹ và em gái sau khi đón giao thừa cũng đã ngủ say. Tôi len lén cất xe rồi đưa B.T.D. vào nhà. Không ai phát hiện ra trong đêm giao thừa đó, có một vị khách lạ.

*

Cựa nhẹ trong chiếc chăn bông, B.T.D. choàng ôm lấy tôi. Môi tím môi trong đêm lạnh. Hơi thở như cuộn vào nhau. Chúng tôi ngất ngây với những cảm giác lạ trong ngày đầu tiên của một năm mới. Sáng hôm sau, mừng Một tết, không gian im lắng và tươi mới. Chúng tôi nằm cạnh nhau nghe tiếng mùa xuân trên cao. Đó cũng có thể là tiếng của năm mới đến với những hy vọng mới và niềm vui mới.

Xuống nhà, bố vẫn đang ngủ, tôi thăm thò với mẹ: “Tối qua một người bạn của con từ Sài Gòn đến chơi đấy. Về muộn quá nên không báo trước với bố mẹ”. Mẹ mỉm cười hỏi chúng tôi có đói không rồi tự tay mẹ làm cho chúng tôi hai tô phở đầy. Phở là món khoái khẩu của tôi. Tôi còn nhớ lúc mẹ còn sống, có lúc tôi chén ừ ừ bốn bát phở đầy ứ. Mẹ làm phở rất ngon, em gái tôi cũng thế. Nhưng từ khi mẹ ốm, rồi mẹ mất đến nay, tôi không bao giờ được thưởng thức món ăn ngon đó nữa. Em gái đi lấy chồng. Những chiều chuộng của mẹ, của em gái, tôi đã không còn được hưởng nữa... Trong cuộc sống, có những điều giản dị khi mất đi mãi mãi thì ta mới chợt nhận ra giá trị. Hạnh phúc cũng luôn vậy, mong manh... Tôi cũng tin là đến giờ phút này, B.T.D. vẫn còn nhớ bát phở nóng của mẹ dành cho hai đứa ngày đó.

Tại sao mẹ tôi lại dễ dàng chấp nhận một người lạ mặt trong

nhà mình vào một sớm đầu năm mới như thế? Vì tôi đã nhanh nhẩu giải thích với mẹ, tôi và B.T.D. quen nhau từ lúc tôi vào Sài Gòn trước đó, năm 2001. Năm ấy, tốt nghiệp đại học xong, tôi cùng cả gia đình vào Sài Gòn thăm ông bà ngoại. Vào đó, tôi vượt qua bờ ngõ rất nhanh và bắt đầu tự đi chơi, đến đâu tôi cũng có bạn, thậm chí khi đi vào bằng tàu hỏa, đến ga nào tôi cũng có bạn chờ. Có khi chỉ nhảy xuống gặp nhau một lúc rồi lại đi. Đó đều là những người bạn đồng giới tôi quen trên mạng. Vào Sài Gòn, tôi đi chơi nhiều quá đến mức bố mẹ, ông bà tôi phát sợ... Nghe tôi nói vậy, mẹ tôi tin ngay, rất vui vẻ không mấy may nghĩ ngờ gì.

Ăn sáng xong, tôi đưa B.T.D. đi thăm Hà Nội sớm mừng một. Đường phố vắng lặng hầu như không có bóng người. B.T.D. mạnh dạn ôm chặt lấy tôi, xuýt xoa vì lạnh. Ghé vào một quán cóc ven đường, hai đứa vừa nhấm nháp ly trà nóng vừa rúc rích cười. Chợt phát hiện gốc cây ven đường, một lộc xanh biếc đang hé ra. Giống tình cảm giữa tôi và B.T.D.?

Quyển luyện không rời, tối đó B.T.D. lại về nhà tôi ngủ. Sáng mùng 2 Tết, B.T.D. phải lên máy bay theo đoàn về Sài Gòn. Chúng tôi dậy từ rất sớm, cũng còn khoảng 2 giờ đồng hồ nữa B.T.D. mới phải về tập trung. Tôi bật cát-xét. Bài hát "Bình minh sẽ mang em đi" của Đàm Vĩnh Hưng vang lên:

"Bình minh rồi sẽ đưa em thật xa..."

"Bình minh rồi sẽ đưa em thật xa..."

"Bình minh rồi sẽ đưa em thật xa..."

Tôi miên man như bị bài hát đó hút hồn. Một cảm giác đau đớn nhưng ngọt ngào. Tôi nắm tay B.T.D. thốn thứa:

- Em có muốn làm bạn của anh không? (hỏi đó còn chưa dám gọi là "người yêu")

B.T.D. bật khóc nức nở. Tôi thấy choáng váng. Tôi không nghĩ người ta lại có thể dễ khóc như thế. B.T.D. không nói gì, chỉ rút chiếc nhẫn em đang đeo ở tay lỏng vào ngón tay tôi. Rồi cậu khẽ hôn nhẹ lên tay tôi. Không phải nhẫn vàng, nhẫn bạc gì, nhưng tôi hiểu B.T.D. đã ngầm nói với tôi là em đã đồng ý với đề nghị của tôi. Chúng tôi cứ bịn rịn như thế đến khi B.T.D. lên ô tô. Ô tô chạy, tôi lấy xe máy đuổi theo đến tận sân bay Nội Bài. Cứ đưa trên xe, đưa ở dưới đường nhìn nhau qua cửa kính. Ngay cả khi B.T.D. đã qua cửa kiểm soát, tôi vẫn gắng nán lại để ngó hình bóng của em.

Chúng tôi chỉ được gần nhau rất ít. Nhớ còn cào. Năm đó, ngày lễ Tình nhân chỉ sau tết mấy ngày, tôi dùng máy điện thoại nhà gọi điện cho B.T.D. mấy tiếng đồng hồ. Hồi đó, điện thoại di động chưa phổ biến, giá cước rất cao nên tiện nhất vẫn chỉ là dùng điện thoại bàn và viết email. Sau khi nhận được email của B.T.D., tôi thường in ra để thỉnh thoảng ngồi đọc lại.

Chính thói quen này đã khiến tôi bị bại lộ. Đầu tiên là việc bố tôi hỏi tại sao lại gọi điện vào Sài Gòn lâu như thế. Tiền cước điện thoại khá đắt là một chuyện, nhưng bố đã ngờ rằng tôi có những quan hệ lạ...

Khi đó tôi đã đi làm trong ngành xăng dầu nhưng lương rất ít. Mẹ thường hay lên cho tiền vào ví tôi và đã phát hiện bức thư của B.T.D. viết cho tôi. Lá thư này đầy những nhớ nhung, khắc khoải, mong chờ... không khác gì một cô gái gửi thư cho người mình yêu say đắm. Kể ra tôi vẫn có thể chối quanh được nếu thư không ký tên. Nhưng cái tên B.T.D. lại rõ ràng nằm đó, phía dưới bức thư. Mà mẹ tôi thì đã gặp B.T.D.. Tôi nhận thấy mẹ lặng lẽ mấy hôm. Có một đám mây đen báo hiệu tai họa đang dấy lên nhưng tôi không biết nó là gì. Rồi mẹ nói chuyện riêng với tôi, hình như mẹ vẫn hy vọng đây chỉ là một trò đùa.

Nhưng tôi đã nhận hết. Tôi yêu B.T.D. và tôi chỉ yêu đàn ông mà thôi!

Mẹ ôm mặt khóc nức lên. Tôi cảm lạnh. Tôi còn biết nói gì nữa?

Mẹ cũng chẳng biết nói gì với tôi.

Mọi điều ngoài sự tưởng tượng của mẹ.

Tôi đã phá tan mọi hy vọng của mẹ về một người con trai trụ cột trong nhà.

Ba năm sau mẹ tôi mất, mẹ mất vì bệnh ung thư, nhưng tôi nghĩ trong cái chết của mẹ, có cả nỗi buồn vì tôi. Nỗi buồn ấy đã đánh phá ác liệt vào sức khỏe mẹ.

Hôm đó là cú đánh đầu tiên.

*

Mẹ khóc rất nhiều nhưng không nói gì với bố. Bố thuê người phá tử riêng của tôi ra và lấy được cuốn nhật ký. Qua đó bố đọc được tất cả... Tôi đi làm về, mọi người trong nhà nhìn tôi với vẻ e ngại, cái e ngại của người đã biết những chuyện không nên biết. Mặt bố tôi hăm hăm. Tôi không hiểu có chuyện gì nhưng khi nhìn vào ngăn tủ thì tôi hiểu ra tất cả.

- Tao hỏi mày, mày sống như thế nào? Sao mày lại lao vào những thứ bậy bạ như thế?!

- Yêu à, yêu bậy yêu bạ, bệnh hoạn!

- Bố mẹ đẻ ra mày, để mày như thế à? Ai dạy mày như thế?!

...

Rất nhiều những câu chữ nặng nề giáng xuống đầu tôi. Thoạt đầu tôi lúng túng và có ý định giải bày, nhưng sau tôi thấy không thể. Máu nóng cũng bốc lên đầu tôi, y như bố và

một cuộc cãi vã âm ỉ đã nổ ra. Tôi cho rằng bố không có quyền phá tử riêng và đọc nhật ký của tôi. Tôi cho rằng tôi muốn sống như thế nào thì sống, không ai có quyền can thiệp! Mẹ tôi chỉ biết ôm mặt khóc ròng. Em gái tôi cũng nước mắt vòng quanh. Nó cũng đã đi học đại học, nhưng nó chưa hiểu chuyện gì. Nhưng nó thấy bố đúng hơn và anh đã gây ra tất cả chuyện này khiến bố mẹ đau lòng. Như vậy là anh sai.

Giờ đây tôi hiểu khi đó bố đã quá thất vọng về đứa con trai duy nhất của mình. Đứa con trai sẽ cho ông những đứa cháu nội. Đứa con trai sẽ có một sự nghiệp thật nam nhi khiến ông có thể tự hào. Nhưng khi biết tôi chỉ yêu và quan hệ với đàn ông thì tất cả những mơ ước đó sụp đổ. Nói đúng ra, ông không vượt qua nổi những kỳ thị mà thiên hạ đã dành cho những người đồng tính thông qua những danh từ đầy miệt thị như: “Pê đê”, “bóng”, “ái” (Hồi đó từ “gay” còn chưa phổ biến). Tôi cũng không biết ông có nghiên cứu về đồng tính luyến ái không? Dù ông là bác sĩ... Rất nhiều người vẫn nghĩ đồng tính luyến ái là một căn bệnh và nó có thể lây, ngược lại cũng có thể chữa khỏi. Lại có những người nghĩ đồng tính luyến ái là một “lối sống” và có thể bị “nhiễm”, ngược lại có thể “cải tạo” được người đồng tính... Buồn thay, đồng tính luyến ái không phải là bệnh. Thế nên nó không hề lây nhưng cũng không thể “chữa”. Nó cũng không phải là cái “học đòi”, “quen thói”, không thể học được, mà học để làm gì? Học để mình khác thường, để khổ sao?

Mấy năm đã trôi qua, thái độ của bố với tôi cũng đã khác trước, nhưng ông vẫn đau khổ vì tôi. Tôi biết điều đó qua mái đầu bạc nhanh của bố. Nhưng tôi nay cũng đã khác trước rất nhiều. Thay cho thái độ thách thức, nhưng bên trong là mặc cảm tự ti, giờ đây tôi vững vàng và biết cách sẻ chia hơn. Tôi

mong muốn một ngày nào đó, bố con tôi sẽ cùng chia sẻ nỗi đau, để gần bó như chúng tôi vốn có.

Bố ơi, con vẫn là con trai bố!

*

Biến cố đó gây ra một bước ngoặt lớn trong đời tôi. Nhiều điều sau này tôi mới ý thức được, nhưng ngay lúc đó, có một diễn biến tâm lý rất rõ: Tôi thấy thoải mái về tư tưởng, như một người vừa được cởi trói. Trước đó tôi phải che dấu rất nhiều từ tác phong, điệu bộ, lời ăn tiếng nói đến những quan hệ, còn khi đó tôi có cảm giác như một hòn đá tảng đè trên ngực đã được đỡ xuống. Thậm chí thái độ của tôi có phần quá khích: muốn ra sao thì ra, ai muốn nghĩ về tôi thế nào cũng được...

Bố mẹ tôi đã gọi cho gia đình B.T.D., theo số máy còn lưu lại trong hóa đơn điện thoại. Sự “liên minh” này nhanh chóng tan rã vì không đạt được thỏa thuận chung nào mà cả hai bên đều bị kích động và ác cảm với nhau: gia đình B.T.D. dọa nếu tôi vào Sài Gòn, họ sẽ thuê đầu gấu giết. Biện pháp được thực hiện ngay lập tức: gia đình hạn chế không cho B.T.D. đi diễn nữa, đi đâu cũng có người kèm. Tức là ca chuyện điện thoại hay gửi thư cũng hoàn toàn bị chặn đứng. Bố mẹ tôi đương nhiên cũng cấm tiết tôi không được giao tiếp với B.T.D. nữa. Nhưng lúc này tôi đã đi làm nên bố không thể cấm tôi ra khỏi nhà được. Chuyện qua chuyện lại, bên kia đổ cho phía gia đình tôi không biết giáo dục con, để tôi “quyến rũ” con nhà họ. Bên gia đình tôi cũng nghĩ gần gần như thế, nhưng trách nhiệm đảo ngược. Đồng thời còn chê trách gia đình bên đó là loại buôn bán, chỉ biết đến tiền...

Chỉ riêng tôi lúc đó như một vật thừa, chẳng ai hỏi han gì

đến tôi dù tôi là nhân vật chính của câu chuyện. Bố tôi thì không thèm nhìn tôi. Em tôi cũng xa xa như tôi mắc phải một bệnh truyền nhiễm nào đó. Chỉ có mẹ vẫn thương tôi nhưng mẹ cũng không biết nói gì. Giữa lúc đó, một lối thoát mở ra. Cô chú tôi - chính là những người đã xin cho tôi được vào làm trong ngành xăng dầu năm trước đã đến tìm tôi. Nói đúng ra là chú, cô đã ý nhị lánh đi. Tôi vẫn nhớ trước khi gặp chú, tôi căng hết người lên, sẵn sàng phản ứng nếu chú lại "khuyên" tôi sống khác, đừng đi vào "con đường đua đòi"... Nhưng, chú đã nhìn thẳng vào tôi. Cái nhìn thông cảm và hiểu biết:

- Châu nên chấp nhận mình...

Thật tuyệt vời, những người đồng tính như tôi đều cần một lời như thế. Thật sự, tôi phản ứng, quậy phá cũng vì tôi căm thù chính mình, trước khi căm thù cuộc đời này. Rất nhiều người trong chúng tôi là vậy, từ trong sâu thẳm, họ khinh ghét chính mình. Lòng tự trọng của họ bị đánh sập từ bên trong. Tại sao không chấp nhận mình? Chỉ có như thế, người đời mới có thể chấp nhận mình!

Chú khuyên tôi nên tránh mặt đi một thời gian. Nhà cô chú ở Gia Lâm, gần đó có căn phòng trong một khu tập thể hiện bố không, của một người đồng hương Nam Định, cũng quen với bố mẹ tôi và cô chú. Nếu tôi muốn qua ở cô chú sẽ thu xếp. Tôi mừng quá. Quả thật tôi không chịu nổi không khí nặng nề mỗi khi về nhà. Cô chú nói chuyện riêng với bố mẹ tôi và bố mẹ cũng ngầm đồng ý. Tôi dọn đến căn phòng đó, mua giường, tủ, bếp và tự nấu ăn hàng ngày.

Khi đó tôi sống gần như hoàn toàn tự do. Đi làm, rồi về lại chui vào căn phòng riêng. Cô chú ở gần đó nhưng cũng không

“quản”, lúc nào tôi cần gì thì qua nhà cô chú, lúc nào cô chú cần báo gì mới sang, không gặp thì để giấy lại. Cô chú cũng làm trung gian giữa tôi với bố mẹ, nhờ đó tôi vẫn biết tin trong gia đình... tôi ở đó khoảng nửa năm... Đó là thời gian giúp tôi lắng lại, cũng là thời gian sống tự lập rất tốt cho tôi sau này.

Sau khoảng nửa năm, căn phòng đó bị cơ quan thu lại phân cho một người khác, tôi lại về với gia đình. Không còn sự căng thẳng sôi sục nhưng vẫn còn một hố sâu ngăn cách. Chỉ có mẹ là vẫn thương tôi, dù mẹ không thể chấp nhận thực tế. Mẹ âm thầm tìm cách hướng tôi đến với những người con gái. Sau này tôi đã có một mối quan hệ như thế, nhưng đó là chuyện xin được kể sau.

*

Quan hệ với B.T.D., tôi chơi cả với một cô bé là người múa cặp với B.T.D.. Cô bé rất xinh xắn. Tôi mang ảnh chụp vũ đoàn Hoàng Thông có B.T.D. và cô ra giới thiệu với nhiều người trong cơ quan và úp mở cổ tình làm mọi người hiểu cô bé đó là người yêu mình... Nhớ B.T.D. quá, tôi xin nghỉ phép và nói với cơ quan là vào Sài Gòn thăm người yêu. Mọi người rất thông cảm, biết đâu rằng người yêu tôi là một cậu xinh trai. B.T.D. cũng thường nói dối gia đình đi diễn ở các tỉnh. Lúc này sự kiểm soát cũng đã giảm, chúng tôi có thể bí mật gặp nhau, ở với nhau. Lần gặp nào cũng như ngày hội. Khóc cười, giận hờn, thương nhớ lâu ngày được thỏa. Tình yêu bị ngăn cấm càng lãng mạn. Ngày sinh nhật B.T.D. tôi vào Sài Gòn bí mật rồi mới gọi điện cho B.T.D.. Em cuống lên. Lần đó chúng tôi còn dẫn nhau đi mua nhẫn đôi. Những chiếc nhẫn xinh xinh, hoa văn ấn hiện, được đánh bằng nhiều chất liệu từ cục đất đến rẻ tiền, nhưng đều có màu ánh bạc. Giới chúng tôi thích màu đó.

Bằng đi một thời gian không gặp nhau được vì cách trở, rồi B.T.D. lại ra. Lần đó B.T.D. có những biểu hiện lạ như đi lại bất thường, có những cuộc hẹn bí ẩn. Qua một người trong giới, tôi phát hiện B.T.D. có nhiều mối quan hệ phức tạp ở ngay Hà Nội. Trong giới đồng tính có rất nhiều người thích khoe khoang về những “chiến tích” của mình. Và, tôi đã nghe được dư âm của những “chiến tích” đó từ vài người với một “vũ công Sài Gòn”, không mấy khó khăn tôi biết đó là B.T.D.. Gắn gũi được với một người như vậy, đối với nhiều người trong giới cũng là một thành tích đáng tự hào. Tôi tức quá và lặng lẽ bỏ đi Hạ Long, không liên lạc với B.T.D. nữa.

Mãi sau này, tình cờ gặp lại, B.T.D. nhìn tôi đượm buồn và nói:

- Chưa ai yêu em như anh...

Chương X

Mẹ tìm cách hướng mối quan tâm của tôi đến phụ nữ. Ở bệnh viện nơi mẹ làm việc, bỗng một ngày có thêm cô y tá trẻ, bằng tuổi tôi. Mẹ tôi lại là người hướng dẫn cô. Khi đó mẹ chưa bị bệnh và gia đình cũng chưa biết tôi là người đồng tính. Những lần tôi đến đón mẹ, cũng nhìn thấy cô. Cô là một cô gái nhẹ nhàng, khiêm nhường, dễ gần, tên Giang. Thật ra tôi chỉ quan tâm đến vậy, lúc này tôi đang có một cuộc sống lộn xộn với những người bạn trai. Hơn nữa, mối quan tâm của tôi đến phụ nữ hoàn toàn không liên quan gì đến giới tính.

Mẹ tôi rất quý Giang, theo mẹ cô gái ấy nghiêm túc, khéo léo, rất nhiều điều tốt đẹp nếu lấy cô làm vợ. Sau khi biết tôi đồng tính, mẹ càng muốn tôi lấy vợ mà người vợ ấy chính là Giang. Bẵng đi một thời gian, đến lúc mẹ phát bệnh (tháng 5/2004), tôi thường xuyên đưa đón mẹ đi làm và gặp Giang nhiều hơn. Giang cũng rất quý mẹ tôi và có để ý đến tôi. Các cô các bác làm cùng mẹ cũng vun vào. Giang gặp tôi hơi ngượng ngượng, thỉnh thoảng liếc nhìn ý nhị.

Thời kỳ này tôi không yêu ai. Những vui buồn quá độ trong những mối tình trai cũng làm tôi mệt mỏi. Thái độ của bố, mẹ, em gái và những thành viên khác trong họ hàng - mặc dù trong số họ, có những người như bác gái hay cô chú tôi rất thông

cảm - đè nặng lên tinh thần tôi. Hình ảnh về một gia đình có vợ, con như mọi người đàn ông bắt đầu hấp dẫn tôi. Tôi bắt đầu quan tâm đến đời sống gia đình với tư cách đàn ông. Tôi bắt đầu nhìn những đứa trẻ con với con mắt của một người đàn ông, có khả năng sinh ra và làm bố những đứa trẻ tương tự.

Mẹ gắng kết nối chúng tôi. Tôi đi cùng Giang, dần dần thành quen. Giữa chúng tôi có một tình thân không thể xác định là gì và càng khó vì chúng tôi chẳng tuyên bố gì với nhau cả. Nói đúng ra, tôi không tuyên bố và Giang thì không hỏi, cũng không bao giờ thúc giục. Tôi đến nhà cô chơi, được cả gia đình quý mến. Sòng phẳng mà nói, tôi đã tốt nghiệp đại học, có công ăn việc làm, gia đình cơ bản bố mẹ đều làm ngành y, em gái tôi cũng đã vào học Đại học Kinh tế Quốc dân. Nhìn bề ngoài, tôi cũng khá sáng sủa, lại nhanh nhẹn, tinh ý. Những biểu hiện yếu mềm kiểu nữ tính thời đi học ở tôi đã biến mất. Tôi lại có ý che dấu nên Giang và gia đình cô không hề nhận ra điều gì khác lạ. Cứ như thế, ngày cuối tuần, tôi đưa Giang đi xem phim, nghe ca nhạc. Tôi lo cho sức khỏe của mẹ. Giang cũng vậy. Chúng tôi có những mối quan tâm và đồng cảm rất tốt đẹp. Nhìn bên ngoài không ai không tấm tắc khen, nói như chuyện xưa là “mối lương duyên”.

Có những lần đi chơi, Giang tin cậy khoác tay tôi. Tôi cũng ghì nhẹ tay Giang. Cô hơi nghiêng đầu về vai tôi. Nói là “đi nhau đi” thì hơi quá, nhưng gần như là vậy. Chúng tôi hẹn hò một tuần mấy lần. Sinh nhật hay những dịp lễ của riêng phái đẹp tôi đều mua hoa, tặng quà. Thật sự có những lúc tôi đã rung động, nhìn vẻ mặt vui tươi khi đi bên tôi của Giang, đã có lúc tôi cảm thấy có gì như một tình yêu đang đến. Tôi nhớ một lần chúng tôi đi chơi, giữa chốn đông người, Giang hơi nép vào

tôi. Tôi cảm thấy mình mạnh mẽ, tự tin. Tôi thấy những ánh mắt nhìn tôi như tán dương, như ủng hộ.

Nhưng tôi vẫn không hề ngó lơ với Giang. Đã có những lúc tôi nghĩ đến chuyện đó, nhưng luôn có một lực vô hình cản lại. Đã có lúc tôi hình dung Giang hỏi thẳng tôi về mối quan hệ của chúng tôi. Tôi lúng túng đến tột độ vì không thể nói điều gì với cô. Nhưng Giang là một cô gái nhu mì nên không bao giờ gọi đến những chuyện đó. Thậm chí ở cô có một vẻ tin tưởng, rằng chuyện của chúng tôi rất chắc chắn. Nó chỉ có thể có một kết cục tốt đẹp, chúng tôi xây dựng gia đình. Vì vậy làm gì phải vội?

Về phía mình, tôi rất tôn trọng Giang và điều này gây ra cho tôi những giằng xé. Không hẳn là tôi lừa Giang, vì thực tâm tôi cũng muốn có một cơ hội để thay đổi. Đã có lúc tôi nghĩ có thể thay đổi được. Gần gũi với một người con gái, ngó lơ rồi tiến tới xây dựng một gia đình - tôi đang có cơ hội đó. Mọi việc tôi làm hướng tới điều mà bố mẹ và cả họ hàng nhà tôi đều mong muốn.

Giữa lúc đó, tôi lại gặp K.. Từ khi yêu K., tôi bắt đầu thấy những cảm xúc, suy nghĩ về chuyện lấy vợ nhạt hần đi rồi nhanh chóng biến mất hần. Thế nhưng, tôi vẫn duy trì những lần đến nhà Giang và đi chơi đây đó.

*

Hồi học lớp 12 tôi cũng có một lần rung động với phái đẹp. H.A. là học sinh trường Lý Thường Kiệt, học giỏi. Tôi quen cô ở lớp học thêm Đại số. H.A. là người bạn gái duy nhất không học cùng trường với tôi thời đó. Sau những buổi học, tôi thường đạp xe tiễn H.A. về tận nhà.

Dần dần, H.A. tâm sự với tôi về hoàn cảnh gia đình. H.A. là con gái thứ ba trong gia đình có bốn chị em gái. “Tứ nữ bất

bản” - nhà có bốn cô con gái thì không nghèo, các cụ bảo thế. Nhưng nhà H.A. thì nghèo. Ông bố đã bỏ đi, lý do dễ chấp nhận là “kiếm đũa con trai”. H.A. có nét già trước tuổi. Phải chăng vì thế nên chúng tôi dễ thân nhau? Tôi bắt đầu có những rung động tình cảm khó lý giải. Tôi thích gặp H.A. và ngược lại H.A. cũng thế. Tình cảm này có những nét rất giống với tình cảm của tôi với Q., nhưng thay cho việc thích nắm tay hay xa hơn là ôm Q., tôi chưa bao giờ hình dung điều đó với H.A..

Ngày sinh nhật, tôi bất ngờ khi lũ bạn cùng lớp kháo nhau: “Trung có người đến lớp tìm kìa”. H.A. đứng ở cửa lớp, với bó hoa hồng trên tay. Tôi ngỡ ngàng, bối rối và tự hào. Trong lớp, và cả trong trường nữa, có chàng trai nào được một người con gái quan tâm như thế? Cả con trai và con gái trong lớp đều ghen tỵ! Tôi thường nhận được rất nhiều hoa và quà trong ngày sinh nhật nhưng món quà của H.A. đến giờ vẫn chiếm vị trí đặc biệt.

Tôi không chắc tình cảm H.A. dành cho tôi là gì, tuổi 16 đầy trong trẻo với những tình cảm mơ hồ. Nhưng thực sự tôi đã ngất ngây với niềm hạnh phúc khi có một người con gái quan tâm, dành cho tôi nhiều tình cảm bất ngờ đến như vậy. Tôi mang bó hoa về nhà, treo lên để giữ khô làm kỷ niệm chứ không cắm vào nước như các bó hoa khác. Tôi ngắm những bông hoa hồng và suy nghĩ rất nhiều. Về H.A., về Q. và cả về S. nữa. Tôi hoang mang không hiểu nổi tình cảm của mình. Phải chăng tôi đã từng yêu H.A.? Tất cả mọi xúc cảm đầy đủ, chỉ sự khát khao giới tính là thiếu.

*

Đúng vào một tối, tôi và Giang đi chơi thì ở nhà điện báo mẹ trở bệnh rất nặng. Tôi và Giang vội vã phóng ngay về nhà.

Mẹ tôi gầy nhỏ, xanh tái, nằm như lút vào đống chăn trắng xóa. Thấy chúng tôi vào, mẹ cố ngẩng lên, mắt ánh lên tia mừng rỡ. Mẹ thấy chúng tôi đi với nhau, ước mơ của mẹ sẽ thành hiện thực? Mẹ muốn thấy tôi lấy vợ trước khi chết. Chỉ được ít phút rồi mẹ tôi lại rơi vào trạng thái mê sảng. Nhưng mẹ vẫn cầm tay Giang và nói rất tha thiết:

- Giang ơi, con lấy nó đi. Con lấy nó nhé...

Tôi lặng đi, cúi đầu bên mẹ. Nhìn sang, thấy mắt Giang đầy nước.

*

Mẹ tôi là con người của gia đình, suốt đời chỉ vì chồng vì con. Tôi thừa hưởng tính cách đó, yêu ai thì có thể chia sẻ đến tận cùng và sẵn sàng hy sinh cho người đó. Tiếc thay, những mối tình trai đây bắt trắc, đầy những cản trở từ bên ngoài và ngay cả từ bên trong. Thế nên, những mối tình của tôi bạo liệt nhưng cũng chóng tàn. Mẹ tôi vốn là người không khéo léo, không biết thể hiện tình cảm bằng lời nói nhưng rất tốt bụng và luôn chu đáo.

Năm 2002, khi tôi đi làm thì em gái cũng đã vào đại học, lúc đó gia đình tôi mới bớt khổ. Rất may, em gái tôi có học bổng. Tháng 5 năm 2004, khi gia đình khá lên chút ít, bố mẹ tôi muốn xây nhà thì mẹ bị ốm. Thoạt đầu tưởng không có gì, mẹ tôi nghỉ một thời gian lại đi làm, lại nghỉ... Nhưng rồi phát hiện khối u. Mẹ tôi phải mổ. Lúc này tôi đã thuê nhà ở với C. - người yêu đầu tiên tôi thuê nhà ở cùng. Một thời gian sau kiểm tra phát hiện mẹ bị di căn.

Mẹ giành giật sự sống với thời gian, nhưng khi vượt qua những giờ phút khủng hoảng, mẹ lại thể hiện khát khao sống mãnh liệt, mẹ sống bằng hy vọng. Đầu tiên là hy vọng được

nhìn thấy em gái tôi làm luận văn. Sau là hy vọng thấy em tôi tốt nghiệp đại học. Mẹ muốn nhìn thấy chúng tôi lấy vợ lấy chồng, nhưng mẹ đã không thể chờ được... Mẹ tôi đã nhìn thấy chồng chưa cưới của em nhưng với tôi thì mẹ chưa nhìn thấy gì chắc chắn. Có thể đến ngày mất, mẹ vẫn hy vọng vợ chưa cưới của tôi là Giang...

Đã có những lúc mẹ suy sụp. Căn bệnh ung thư thật khủng khiếp. Đã có lúc mẹ lấy quần áo xé ra bện làm dây định tự tử. Gia đình tôi sống trong kinh sợ. Các chị em bên ngoại của mẹ phải thường xuyên đến chăm sóc, trong đó tôi nhớ nhất là bác gái, người đã thề rằng sẽ chăm sóc tôi nếu tôi sinh ra khuyết tật. Đây thực sự là người mẹ thứ hai của tôi. Cô em dâu của bố, người lấy chú út tôi, nhà ở bên Gia Lâm cũng thường xuyên qua chăm mẹ.

Mẹ tôi mất ngày 16/5/2006 dương lịch (19/4 âm lịch). Tôi nhớ rõ những con số đó. Từ ngày phát hiện mẹ ung thư đến ngày mẹ mất, chỉ thiếu 15 ngày là tròn hai năm. Đó cũng là khoảng thời gian đầy sự kiện với cuộc đời tôi.

*

Sau khi mẹ mất, tôi quá đau buồn. Mối quan hệ với K. cũng đầy những xung đột và trắc trở khó lường. Tôi bắt đầu nhạt nhẽo trong quan hệ với Giang. Chỉ thỉnh thoảng mới gặp, thậm chí không gọi điện, không nhắn tin. Giang rất buồn và nhắn tin cho tôi. Những cái tin thăm hỏi, chứa chất mong nhớ dù có vẻ ngoài rất bình thường. Trên hết là một sự hoang mang. Tôi chỉ nhắn lại những tin thăm hỏi bình thường bởi có những điều muốn nói nhưng chưa thể, một ngày nào đó thuận lợi sẽ nói với Giang. Trong một tin nhắn, tôi đề nghị Giang “tìm người khác”.

Giang bối rối, hăng hực nhưng vốn bản tính hiền lành, cô cũng không tìm tôi “làm cho ra nhẽ” hay ít nhất là ném vào tôi những lời chua cay.

*

Sau đám ma K. hai hôm, tôi quyết định dọn đồ từ căn nhà hai đứa ở chung về nhà. Tôi tin cho Giang: “Giang đến đây nhé, Trung nhờ một việc”. Giang đến, nhìn căn nhà vẫn còn đầy những hình ảnh kỷ niệm cuộc sống chung của tôi với K., Giang hiểu hết. Tôi nói:

- Trung là thế đấy Giang ạ!

Chúng tôi cắm cúi dọn dẹp trong yên lặng. Giang khóc và tỏ ra thương tôi. Hay Giang tự thương mình? Nhưng lúc đó, Giang chỉ yên lặng. Chúng tôi vẫn giữ quan hệ bạn bè. Sau đó, như để chuộc lỗi, tôi còn giới thiệu một vài người bạn học cùng cho Giang. Nhưng tất cả đều chẳng đi đến đâu. Cũng có một số người đến với Giang rồi lại đi, trong một khoảng thời gian ngắn. Giang không thích họ. Khi buồn bã, thất vọng với những người đến với mình, Giang đều chia sẻ với tôi. Một lần Giang nhìn thẳng vào mắt tôi và nói:

- Sao Trung lại như vậy nhỉ?

Tôi chỉ biết im lặng cười vu vơ. Với Giang, tôi chỉ biết nói một câu và tôi đã nói:

- Trung là thế đấy Giang ạ!

Giang đã lấy chồng cách đây ít tháng. Tôi cũng không đến dự. Tôi cũng không biết chồng Giang là ai. Tất cả tôi đều nghe qua lời kể của Giang mà thôi.

Thắm chúc Giang hạnh phúc.

*

Quan hệ của chúng tôi kéo dài trong thời gian 2 năm. Nhiều khi tôi tự hỏi: em có nhớ đến mối quan hệ này và bỗng thăm tiếc khoảng thời gian “vô ích” ấy? Tôi thực sự mong Giang tha thứ nếu em trách tôi đã “làm mất thời gian” của em.

Sau này, có thêm nhiều bạn đồng giới, tôi biết rất nhiều chuyện tương tự. Có mối quan hệ kéo dài 6-7 năm, cũng giới thiệu hai bên gia đình, cũng tối cuối tuần dẫn nhau đi chơi, cũng tặng hoa sinh nhật, ngày 8/3... Nhưng anh thì có những tình trai khác. Có những mối quan hệ thuê nhà ở với nhau hần hoi. Nhưng mối quan hệ đó chỉ người trong giới biết, một người con gái “con nhà lành” làm sao ngờ tới. Nhưng chẳng mãi như thế, cuối cùng anh phải đi vào Nam sinh sống, mối quan hệ “lỡ dở” ngay từ ngày đầu ấy mới chấm dứt.

Lại có anh, hiện khá thành đạt trong cương vị kế toán trưởng một công ty lớn trong lĩnh vực xây dựng, quan hệ với một chị. Đúng thời gian chị có thai thì mới phát hiện người yêu của mình có những mối tình trai. Một trong số đó: Một tuần ít nhất một lần anh đi vào Thanh Xuân, chỗ giáp Hà Đông để đón người yêu là một chàng sinh viên Đại học An ninh. Chàng sinh viên này lúc thì được phép ra khỏi trường theo quy định, nhưng cũng có lúc nhớ nhau quá, bất chấp, nhảy tường luôn. Chuyện vỡ lở, chị đi lấy chồng và anh nhận làm cha nuôi đứa con đầu lòng của chị (thật ra, chính là con anh). Chàng sinh viên kia nay đã ra trường và công tác tại một cơ quan liên quan đến người nước ngoài của Bộ Công an.

Tôi kể những chuyện trên không phải để thanh minh cho mình. Lại càng không phải để “buôn chuyện” một cách rẻ tiền.

Đằng sau những chuyện này là những đau đớn, mất mát của người trong cuộc. Đau nhất, chính là người đàn ông đồng tính. Anh ta luôn ở thế lưỡng phân, một mặt “cái gay” khiêu khích, bắt anh ta phải chống lại nó để giữ cân bằng cho mình, một mặt nó thúc bách anh ta làm **những** hành động đập phá tất cả những nỗ lực kia.

Người đồng tính là vậy, trên con đường đi tìm chính bản thân mình, bao giờ cũng xuất hiện một (thậm chí nhiều hơn một) ngã ba mang hình hài người đàn bà. Có người lướt qua rất nhanh, có người đi chậm, và có cả những người kéo theo mình một hành trang mệt mỏi những hệ lụy, những món nợ không bao giờ trả nổi.

*

Vì sao tôi không thể vượt qua một lần ranh rất mờ, để tiến tới xây dựng một gia đình như mọi người? Dù rằng mẹ tôi vô cùng mong muốn và mong muốn này lại là của người sắp đi xa. Chắc chắn cả bố và em tôi cũng rất mong tôi trở thành một người đàn ông bình thường, lấy vợ rồi sinh con. Thực tế, có những người trong giới chúng tôi, đã làm được điều này.

Lúc đó, chỉ những người trong gia đình biết chuyện tôi đồng tính. Với những người nhiệt tình vun vào trong quan hệ với Giang, tôi luôn lấy lý do, khi thì mẹ đang ốm quá, khi thì mẹ vừa mất, không tiện. Tôi luôn trì hoãn. Tất cả chỉ vì tôi không thắng nổi cái cảm giác trơ trẽn khi đóng kịch trước mặt những người thân. Nói sòng phẳng, tôi có thể che giấu với Giang và gia đình cô. Tôi có thể gồng mình lên để yêu thương, gần gũi. Tất cả để mình được “như bình thường” trước mắt mọi người. Nhưng giá như gia đình tôi chưa biết, hoặc cũng chỉ mang

máng, lúc đó tôi sẽ hoàn thành vai kịch trong âm thầm. Một vai diễn không hay ho gì nhưng sẽ chỉ mình tôi biết. Một mình tôi vật lộn với những thăng giáng của một bên là tình cảm vợ chồng, của gia đình; bên kia là sự khao khát những mối tình trai.

Nhưng vì gia đình tôi đã biết, nên tôi không thể chịu nổi việc đóng kịch trước những người thân. Tôi hình dung những con mắt nhìn tôi và nghĩ đến những điều bí mật của tôi, dù đây là những con mắt của những người lo lắng cho tôi. Tôi hình dung những sấm soi với người vợ của tôi, có thể có những thương hại.

Thế nên mãi mãi tôi không thể vượt qua.

Chương XI

Trở lại thời sinh viên của tôi.

Sau biến cố ê chề, bị bỏ rơi khi lê lết bên hồ Tây trong đêm, suốt một thời gian dài tôi hận D.. Tôi tích cực tham gia công tác Đoàn và trong thời kỳ sôi nổi ấy, tôi bớt cô đơn hơn vì ngày càng thêm bạn bè. Tôi gắng học thật tốt chỉ để chứng minh với D. rằng, không có D. tôi vẫn sống tốt, vẫn mạnh mẽ vươn lên.

Một năm đại học nữa lại trôi qua, tôi không còn nhớ đến D. nhiều nữa. Tôi tìm thấy niềm vui khác khi xin được việc làm tại một trung tâm tin học. Ngày đó tin học chưa phổ biến rộng rãi, tôi đến làm không lương, công việc là phụ giúp học viên thực hành, qua đó tôi học lóm những kiến thức mới về tin học. Hồi đó, tin học có nghĩa là sử dụng các lệnh MS Dos, Microsoft Word và Excel...

Chỉ khoảng 2 tháng sau, có học viên muốn tôi trực tiếp hướng dẫn. Cảm thấy tự tin, tôi đề nghị được đứng lớp dạy và khá bất ngờ, tôi có khá đông học viên theo học. Ngoài những buổi đứng lớp, tôi có nhiệm vụ “lôi kéo, chào mời” những học viên mới. Có lẽ cái duyên của tôi là tạo được lòng tin của nhiều người nên trung tâm của chúng tôi luôn đông hẳn hơn những

trung tâm bên cạnh. Chị phụ trách trung tâm cũng rất tin tưởng ở tôi. Vậy là từ đó tôi đã biết tự kiếm ra tiền bằng chính sức lực và trí tuệ của mình, cũng bởi ngay từ nhỏ, bố mẹ đã dạy anh em tôi biết kiếm tiền một cách chân chính.

Khi tôi đi dạy tin học cũng là thời điểm Internet xuất hiện. Nhưng chẳng nhà nào có mạng Internet, thậm chí nhiều cơ quan cũng không. Muốn vào mạng phải ra hàng café Internet với số tiền 12.000 đồng/giờ truy cập mà cũng chỉ là Internet kết nối chậm. Lúc đó tôi cũng đã làm ra tiền để có thể vào mạng khá thoải mái nhưng Internet chưa đủ sức hấp dẫn vì tôi cũng chưa biết vào đó mình được gì.

Để chuẩn bị cho việc tốt nghiệp đại học rồi đi làm, tôi đi học thêm tiếng Pháp ở Trung tâm Ngôn ngữ và Văn minh Pháp (phố Yết Kiêu). Tại đây tôi gặp Christopher, một giáo viên dạy tiếng Pháp, hơn tôi khoảng bảy tuổi, đẹp trai và nói tiếng Việt rất thành thạo. Chris thường xưng anh với học viên chúng tôi. Tiếng Pháp khó hơn tôi nghĩ nhưng tôi vẫn rất hào hứng học vì thực sự tôi bị vẻ điển trai của Chris mê hoặc. Biết anh ấy thích nghe nhạc của ca sĩ M.L., tôi liền mua ngay một CD của M.L. tặng cho anh ấy. Đó cũng là CD ca nhạc đầu tiên tôi mua. Trong mỗi buổi học, tôi thường nhìn Chris và Chris cũng đáp trả bằng cái nhìn đầy thiện cảm. Và, tôi lại bắt đầu ngộ nhận. Chris có giống mình không nhỉ? Anh ấy có phải là...

Câu hỏi mãi mãi không được trả lời khi bất ngờ Chris bị chuyển đến một nước khác dạy học. Cứ hai năm là anh lại di chuyển như thế. Sau khi anh rời Việt Nam, tôi nghe mọi người nói anh qua Israel và đến giờ tôi chưa bao giờ có dịp gặp lại anh. Khi Chris nghỉ dạy thì tôi cũng không còn tâm trí để tiếp tục học tiếng Pháp nữa mặc dù mục đích ban đầu của tôi

chẳng liên quan đến Chris. Nhưng tôi vẫn tiếp tục qua lại trung tâm này. Một chị lễ tân tại đây ưu ái tôi hết mức, chị giành cho tôi một chiếc máy vi tính riêng để truy cập mạng. Với sự hướng dẫn của chị, tôi bắt đầu khám phá ra những cánh cửa bí ẩn của Internet. Một thế giới của thông tin, của những hiểu biết...

Đến thời điểm này, tình yêu của tôi với D. đã nguội ngoai. Suy cho cùng thì D. là người con trai bình thường, nên cậu ấy đâu thể thấu những nghĩ suy, khao khát mãnh liệt và thâm kín luôn thường trực trong tôi. Tôi luôn cảm thấy cô đơn, tôi cần những người đàn ông có thể hiểu, chia sẻ và yêu tôi... Họ ở đâu? Những người giống như tôi. Có hay không?

Những câu hỏi dồn nén, thôi thúc tôi kiếm tìm. Thế rồi một ngày kia vô tình tôi đọc được trên mạng một phóng sự nhỏ nói về một địa điểm mà những người đàn ông đồng tính thường lui tới hẹn hò tâm sự cùng nhau. Đó là hồ Thiền Quang.

*

Nơi ấy, tôi vẫn thường đi qua để lên trung tâm học tiếng Pháp. Đó là một cái hồ nhỏ, nước thăm thẳm, xung quanh là những con phố đầy cây xanh đẹp và lãng mạn. Nhưng tại sao những người đàn ông lại chọn chỗ đó để hẹn hò và tìm kiếm bạn tình thì tôi không hiểu được, có lẽ ở đó có rất nhiều cây đổ bóng xuống từng chiếc ghế nằm cách xa nhau tạo thành những khoảng tối và ở đó, những điều bí mật sẽ thoát mái diễn ra? Tôi suy nghĩ về điều đó và nơi đó rất nhiều, liệu nơi ấy có phải là thế giới phù hợp với tôi hay không? Nơi ấy sẽ tiếp nhận tôi như thế nào? Tôi yêu những người con trai, và tôi cũng giống như họ? Những người đàn ông đi tìm nhau trong bóng tối ấy. Tôi đã biết họ ở đâu rồi, vui mừng nhưng e ngại, tôi không sao cắt

nghĩa được cảm giác của mình lúc đó. Tôi muốn kiếm tìm họ ngay lập tức, nhưng vẫn ngại ngần, lo sợ những điều bất thường sẽ xảy đến.

Chọn một buổi tối đẹp trời kiếm có đi bộ tập thể dục, tôi xỏ giày ra khỏi nhà. Bố mẹ tôi dĩ nhiên không có ý kiến gì. Tôi sải bước thật nhanh qua những dãy phố, hồi hộp chẳng biết mình sẽ gặp những ai, nhìn thấy những gì. Nhưng một tiếng nói bên trong thúc giục tôi: Hãy đến ngay, hãy quan sát những người đàn ông ấy, hãy khám phá họ.

Qua đoạn hồ Ba Mẫu, đã đến rạp xiếc, tôi xỏ tay vào túi quần, đi thật chậm. Mặt hồ gọn sóng lấp lánh dưới ánh đèn đường và bóng của những quán cà phê ấm áp. Đang vào mùa thu, gió nhẹ nhẹ se lạnh đưa mùi hoa thoang thoảng. Nơi đây đâu có gì khác biệt? Cũng có một vài người bán rong ngồi ủ dột, vài ông bà già đi bộ vòng quanh, một cặp vợ chồng nắm tay con nhỏ riu rít đi qua. Không thấy những gì được nhà báo miêu tả đầy chi tiết sống động. Hay tôi đã đến đây quá sớm? Hay báo chí đã nói quá lên so với thực tế?

Tôi ngồi xuống ghế đá một mình tư lự. Khi đang ngơ ngẩn chìm trong những suy nghĩ miên man thì có tiếng động khe vang lên cạnh tôi. Theo phản xạ tôi quay đầu sang nhìn. Dưới ánh sáng mờ mờ, tôi thấy có hai bóng người đang ôm riết lấy nhau. Một người đàn ông trung niên cao lớn vạm vỡ đang giang rộng vòng tay ôm lấy một cậu thanh niên trạc tuổi tôi, vọng ra tiếng thở hổn hển. Tôi chỉ phỏng đoán vì cậu trai ấy cố tình che mặt bằng một cái khăn mùi xoa. Nóng bừng mặt, tôi quay đi lập tức vì hoảng sợ. Hình ảnh ấy không lạ lắm vì tôi đã từng làm thế. Nhưng sao tôi lại hoảng sợ thế này? Có lẽ tôi chưa chuẩn bị tâm lý để chứng kiến những cảnh nồng nàn như vậy của những

người trong giới. Sợ nhưng trí tò mò khiến tôi không kìm chế nổi, tiếp tục liếc sang, tôi thấy họ bắt đầu hôn nhau, vì bóng tối nên tôi chỉ thấy hai gương mặt ấy áp chặt vào nhau rất lâu.

Toàn thân như có luồng điện chạy qua, tự nhiên trong tôi chợt liên tưởng đến nụ hôn đầu tiên của tôi với D.. Nụ hôn ấy ngọt ngào đến mê biết bao, nhưng nó đã thoáng qua như cơn gió. Sau lần đó, tôi không còn được nếm trải thêm. Phải chăng chỉ có tình yêu, một tình yêu thực sự mới khiến cho người con trai nào đó hôn lên đôi môi tôi. D. không hề yêu tôi, cái làm cho D. gần tôi chỉ là sự quy phục yếu ớt trước dục vọng của người con trai mới lớn mà thôi.

Tôi lầm lũi trở về nhà. Trí tò mò được thỏa mãn. Nhưng... buồn!

*

Cả ngày hôm sau, hồ Thiền Quang cứ ám lấy tâm trí tôi mặc dù tôi vẫn đi lại sinh hoạt bình thường, tôi mong đến chiều, để lại được ra đó mặc dù cũng chẳng hiểu tiếp theo sẽ làm gì, gặp gì nhưng tôi biết, đó là nơi tôi phải đến. Ăn cơm xong, tôi lại tiếp tục đi khỏi nhà vẫn lý do đi tập thể dục. Hướng đến vẫn là hồ Thiền Quang. Tôi cố ý đi muộn hơn một chút, tối cuối tuần khu vực này đông đúc hơn. Tôi gắng tạo cho mình bộ dạng thản nhiên, cố tình khoác trên người chiếc áo thể thao, nó khiến tôi tự tin hơn. Ai đó sẽ nghĩ tôi đi tập thể dục buổi tối. Chiếc ghế đá hôm qua tôi ngồi đã có một người đàn ông đang ngồi hút thuốc, còn chiếc ghế đá bên cạnh trống trơn. Suýt nữa thì tôi ngồi vào đó, nhưng lại ngại ngần đi tiếp, vẫn như một người vô tư lự đi quanh hồ. Bất chợt, một chiếc xe máy bóng lộn rề rề tiến sát, người đàn ông ngồi trên xe ngó hằm vào mặt tôi, anh ta

khoảng 30 tuổi, ăn mặc theo kiểu công chức nhà nước, sạch sẽ và khá chín chu. Anh ta nói thì thăm câu gì đó mà tôi không nghe rõ, dường như anh ta rủ tôi đi chơi.

Mặt nóng bừng, hai chân tê dại, tôi làm bộ quay đi chỗ khác. Thấy tôi ngó lơ, anh ta cũng không thuyết phục mà nhún ga đi mất. Có thể anh ta cứ thử ngó lơ, không đồng ý thì thôi. Gạ gẫm nhằm phải đàn ông con trai bình thường, có thể bị ăn đòn. Tôi đứng sững hồi lâu, cảm giác khó tả lan tỏa trong cơ thể, tôi không biết mình muốn gì đây. Rõ ràng tôi đã không chấp nhận lời rủ rê của anh ta và đó cũng là điều thận trọng cần thiết, nhưng anh ta đi rồi tôi lại tiếc vì một cơ hội đã vụt qua. Sao anh ta có thể liều lĩnh thế? Người ta có thể nói trắng ra điều mình muốn thế sao? Thậm chí với người không quen biết? Và, trông anh ta sạch sẽ và khá chín chu...

Những ngày sau, tôi vẫn kiếm cớ đi quanh hồ Thiền Quang để thỏa chí tò mò. Tôi nhìn thấy nhiều người đàn ông lai vãng đến đó và tò mò không biết họ có phải là gay như mình không? Thực sự, tôi cảm thấy khó nhận biết. Ngược lại, họ cũng không thể rõ về tôi. Chúng tôi cứ đi gần nhau mà không ai vượt qua được bức tường vô hình. Trừ những người mặc quần áo của phụ nữ mà tôi thỉnh thoảng nhìn thấy còn những người đàn ông đang ngồi bên hồ một mình kia, liệu họ là những người bình thường hay là những người đồng tính đang đi tìm bạn tình?

- Đi chơi không?

- Đi chơi không?

- Đi chơi không?

...

Câu hỏi thật giản đơn, nhưng bước qua không hề dễ dàng.

Tôi đến đây, muốn làm quen với một ai đó, muốn được bước chân vào thế giới đó. Thế giới mà báo chí miêu tả là đầy nhục dục bệnh hoạn, nhưng đó là một phần cuộc sống của những người như tôi. Những người có những khát khao không giống đa số. Qua đó nhiều lần, tôi nhận được nhiều lời rú rề và mời mọc.

- Đi chơi không?

- Đi chơi không?

- Đi chơi không?

...

Họ cản gì từ phía tôi, họ sẽ làm gì nếu như tôi đồng ý? Có giống ông thầy giáo già trước kia đã từng làm với tôi. Một thứ dục vọng vô vị. Hay giống như nụ hôn mà tôi và D. có được. Nó ngọt ngào và kỳ diệu. Nhưng chẳng lẽ nó đến một cách dễ dàng sống sượng thế sao? Tôi ham muốn được thỏa mãn sự tò mò của mình nhưng tôi đã không bước qua giới hạn móng vuốt của những mối quan hệ “qua đường” này. Rốt cục tôi đã không cho họ, hay là cho chính tôi bất kỳ cơ hội đầu nhò nhoi nào. Có phải tôi vẫn muốn là người bình thường? Có phải tôi quá nhút nhát? Có thể tôi sợ những mối quan hệ thoáng qua đầy bất trắc ấy?

Sau này, tôi còn biết thêm những tụ điểm khác như sân khấu ngoài trời gần hồ Bảy Mẫu, phía trong công viên Lê Nin (nay là công viên Thống Nhất). Tụ tập ở đây đa phần là những gay nghèo hèn, làm những nghề có thu nhập thấp trong xã hội như công nhân, thợ xây, thậm chí cứu vạ. Họ cứ tìm đến đây, bắt được tín hiệu của nhau thì dẫn nhau ra những lùm cây, ghé đá quanh hồ. Sự khố ái của họ, cách tìm đến nhau trong bóng tối và sinh hoạt chớp nhoáng giữa chốn công cộng (dù là vắng

người) đã làm hình ảnh của gay trong mắt mọi người càng xấu xí và bệnh hoạn. Hòa nhập vào thế giới đồng tính, thế giới gồm những người như chính bản thân mình, qua cánh cửa này là việc khó khăn và tôi cố tình trì hoãn. Thật ra, tôi muốn nhưng không thể. Tôi ngại...

Và, một ngày, tôi đã tìm ra cánh cửa đến với thế giới ấy. Tôi đã mạnh dạn bước chân vào thế giới dành cho mình, bằng một cánh cửa an toàn, thú vị và nhiều màu sắc sống động hơn.

*

Ở Trung tâm Ngôn ngữ và Văn Minh Pháp, tôi được chị lễ tân chỉ cho cách chat qua công cụ MIRC. Đó là kiểu chat thông dụng thời bấy giờ với những chatroom (phòng chat nhiều người). Vốn khá sành tin học nên đối với tôi, việc sử dụng công cụ này không khó khăn gì. Tôi chọn đại một cái nick rồi đăng nhập vào cửa sổ chat. Trên màn hình máy tính hiện lên rất nhiều nick lạ mắt, có cái là tên người nhưng có cái chỉ gồm con chữ và số như mật mã. Những dòng chữ đối thoại. Một mớ hồ lớn những thông tin. Tôi ngồi yên, không tham gia vào mà chỉ đọc xem họ nói với nhau những gì. Ngoài những điều vớ vẩn được phát ngôn bất nháo, tôi thấy có rất nhiều người gọi cho nhau những lời có cánh. Giống như họ tỏ tình trước đám đông nhưng không ai biết họ là ai. Thật là một điều kỳ diệu...

Tôi thấy vui sướng với thứ tiện ích chỉ cần ngồi một chỗ nhưng có thể làm quen với nhiều người xa lạ trên khắp thế giới. Tôi bắt đầu kết bạn qua chat. Tôi lấy nick Candy. Một nickname ngọt ngào. Bất ngờ khi có rất nhiều đàn ông, con trai nháy vào nick chat riêng với tôi. Họ hỏi tôi "Bạn là con gái à?". Tôi nói: "Vâng" để xem họ tiếp tục nói gì... Họ chat với tôi rất coi mờ. Những câu chuyện của một cậu bạn bằng tuổi đang du

học bên Anh, kể cho tôi nghe về một chân trời rất xa. Nhưng trò vui bên Mỹ mà một ông anh đứng tuổi tâm sự khiến tôi vô cùng hứng thú... Chúng tôi gặp nhau hàng ngày trên mạng. Tôi vẫn tiếp tục lấy nick Candy và ngày càng có nhiều bạn trai hơn.

Trò chơi này hơi giống một trò thời phổ thông, khi chúng tôi viết thư để lại trong hộp bàn. Tôi học buổi chiều, giả làm con gái và viết thư cho cậu trai học buổi sáng đứng chỗ tôi ngồi. Câu chuyện đi đến hồi cậu trai thích quá, tìm đến trường vào buổi chiều để gặp mặt. Tôi đã bố trí để M.L. gặp cậu ấy... và sau khi gặp M.L., cậu lại càng thích hơn. Trò chơi cũng chỉ dừng lại ở đó.

Những bạn chat xin địa chỉ email và viết thư cho tôi. Thậm chí rất nhiều người muốn viết thư tay và gửi quà tặng tôi. Tôi cảm thấy bối rối. Sẽ như thế nào nếu họ phát hiện ra tôi là con trai đóng giả nữ? Họ chắc sẽ thất vọng và có cảm giác bị lừa dối. Tôi sợ điều đó. Tôi hỏi ý kiến chị lễ tân và được chị đồng ý giúp đỡ bằng cách cho lấy tên và địa chỉ của chị. Những món quà được coi là chiến lợi phẩm của hai chị em. Chúng tôi rất vui, không phải vì những món quà, mà vì cảm thấy thế giới này thật gần. Riêng tôi, đây còn là dịp để tôi hiểu thêm về đàn ông, thông qua việc gần gũi - dù là gián tiếp - với họ. Tôi trở nên nghiện chat đến mức không ngày nào không lên mạng.

*

Trò vui tiếp diễn đến một ngày, qua chatroom có người đàn ông đã hỏi tôi:

- Em có phải con trai đóng giả con gái không? Em có phải gay?

Tôi ngỡ ngàng vì tôi không hiểu gay là gì. Thời ấy, tôi chưa hề nghe và biết đến khái niệm ấy. Tôi chỉ nghĩ những người như mình thì thường hay bị gọi là pê đê. Nhưng tôi rất ghét, rất

sợ ai gọi mình như vậy. Trong hình dung của chính tôi, từ pê đê nói về một cái gì đó thật bệnh hoạn, đáng sợ... Tôi lướt nhìn danh sách trên màn hình và chợt nhận ra một loạt nick bắt đầu bằng chữ gay: Gayhn, gaydethuong, gay_25_tuoi,... Tôi chợt phát hiện ra có rất nhiều người giống như tôi ở trên mạng. Tôi bắt đầu len lén bỏ nick Candy và lấy nick là G_Hn_datinh. Khá nhiều người nhảy vào làm quen. Có đủ cả, người thì nghĩ chữ G đó là girl, người thì nghĩ ngay đó là gay. Tôi cũng không giải thích nhiều. Ai nghĩ sao cũng được. Tôi bắt đầu có những người bạn đồng tính trên mạng Internet. Tôi làm quen, nghe họ tâm sự và thấy rằng, hóa ra trên thế giới này, có rất nhiều người chung hoàn cảnh với mình, tôi trở nên tự tin hơn.

Trong số những người đó, tôi làm quen với một người kém tôi 2 tuổi, cậu ấy cũng tên X., giống ông thầy giáo cũ của tôi. X. làm việc cho một quán net ở trên đường Lê Thái Tổ. Chúng tôi chat với nhau thân thiện và cởi mở, sau vài lần như thế X. chủ động hẹn tôi đi uống cà phê. Đó là lần đầu tiên tôi hẹn uống cà phê với một người lạ. Quán cà phê Lâm trên phố Nguyễn Hữu Huân thật đông đúc. Ngày còn là sinh viên tôi cũng đã vài lần đến đó ngồi cùng đám bạn học. Tôi cảm thấy an toàn khi ở một chỗ quen thuộc.

X. xuất hiện, cậu ta nhỏ thó, gương mặt lạnh lợi và có vẻ rất từng trải. Tôi cảm thấy hơi lo sợ. Nhưng rồi sự lo sợ nhanh chóng biến mất khi X. kể cho tôi nghe những câu chuyện về công việc của X.. X. tiếp xúc hàng ngày với khách nước ngoài trong quán Internet sang trọng, điều đó làm tôi ngưỡng mộ. Chúng tôi nói chuyện, nhìn vào mắt nhau. Tôi cảm thấy tin tưởng X., muốn giống như X., tự tin trong cuộc sống. Chia tay ra về, tôi có cảm giác quyến luyến và muốn gặp lại X..

Một ngày sau, X. lại rủ tôi đi uống cà phê. Vẫn quán đó, vẫn chỗ ngồi đó nhưng lúc này tôi đã mạnh dạn lên nhiều. Không chỉ là X. nói nữa mà tôi cũng kể cho X. nghe những câu chuyện của mình. X. tỏ ra rất hứng thú. Tối đó chúng tôi nói chuyện say sưa, tôi tận lúc chủ quán đóng cửa mới chịu về. Nhà X. chung đường với nhà tôi nên hai đứa cùng đi. Tối ngủ nhà tôi, cả hai vẫn chưa dứt chuyện và thấy rất quyến luyến nhau. X. chủ động:

- Hay để X. ngủ lại nhà Trung tối nay nhé.

Tôi hơi choáng vì không nghĩ X. nói như vậy, hơn nữa bố mẹ tôi rất ghét con cái đi ngủ hoang ở nhà người khác và ngược lại. Nhưng tôi đã tặc lưỡi đồng ý vì biết tối đó mẹ đi trực, bố lại đi công tác xa. Chúng tôi đã lên lên phòng riêng của tôi. Và đêm đó, lần đầu tiên trong đời, tôi đã có một đêm cùng với một cậu trai giống mình. Không ai là người dụ dỗ ai, không ai ép buộc ai. Chúng tôi tự nguyện đến với nhau. Tôi tin rằng từ đây tôi sẽ không còn phải gánh chịu cảm giác đeo đuổi một ai đó, khẩn cầu tình yêu của ai đó trong dân vật nữa.

Chúng tôi có thể nhận ra cảm xúc, niềm khao khát trong nhau. Dần dần tôi bắt đầu nhận ra, những cuộc tình trai thế này, chỉ cần có chút lửa của cảm tình là có thể bốc cháy rất nhanh như một ngọn lửa rom, cháy hết mình trong phút chốc chỉ còn lại là một cọng tro. Chúng tôi tận hưởng tình cảm, sự dâng hiến cho nhau thật thoải mái. Những ngày tiếp theo lòng lâng lâng vì yêu và được yêu, tôi dành cho X. niềm thương nhớ thật nhiều.

Thế nhưng, một buổi sáng đi trên phố, tôi bất ngờ thấy X. ngồi sau xe người con trai khác và ôm rất chặt. Tôi choáng váng không dám tin vào mắt mình, sự thật ấy quá phủ phàng và ê chề với một người thiếu kinh nghiệm như tôi, chỉ biết yêu và đường

như không kiểm soát được lý trí. Tôi gọi điện cho X., cậu ấy không nghe máy. Buổi tối tôi lên mạng và trút hết trách móc, giận dữ lên X., người bạn tình mới quen của tôi. Nhưng đáp lại, X. không hề thấy mình có lỗi, X. nói cậu ấy đi với ai, làm gì là quyền của cậu ấy. Tôi ngỡ ngàng rồi chợt nhận ra. Quá đúng như cậu ấy nói, cậu ấy đâu có nói yêu tôi câu nào! Ngày hôm qua chúng tôi chỉ gần gũi, quan hệ với nhau, đâu có hứa hẹn điều gì! Vì sao cậu ấy lại phải có trách nhiệm thủy chung với tôi chứ?

Thật chua chát, tôi cảm thấy đau đớn vì sự ngộ nhận của mình. Tôi căm ghét X., căm ghét những người đồng tính đã đến với tôi như X. hay ông thầy giáo cũ. Một bàn chân tôi đã bước vào thế giới gay như thế và lập tức tôi bị những cú đánh bầm dập phủ đầu.

Tôi nghĩ mình phải trả thù.

Chương XII

Tôi bắt đầu làm quen và gặp gỡ nhiều người. Đặc biệt khi nghe phong thanh X. thân với ai, thì tôi lập tức tìm cách làm quen và hẹn gặp. Tôi sẵn sàng ngủ với bất cứ ai nếu người ta thích nhưng chỉ một hai lần là tôi chán và chủ động bỏ, đi tìm người khác.

Tôi muốn cạnh tranh với X.! Tôi muốn trả thù X.! Đó là những suy nghĩ của tôi lúc ấy, trẻ con và hiếu thắng. Nhưng dường như, đó cũng là bản năng dữ dội trong con người tôi. Sự tổn thương khiến tôi trở nên hung dữ. Như một con thú bị thương, tôi sẵn sàng làm tất cả mọi điều để giữ lấy tính mạng cho mình. Và không chỉ có vậy, tôi phải “ăn thịt” những kẻ có thể sẽ là kẻ thù của mình. Trong con người của tôi tồn tại bản năng sinh tồn rất mãnh liệt thì phải. Ngày đó, tôi không nhận ra nhưng bây giờ khi đã trưởng thành hơn, suy nghĩ và nhìn lại quá khứ, tôi có cảm giác, tất cả những gì mình đã làm đều xuất phát từ bản năng ngoài ra không vì một lý do nào khác. Cuộc sống của một người đồng tính vốn rất khắc nghiệt, phải luôn đề phòng và bảo vệ mình.

Có người hỏi tôi sau mỗi lần như vậy tôi có bị tổn thương không? Tại sao tôi lại đi tìm hết người này đến người khác... Có. Tôi đã bị tổn thương rất nhiều, nhưng tôi không phải là kẻ

yếu đuối. Tôi muốn mình là kẻ thống trị những nỗi sợ hãi của bản thân. Và, những điều đó dẫn dắt tôi đến những hành động mà người thân, bạn bè và cả chính tôi sau này nhìn lại cũng không thể tưởng tượng được mình đã từng như vậy.

Đóng vai một cậu bé sinh viên hiền lành, ngây thơ và non nớt, tôi chinh phục rất nhiều kiểu người khác nhau. Ban đầu thì tôi là như thế thật, nhưng chỉ sau một thời gian ngắn, tôi thay đổi hoàn toàn, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ bề ngoài. Đa phần những kẻ tìm đến tôi đều đi tìm niềm vui chốc lát. Cuộc đời của người đồng tính với bao nhiêu ngăn chặn và giấu diếm, chỉ chờ có dịp là bung ra thỏa mãn. Về cơ bản, xã hội không công nhận những mối quan hệ đồng tính luyến ái, dù pháp luật không cấm. Vậy nên, mong chờ gì những tình trai lâu dài? Họ muốn có tôi để thỏa mãn tình dục, để trốn vào lạc thú đích thực mà họ mong mỏi, để rồi sau đó lại lệ bộ nghiêm chỉnh, tiếp tục đóng cái vai mà bản thân đã kỳ công diễn nhiều năm ròng.

Riêng bản thân, tôi nghĩ mình đang chơi một trò chơi vui vẻ. Tôi dường như một nghịch cảnh, họ nghĩ đang săn tôi, nhưng chính tôi mới là kẻ đi săn và con mồi là họ. Tôi và họ. Ai là kẻ đi săn và ai là người bị săn? Họ chuyển tay nhau số điện thoại của tôi. Tôi nghe máy và hẹn gặp.

Kịch bản thường là như thế này: Người gọi đến lấy một giọng dễ nghe nhất, nhẹ nhàng quyến rũ nhất mà họ có thể: "*Trung à?*", "*Vâng, em đây. Ai đó à?*". Thế là người kia bèn tự giới thiệu về mình. Họ làm đủ nghề: doanh nhân, kỹ sư, diễn viên, nhà báo... Có những người úp mở về nghề nghiệp và bản thân, tôi cũng không tò mò. Nhưng nói chung, họ là những người thuộc tầng lớp trung lưu trong xã hội, những người có đủ tiền để duy trì một mối quan hệ vui vẻ với một chàng trai trẻ.

Thời gian đó, tôi đã nghĩ một chàng gay cần phải có ít nhất là một trong ba điều sau đây: 1. Tiền bạc; 2. Nhan sắc; 3. Tuổi trẻ. Tôi quan niệm một người đồng tính nếu không có một trong ba điều đó sẽ có một cuộc sống rất cực khổ. Bạn sẽ là ai, ai sẽ chấp nhận bạn nếu như bạn không có tiền bạc, không có nhan sắc và đã già nua. Người đồng tính thường ưa thích sự trẻ trung và đẹp đẽ, nếu bạn không có cái đó bạn phải có tiền, bạn phải “mua” tình cảm bằng vật chất. Họ sẽ đến với bạn vì điều gì? Tôi có những người bạn không có ngoại hình đẹp, thậm chí có thể nói là xấu nhưng họ lại luôn có hàng tá trai trẻ theo đuổi. Đơn giản vì họ là những người giàu có, tâm lý và rất khéo chiều chuộng những tá trai như vậy. Cũng có người bạn tâm sự với tôi: “Nhiều lúc anh không biết họ đến với mình vì điều gì nữa. Chẳng ai nói thẳng ra là em đến với anh vì tiền nhưng nếu như không có tiền không biết họ có đến với mình không”.

Tôi có ngoại hình không tồi. Tuy không đẹp trai kiểu da trắng mịn màng, khuôn mặt baby, kiểu phổ biến mà nhiều gay thích nhưng tôi lại thừa hưởng ở bố vẻ nam tính. Tôi không cứng cáp mạnh mẽ như những chàng trai chơi thể thao nhưng không hề eo uột, éo lá. Đó cũng chính là thế mạnh, rất cuốn hút các bạn tình đồng giới mà tôi nhận thức được và sử dụng nó để đùa giỡn với tình cảm của những người tình tôi gặp sau X..

*

Khi vào năm cuối đại học, tuổi 21 tràn trề sức lực để có thể phung phí. Có ngày tôi đi chơi với ba người. Vừa về đến nhà ít phút là có người khác đến đón. Họ cứ lướt qua cuộc sống của tôi như đèn kéo quân nhưng không lập lại. Chẳng cần biết ai là ai. Tôi tự mê hoặc mình. Tôi thấy mình quyến rũ, bay lượn giữa

một vầng sáng lấp lánh trung tâm, xung quanh là những đôi mắt khát thèm. Đây là cuộc vui của tôi, tôi không cần ai cả. Với ý nghĩ đó, tôi lao vào bất cứ mối quan hệ nào. Tôi tìm cách quyến rũ và chia tay họ ngay khi nghĩ họ có cảm tình với tôi... Rất nhiều người đàn ông đã đi qua cuộc đời tôi như thế. Đơn giản. Bây giờ khi ngẫm lại, tôi cũng không biết mình có tiếc nuối quãng thời gian thanh xuân đó hay không nữa, nhưng rõ ràng đó là những trải nghiệm ngu ngốc, dại khờ thậm chí đau đớn mà tôi có được từ cuộc sống. Lúc đầu chỉ là để trả thù nhưng sau này nó ngấm vào cách sống, cách suy nghĩ của tôi và chính nó khiến tôi cảm thấy sợ hãi chính mình. Nhưng như một thói quen, tôi không dứt bỏ được.

Những trải nghiệm của trường đời thường khắc nghiệt hơn trường học. Có điều tôi là người biết cách học được ở những thứ tồi tệ nhất những điều tốt nhất cho cuộc sống của mình. Thế nhưng đó lại là một câu chuyện khác sau này, khi tôi đã bước sang tuổi 27-28 của cuộc đời.

Năm cuối, tôi đi thực tập ở Công ty Gas Petrolimex. Công việc đầy mới mẻ khiến tôi rất thích. Nhưng một điều thích nữa là ở công ty có kết nối Internet. Hồi đó, tôi bắt đầu đi sâu khám phá những bí ẩn của giới tính thứ ba qua cánh cửa này. Có những hôm tôi say sưa xem bó cả bữa trưa. Xem trực tiếp chưa đủ, tôi tìm cách lưu lại, in ra, thời gian thuận lợi để làm việc đó tất nhiên cũng là buổi trưa, khi mọi người đã đi ăn hết. Có lần, tôi đặt lệnh in nhiều quá, gần đến giờ làm buổi chiều mà không biết làm thế nào để dừng lại. Tắt máy in. Không ổn vì bật lên nó lại chạy tiếp. Cuối cùng, tôi phải đứng ngay cạnh máy in, được tờ nào thu lấy ngay rồi giấu biến đi.

*

Tuy đó là quãng thời gian sống vội vàng, gấp gáp và gần như mất phương hướng nhưng lúc đó, tôi cũng có những cuộc tình đáng nhớ. Có người cho tôi cảm giác ấm áp, người cho tôi một chút niềm tin và cả những người mang cho tôi những kỉ niệm đẹp và lãng mạn...

Một lần online tôi gặp N.. N. là con trai một chú vừa tôm sú ở Bạc Liêu, lúc quen tôi cậu đang học đại học năm thứ hai tại Sài Gòn. Với chiều cao khoảng 1,85m, N. muốn làm người mẫu. Cậu đăng ký học tại một lớp đào tạo người mẫu và bắt đầu luyện tập cho đến khi một người đàn ông hơn 40 tuổi tự xưng là phóng viên ga găm: *"Nếu đồng ý là tình nhân của anh, anh sẽ giúp đỡ em trở thành một người mẫu sáng giá tại Sài thành này"*.

Ở thành phố phương Nam ấy, những đề nghị kiểu như vậy là bình thường. Nó có thể được hiểu là cời mớ, là "thoảng", nhưng cũng có thể hiểu là sòng phẳng, rảo hoảnh. Với cách quan hệ này, mọi điều dễ dàng hơn. Đến và đi. Tất cả đều có thể đo đếm được.

N. hy vọng nhưng vẫn cảm thấy bất ổn với lời đề nghị này. Cậu muốn trở thành người mẫu, thành người nổi tiếng. Cậu đang chờ một cơ hội và cơ hội hiện ra dưới dạng một cuộc đánh đổi. Phân vân, N. đã hỏi ý kiến tôi. Với kinh nghiệm của một kẻ sớm gặp nhiều xáo trá trong giới đồng tính, tôi đã khuyên:

- Làm người mẫu thực ra không dễ nhưng không phải quá khó. N. có chiều cao, có vẻ đẹp thì càng không khó.

- Mà chắc gì? Lỡ khi đã có N., người kia từ chối giúp thì sao?

- Mọi quyết định là tùy ở bạn.

N. nghe tôi nói, im lặng. Tôi cũng không hề nghĩ N. sẽ

hành động theo lời khuyên của mình, vì chính tôi khi đó cũng chỉ khuyên một câu vu vơ mà thôi. Quan hệ trên mạng, nêu ý kiến cũng chỉ để tham khảo, như đọc một diễn đàn nào đó. Nhưng, thật bất ngờ, ngay ngày hôm sau, N. báo tin đã từ chối lời đề nghị của ký giả kia. Cậu không muốn làm người mẫu nữa mà tiếp tục việc học đại học. Tôi rất vui về điều đó. Và, càng vui hơn khi N. nói yêu tôi và muốn làm người yêu của tôi. N. đã không chấp nhận đánh đổi bán thân mình để được cái danh vọng hào huyền kia.

Sau này khi chính thức bước chân vào nghề báo, bản thân tôi cũng gặp những điều tương tự như vậy. Tôi làm phóng viên văn hóa, tiếp cận với khá nhiều người nổi tiếng, giới chân dài tôi quen biết không ít, hoa hậu, diễn viên hay ca sĩ nhiều người cũng là chỗ thân tình của mình. Có những cậu bé, và cả những cô bé khi biết tôi làm nhà báo đã chủ động tìm đến ngã giá: “Em muốn được anh lăng xê, em muốn làm người mẫu và em muốn... nếu anh cần em sẽ...”. Những lời đề nghị, những tấm thân trẻ trung và nhiều tham vọng. Và tôi, một người cũng có chút ít khả năng, có thể lợi dụng công việc, nghề nghiệp của mình để mang lại chút danh tiếng cho kẻ nhờ vả... cũng có lúc xao động. Nhưng tất cả cũng chỉ dừng lại ở đó. Sự xáo động giữa việc cho và nhận, đánh đổi và lạm dụng. Tôi đã từng là nạn nhân của trò lạm dụng và đó là hố đen chôn cuộc đời tôi mà đến mãi sau này, gần 15 năm sau tôi mới có thể vượt lên được. Chính vì thế, tôi không bao giờ muốn mình trở thành một hố đen chôn người khác cho dù họ có tự nguyện hay không.

*

Quay trở lại với mối tình của N.. Ở xa nhau cả ngàn cây số, có gặp nhau bao giờ đâu. Tôi cười và nghĩ thầm, có thêm người

yêu qua mạng cũng chả sao... Thế nhưng, khi những cuộc trò chuyện ngày càng nhiều hơn, tôi hiểu thêm về N., và mặc dù biết N. cao hơn tôi nhiều nhưng tôi vẫn âu yếm gọi N. là “Nhóc” và xưng anh.

Những buổi gặp gỡ trên mạng khiến tôi yêu N. từ lúc nào không hay. Ban đầu có thể đó chỉ cái gật đầu lấy lệ, là trò chơi mà tôi vẫn hay bày ra. Thế nhưng, khi mỗi ngày không được gặp Nhóc trên mạng là tôi lại cảm thấy nhớ cồn cào, da diết.

N. cũng vậy, cậu nhiều lần nói muốn bỏ học ra Hà Nội để được gặp mỗi tình ảo của mình và chung sống với tôi. Tôi sợ, tôi chưa sẵn sàng để sống như vậy... Tôi mới chỉ là một cậu sinh viên năm cuối đại học, tuy đã đi làm thêm kiếm được tiền để tiêu vặt nhưng tôi vẫn chưa đủ khả năng bao bọc một ai. Tôi ra sức khuyên ngăn N. đừng làm như vậy và hẹn N. khi tốt nghiệp đại học tôi sẽ vào Sài Gòn sống cùng N..

Câu chuyện của N. cũng khiến tôi nhớ lại một người bạn Sài Gòn quen qua mạng. Tôi không nhớ mình đã nói gì, quen với cậu bạn đó bao lâu. Nhưng một ngày đẹp trời, cậu nói đang ở Hà Nội, đã bỏ trốn gia đình ra đây tìm tôi. Bất ngờ và hoảng loạn. Tôi chạy trốn như một kẻ sờn chạy trốn người tình tìm đến nhà bắt vạ. Tôi không biết đó có phải sự so sánh khập khiễng và buồn cười không nhưng lúc đó tôi cảm thấy chuyện của mình như vậy.

Cậu bạn đó không tìm được tôi đành về ở tạm nhà người quen. Một thời gian ngắn sau, cậu tình cờ quen một người khác và đến ở chung với anh này. Khá bất ngờ nhưng đúng là trái đất tròn khi người cậu quen lại chính là một trong số những người bạn tình của tôi.

Những mối tình của người đồng tính đôi khi là vậy. Khao

khát, cuồng nhiệt, dám vứt bỏ tất cả, gia đình, bạn bè và tương lai để đi theo tiếng gọi của trái tim mình. Nhưng nó cũng dễ dàng chuyển hướng sang một người thứ hai, thứ ba nào đó khi tình cảm không được chấp nhận.

Khi bắt đầu thực sự học được những kinh nghiệm trong cuộc sống cũng là lúc tôi sắp hoàn thành chương trình đại học.

*

Ngoài N. ra, trong những mối tình thoáng qua của tôi còn có một người để lại trong tôi nhiều ấn tượng. Đó là một Việt kiều trưởng thành và lịch lãm, anh đã cho tôi những bài học về sự cảm dỗ, lòng chung thủy và phản bội... Tất cả về anh và cuộc tình này đều mơ hồ.

Trước khi gặp N., người tình trên mạng của mình, thì vào tháng 6 năm ấy, anh V. - một Việt kiều bạn qua chat của tôi từ New Zealand về nước thăm gia đình. Trước khi về quê Hải Phòng, anh V. ghé qua Hà Nội thăm tôi nhưng do bận tôi và anh không có dịp gặp gỡ. Vài ngày sau, anh báo cậu người yêu của anh ở Sài Gòn bay ra chơi với anh ít hôm. Tôi cũng chẳng để ý.

Hơn hai tuần sau, anh V. gọi điện thoại cho tôi:

- Người yêu anh đã về và anh muốn gặp em.

Tôi đồng ý...

Bán luận văn của tôi đã hoàn thành, chỉ chờ ngày bảo vệ, thời gian này không còn phải lo về chuyện học hành. Tôi giả vờ đến cơ quan thực tập như bình thường nhưng thực chất lại ra bến xe Kim Mã, gửi xe máy và lên xe Hoàng Long về Hải Phòng thăm anh Việt kiều. Ngồi trên chiếc xe đưa mình về một thành phố lạ, tôi không khỏi hồi hộp và lo lắng. Liệu có gì bất

trắc không nhỉ? Mình chưa gặp anh ta lần nào, chẳng biết mặt mũi anh ta ra sao, liệu anh ta có làm gì mình không?... Hàng trăm câu hỏi xuất hiện trong đầu tôi. Thế nhưng sau đó, tôi lại tự trấn an mình: hãy mạnh mẽ và can đảm lên.

Anh V. đón tôi ở bến xe Bắc Bạc. Anh không đẹp trai, thậm chí còn hơi mập so với tướng tượng của tôi. Nhưng lỡ xuống nơi xa lạ này rồi, tôi không còn cách nào khác là để anh đưa đi đâu thì đi.

Anh đưa tôi đi thẳng về nhà và nói:

- Anh về Việt Nam thăm nhà nên ở cùng em trai và em dâu. Nhưng, anh có phòng riêng, em có thể ở lại không sao cả.

Tôi cười và nói :

- Em không đi qua đêm được, tối em phải về nhà.

Tôi phải về nhà thật nhưng đây cũng là một cách “giữ giá”.

Anh V. đưa tôi đi ăn nhanh chóng rồi trở về nhà, lên phòng riêng ngay. Tôi thầm nghĩ, anh cũng chẳng khác những thằng đàn ông tôi đã từng chung đụng. Hóa ra Việt kiều thì cũng thế, chỉ muốn lên giường và thỏa mãn thân xác ngay mà thôi... Thế nhưng, anh làm tôi bất ngờ khi không có bất kỳ hành động sỗ sàng nào với tôi cả. Anh chỉ hỏi han nhiều về cuộc sống của tôi. Suốt buổi chiều nằm bên anh, tôi huyền thuyên đủ điều về mình, về những người bạn của tôi, còn anh chỉ mỉm cười. Thỉnh thoảng lăm mồi chêm vào vài câu hỏi hoặc nhận xét hóm hỉnh. Đến chập tối, anh lấy xe máy đưa tôi ra bến xe trở về Hà Nội và hẹn gặp lại...

Và cái hẹn đó đã diễn ra ngay sáng hôm sau. Khi nghe anh gọi: Hãy xuống Hải Phòng chơi với anh đi, tôi ra ngay bến tìm xe đi Hải Phòng. Anh lại đưa tôi đi tham quan các ngôi chùa ở

thành phố này. Anh chụp rất nhiều ảnh cho tôi và không hề đòi hỏi gì cả. Tôi cảm thấy an tâm và rất dễ chịu khi ở bên anh. Lúc này tôi nghĩ anh là một người tốt.

Sự việc tiếp diễn như vậy đến ngày thứ ba, tôi lại xuống Hải Phòng và lần này, chính bản thân tôi đã không cưỡng được mình khi chủ động âu yếm anh ấy. Chúng tôi đã lao vào nhau. Anh không có ngoại hình như những người tôi thích nhưng tôi cảm thấy vui vẻ và ấm áp khi được bên anh, được anh chăm sóc.

Sau này tôi biết, anh là một trong số những gay rất thành công trong việc chinh phục các cậu trai nhỏ tuổi. Anh còn có những người tình chưa đến tuổi thành niên. Anh không bao giờ cưỡng ép hay lừa gạt ai cả. Bí quyết của sự thành công là anh có tiền, có danh Việt kiều và rất biết chiều chuộng, tâm lý hết mực.

Một tuần sau, tôi báo vệ luận văn tốt nghiệp thành công. Trong khi đám bạn cùng lớp tổ chức liên hoan cuối năm thì tôi xin phép bố mẹ lên đường xuống Hải Phòng chơi vài ngày. Tôi lấy lý do đi thăm nhà bạn bè cùng lớp cho vui và đến tận bây giờ cũng không ai nghi ngờ về chuyến đi cuối năm học đó của tôi.

Gần một tuần bên nhau cho tới khi anh lên máy bay trở về nước, tôi thấy lâng lâng niềm vui. Thậm chí, tôi cảm thấy hạnh phúc. Tôi chẳng hề bận tâm lúc đó tôi đã nhận lời yêu “nhóc” N. và anh thì cũng chỉ vừa tiễn bạn trai về Sài Gòn không lâu. Đó là một kiểu quan hệ tình cảm của những người đồng giới. Chúng tôi đến với nhau quá dễ dàng, nhẹ nhàng. Chỉ cần có vài điểm hợp nhau và chỉ cần vui là quá đủ. Còn, tình yêu là gì? Có lẽ ở thời điểm đó tôi không xác định được và cũng chưa hề nghĩ đến. Sau này, tôi mới hiểu những mối quan hệ như với anh V. chưa phải là yêu.

Sau này, khi ngập chìm đau khổ trong những tình cảm sâu

nặng, với đầy đủ những sắc thái ghen tuông, giận hờn, lo lắng, thậm chí hận thù, có lúc tôi thoáng nghĩ đến những ngày vô tư lự, với những mối quan hệ vui vẻ, chẳng phải chịu trách nhiệm gì với ai và với cả chính mình.

Những ngày thanh xuân mà ai cũng có.

*

Trên tôi đã nói, đồng tiền là một thứ rất cần với người đồng tính. Cần hơn người thường. Bởi, việc đi chơi, hẹn hò của gay vốn nhiều hơn, khác hơn so với người thường. Chúng tôi luôn muốn có sự đổi mới, muốn có cảm giác lạ. Có những người đàn ông đã yêu thương tôi thật lòng, họ chăm sóc và nâng niu tôi. Tôi cảm thấy mình như người chiến thắng, ngậm kiêu hãnh với bản thân mình. Những người đàn ông đó tặng tôi những bộ quần áo, những món quà và cả điện thoại đắt tiền...

Còn nhớ, chiếc điện thoại di động đầu tiên của tôi là do anh V. tặng. Đó là một chiếc Nokia to như cục gạch nhưng vào thời ấy nó là của hiếm. Anh V. đưa cho tôi, nói rất đơn giản:

- Anh chuẩn bị về New Zealand rồi, không cần dùng điện thoại nữa, em lấy mà dùng.

Một anh khác, làm kế toán trưởng của một chi nhánh công ty nước ngoài tại Việt Nam, cũng nổi tiếng biết cách chiều chuộng các em trẻ trung. Anh cũng đã mua cho tôi vài bộ quần áo rất tốt.

Nên hiểu rằng đây hoàn toàn không phải là chuyện trao đổi mua bán. Ở đây vừa có sự bù trừ, giúp đỡ của người đồng tính với nhau, vừa có quan hệ huynh - đệ kiểu kết nghĩa ngoài xã hội (như anh V. về sau chơi trong một hội với chúng tôi, được tôn là anh Hai. Một anh nữa, người mẫu, là anh Ba...). Tất nhiên, nếu

được các em tôn sùng, hay tụ tập xung quanh thì cũng sẽ có uy, có hào quang hấp dẫn riêng. Lúc đó chuyện các em giai trẻ thần tượng và yêu chỉ là vấn đề thời gian.

Lần đầu tiên khi cầm những đồ vật đẹp và đắt tiền từ tay các anh, tôi cảm thấy bối rối. Tôi cảm thấy rõ ràng mình đang lợi dụng người khác, nhưng rồi tôi lại chặc lưỡi: Mình cho và mình được quyền nhận cơ mà?! Khi mẹ hỏi tôi về những món đồ đó, tôi nói dối đó là đồ tôi mua được bằng việc làm thêm. Mẹ rất tin tưởng tôi và không hỏi gì nữa.

*

Trong thế giới của chúng tôi, rất khó tìm được những tình yêu đích thực, thủy chung. Chính kiểu quan hệ phức tạp trong giới cũng dẫn đến nhiều bi kịch chết người mà Kh., người tự tử liền ngay sau K. là một điển hình. Anh B. cũng là người cực kỳ thành đạt trong xã hội. Anh giàu có, rất nhiều cậu chàng mê dù “nhan sắc” anh không được mặn mà cho lắm.

Trong giới, ai cũng biết anh có “vợ” là A. - lúc đó đang học trường Đại học An ninh. Nhưng, anh còn nhiều người yêu nữa, những người này ai cũng nghĩ ngoài A. ra anh chỉ có mình mà thôi. Kh. cũng thế.

Hôm sinh nhật Kh. tròn 20 tuổi, anh B. đưa Kh. đi Sapa chơi mấy ngày. Sau một cuộc gần gũi ái ân, khi anh B. vào nhà tắm, ở ngoài Kh. bỗng đọc được một tin nhắn mùi mẫn được gửi vào máy anh. Tin của một cậu trong “danh sách” người tình anh B.. Đang trong trạng thái thật hạnh phúc, thật bay bổng, giữa một thời điểm người ta được quyền mơ mộng và gắn vào đó nhiều ý nghĩa, bỗng chốc Kh. bị rơi thẳng xuống vực sâu đầy ma quỷ và rần rết. Kh. không để lộ ra dấu hiệu gì của một quyết

định khủng khiếp. Từ Sapa, Kh. về quê nhà ở Bắc Ninh và lặng lẽ quyền sinh. Bằng một sợi dây thừng.

*

Sau này tôi cũng có những mối quan hệ mà tôi phải đóng vai “người bảo trợ”. Thật tình tôi chưa bao giờ có quá nhiều tiền. Hơn nữa tôi cũng không thích lắm chuyện này vì tôi có cảm giác một tình cảm mà phải “đầu tư” vật chất quá nhiều thì hình như cũng mất hết ý nghĩa, chẳng có thiêng liêng và cũng chẳng hay ho gì.

Thời mới ra đời, với tính cách khá sĩ diện, tôi thích người khác quan tâm săn đón không phải vì vật chất, mà điều đó khiến tôi thấy mình “có giá”. Ngược lại, tôi thấy mất thế. Nhiều người trong giới sẵn sàng bỏ tiền mua tình một đêm nhưng tôi không bao giờ làm thế. Tuy nhiên, đây là nói chuyện quan hệ chơi bời ngoài xã hội, còn khi yêu thật sự, tôi lại là kẻ lụy tình.

Năm tháng qua đi, va vấp nhiều, cũng có chút nỗ lực cộng với cái duyên, tôi đã có một nghề nghiệp gắn liền với nhiều quan hệ xã hội. Tôi nhận thấy, giá trị một con người, kể cả gay hay không, không dừng lại ở trẻ, khỏe, đẹp và nhiều tiền nữa, mà là cái giá trị bên trong. Đó là uy tín nghề nghiệp, là sống mạnh mẽ và hướng thiện, là sự tự tin ở chính mình.

*

Bố mẹ bàn với cô chú xin việc cho tôi và đích nhắm là công ty kinh doanh xăng dầu mà tôi đã thực tập suốt ba tháng. Nhưng nghe đâu, tôi không được làm ở trụ sở chính của công ty mà sẽ phải vào làm tại chi nhánh Sài Gòn. Thay vì lo lắng, tôi lại cảm thấy rất sung sướng, phấn khởi vì điều đó. Lý do thứ nhất, tôi và N. mang tiếng yêu nhau nhưng lại chưa hề gặp mặt, đó sẽ là cơ hội để chúng tôi

gặp nhau và thực hiện cái viễn cảnh trước đó hai đứa thường vẽ ra - được ở chung với nhau. Nhưng lý do thứ hai hấp dẫn hơn cả. Tôi thường nghe mọi người kháo nhau rằng mảnh đất ấy như một thiên đường với những người đồng tính như mình. Nhiều lần tôi gặp những người bạn từ Sài Gòn ra chơi, họ luôn có những câu chuyện đầy hấp dẫn và chính họ cũng có phong độ rất khác. Ở mảnh đất đó, không ai chú ý đến bạn. Bạn có thể thoải mái sống, thoải mái là chính mình vì ở đó người dân đã quen với hình ảnh những người đồng tính mặc trang phục của nữ giới kết thành từng “băng”. Bạn sẽ không phải lo lắng giấu giếm như khi ở Hà Nội hay ở một thành phố nào khác trên đất nước này.

Tôi đã tin vào điều đó và mơ được sống ở thiên đường tự do đó. Nhận bằng tốt nghiệp xong, gia đình tổ chức một chuyến đi thăm ông bà ngoại và bác tôi ở thành phố Biên Hòa. Tôi đã ngóng từng phút một khi tàu hỏa đưa tôi vào miền đất hứa.

Khi bước chân tới ga Sài Gòn cùng gia đình thì người tôi gặp đầu tiên không phải là “Nhóc” mà chính là Qu., một người bạn trên mạng của tôi. Bạn đồng giới tôi quen trên mạng rất nhiều và hầu như tại mỗi ga tôi đều có bạn ra đón, nhưng Qu. - một sinh viên kiến trúc lúc đó được tôi coi là bạn thân. Khi tôi quen N. cũng kể rất nhiều cho Qu. nghe. Có lần Qu. viết thư cho tôi nói cũng có nhiều tình cảm với tôi, nhưng tôi và Qu. ở quá xa nhau, nên Qu. đã dìm tắt tình cảm đó đi và chỉ coi tôi như một người bạn. Khi biết tôi và N. yêu nhau, Qu. vui vẻ với tình cảm của hai chúng tôi.

Đưa mắt tìm kiếm, tôi nhận ra một dáng người rất cao đang đứng từ phía xa nhìn lại. “Nhóc” của tôi cao hơn tôi rất nhiều và tôi thấy ngợp khi đứng cạnh... Tôi không dám gọi cậu ấy là Nhóc nữa mà gọi tên và xưng anh.

Tôi xin phép bố mẹ chạy xe máy cùng N. và Qu. trong khi cả nhà lên taxi về nhà ông bà ngoại. Cả ông bà ngoại và bác tôi khi biết chúng tôi quen nhau qua mạng thì đều cười rất vui và không ai nghi ngờ về mối quan hệ của ba thằng con trai gần gần tuổi nhau. Sau khi ăn cơm cùng gia đình, cũng đã khuya nên bác đã mời Qu. và N. về nhà bác ngủ. Dĩ nhiên, tôi cũng được phép về đó mà không phải ở cùng bố mẹ tại nhà của ông bà. Tại đây đã xảy ra một sự cố nho nhỏ.

Vì các phòng ngủ đều chật nên ba đưa chúng tôi đành ngủ tạm dưới nền nhà ở phòng khách. Bóng tối bao trùm, tôi nằm bên cạnh N. và Qu., nghe âm thanh của miền đất xa lạ. Dần dần tôi và N. ôm siết lấy nhau và chuyện gì đến đã phải đến. Chúng tôi quấn lấy nhau, lột bỏ hết quần áo. Qu. vẫn nằm bên. Giữa lúc say sưa, thì Qu. đập vai tôi. Quay lại, tôi giật thót mình khi thấy một bóng người vừa di chuyển từ phòng khách xuống dưới bếp. Không biết đó là bác gái hay bác trai của tôi, tình cờ đi vệ sinh đã chú ý đến những âm thanh và chuyển động lạ và đã dừng lại quan sát mà chúng tôi không hề hay biết. Chúng tôi rất hoảng sợ và vội bàn bạc cách đối phó. Cuối cùng, Qu. đề nghị nếu bị chất vấn, Qu. sẽ nhận đã quan hệ với N., tôi chẳng liên quan gì để giữ thể diện với gia đình. Tuy nhiên, sáng hôm sau, chẳng có điều gì xảy ra. Bác tôi đã chọn giải pháp lờ đi mọi chuyện?

*

Những ngày ở miền Nam thật sôi động. Suốt ngày tôi đi chơi với N. và Qu.. Các bạn dẫn tôi đến xem và chơi ở những nơi nổi tiếng của Sài Gòn. Thành phố rộng lớn và cởi mở này đúng là rất dễ sống với giới gay. Chúng tôi hay ra tụ tập ở khu vực Nhà thờ Đức Bà, ở đó giới gay hay đến ngồi uống cà phê

thành từng nhóm. Thành phố này có những vũ trường, bar, quán cà phê, thậm chí rạp chiếu phim là nơi gay hèn hò, tụ tập. Ở đây có cả những điểm massage, sauna và spa dành riêng cho gay mà tiếp viên đa số là gay, nhưng cũng có những chàng trai 100% vì cần tiền cũng xin vào đây phục vụ. Ngoài ra còn có một tập quán khá lạ là ở nhiều đám ma, xuất hiện một đám những người đồng tính cái trang thành phụ nữ với những bộ ngực được bơm căng mà ở đây người ta vẫn gọi là Pê đê. Họ tới ca hát, múa may rất xôm tụ. Đám ma ở đây lại kéo dài đến mấy ngày. Người lạ như tôi đi từ xa lại cứ tưởng đám cưới...

Tôi hòa nhập rất nhanh với môi trường của Sài thành sôi động. Không biết sợ là gì. Nơi nào N. và Qu. đưa đi là tôi đến. Một Sài Gòn ồn ào, tấp nập đón nhận tôi như tôi thuộc về nó. Tại Sài Gòn, Qu. giới thiệu cho tôi nhiều người bạn mới. Những người bạn mà đến giờ mỗi khi vào Sài Gòn tình cờ gặp lại, họ đều nhận ra tôi nhưng bản thân tôi thì không thể nào nhớ được họ là ai và tôi đã quen họ trong trường hợp cụ thể nào.

Tôi và gia đình vào thăm ông bà ngoại hơn một tháng nhưng thời gian tôi ở cùng gia đình và họ hàng tổng cộng chắc không quá được 3-4 ngày. Hết ngày này đến ngày khác, tôi lại cùng Qu. và N. chạy theo các cuộc chơi, các cuộc hẹn hò với những người bạn đồng giới mới quen.

Có một lần, N. bận việc và chỉ có Qu. đưa tôi trở lại Biên Hòa, Ngồi đằng sau Qu., một cách rất tự nhiên, bắt chọt tôi ôm chặt lấy cậu bạn thân của mình. Và rồi cũng bắt chọt, Qu. không đi thẳng đường về Biên Hòa như mọi khi mà rẽ phải, đi qua những rừng cao su bạt ngàn. Qu. rủ tôi vào một vạt rừng đi dạo. Không gian yên ắng, không bóng người qua lại. Qu. trái chiếc áo mưa kéo tôi ngồi xuống. Hai đứa say sưa nói chuyện, rồi gần gũi

hơn lúc nào không biết. Đây là lần duy nhất tôi quan hệ với Qu., cũng chỉ là những nụ hôn, là những khám phá cơ thể đơn thuần. Tôi và Qu. đã không nghĩ gì hết. Mặc dù khi đó tôi đang yêu N. và Qu. cũng đang có một người bạn trai tên B..

Đến tận bây giờ, điều này vẫn là một kỷ niệm, một bí mật giữa tôi và Qu.. N. và B. không hề hay biết. Sau chuyện này, giữa tôi và Qu. chỉ đọng lại một tình bạn đơn thuần, không còn nhục dục. Về sau, mỗi lần vào Sài Gòn tôi thường tới nhà Qu. ở. Hai đứa vẫn ngủ chung giường nhưng tuyệt đối không còn sự chung đụng nào cả.

*

Cuối tháng tám năm đó, cô chú gọi điện cho bố mẹ tôi hỏi: “Anh chị muốn để thằng Trung làm việc trong Sài Gòn, Hải Phòng hay Bắc Ninh. Em có thể thu xếp cho nó làm ở các chi nhánh một thời gian, khi nào có kinh nghiệm thì sẽ đưa về Hà Nội làm việc sau”. Bố mẹ băn khoăn và hỏi ý tôi thế nào. Tôi đáp ngay chẳng cần suy nghĩ: “Con muốn sống và làm việc ở Sài Gòn”. Thế nhưng, mong muốn đó của tôi không được chấp nhận. Mẹ tôi thương con xa nhà sẽ vất vả, bố tôi lo khi thấy tôi “hòa nhập” với môi trường Sài Gòn nhanh chóng quá, sợ tôi học đòi hư hỏng. Nên quyết định cho tôi làm việc tại Bắc Ninh. Dù sao Bắc Ninh cũng gần nhà hơn, đi về có hơn 30km. Dĩ nhiên lúc này hai vị phụ huynh đều không hề hay biết những mối quan hệ đồng tính của tôi.

Ở chơi thêm vài ngày, tôi phải chia tay N. và Qu. để về lại Hà Nội. Ngồi trên tàu hỏa trở về, tôi mới bắt đầu ngẫm nghĩ đến những việc mình đã làm ở Sài Gòn. Bố nói tôi ích kỷ và có phần bất hiếu cũng chẳng sai khi suốt quãng thời gian đó tôi chẳng hề đoái hoài đến ông bà và gia đình mình mà chỉ chạy

theo những thú vui của bản thân. Có lẽ ngày đó, tôi vẫn còn quá nhiều những đam mê và những thú vui bồng bột.

Ngay khi về Hà Nội, tôi bắt đầu với công việc của một nhân viên kế toán tập sự tại Chi nhánh xăng dầu Bắc Ninh thuộc Công ty xăng dầu khu vực I. Công việc và những mối quan hệ đồng nghiệp mới ở một nơi cách nhà đến 30km khiến tôi bị cuốn hút. Tôi lao vào làm việc và học hỏi để chứng minh mình. Trước đó, tôi mang mặc cảm là sinh viên của một trường đại học dân lập, cộng thêm sự tự ti của một chàng cử nhân được vào cơ quan nhờ mối quan hệ của gia đình.

Chi nhánh xăng dầu Bắc Ninh khi đó mới được thành lập, phòng kế toán của tôi cũng chỉ có năm người. Tôi bé nhất phòng, lại là con cháu của “sếp lớn” nên cũng nhận được nhiều ưu ái. Tuy nhiên, tôi không lấy làm tự hào mà luôn cố gắng để xóa đi hình ảnh đó. Tôi muốn chứng minh năng lực của mình không phải là “con ông cháu cha”.

Tôi vẫn đi đi về về giữa Hà Nội và Bắc Ninh. Công việc mới khiến tôi bận bịu. N. thường trách tôi thờ ơ vì tôi ít chat. Cậu đưa ra hàng loạt những bản khoản, trách móc rồi phỏng đoán rằng tôi đã có người yêu khác. Tôi thấy mệt mỏi. Cuối cùng tôi công nhận như thế, dù tôi không có ai cả. N. lồng lên đòi bỏ học ra Hà Nội để tìm tôi... Mãi sau thì N. cũng ra Hà Nội, nhưng lúc này chúng tôi không còn quan hệ gì đặc biệt. Về sau, tôi được biết cậu đi ra nước ngoài sống...

Chương XIII

D.M - một “diva” làng báo - là người dắt tôi vào quán bar Apocalypse Now. Thời đó, đây được ngầm coi là vũ trường dành cho những người đồng tính ở Hà Nội. Một cách mặc định - không hiểu tại sao và từ lúc nào. Cứ vào những tối cuối tuần: thứ Sáu, thứ Bảy và Chủ nhật thì mật độ gay càng đông hơn. Đây dường như là một thế giới dành riêng cho chúng tôi. Những người đồng tính. Một tờ báo mạng có lượng độc giả cao đã thẳng thừng viết: “Vũ trường Apocalypse Now thuộc về dân đồng tính, có đến 60% đồng tính nam đến đây tìm bạn tình. Ở đây, không gian rộng, nhạc mạnh đến mức tưởng như có thể khuấy tung ly nước đặt trên mặt bàn”. Apocalypse Now đúng là nơi tập trung những người thích nhạc mạnh, nhạc mix (pha trộn) để nhảy. Ở đây bao giờ cũng có những DJ giỏi nhất.

Không chỉ ở Hà Nội, khi tôi vào Sài Gòn, bar cùng tên cũng y hệt. Có một hệ thống và cùng một ông chủ thì phải. Và không chỉ người Việt, ở đây thu hút rất đông Việt kiều và Tây các loại. Nhiều người là gay và không ít người đến chơi vì tò mò.

Sau đây là một bản tin được đăng trên mạng từ năm 2004 về địa điểm ngầm hiểu của thế giới chúng tôi:

“Nhà chức trách thành phố Hồ Chí Minh đã ra lệnh đóng

cửa vũ trường Apocalypse Now, một địa điểm ăn chơi xô bồ, vì cho rằng địa điểm này làm hư hỏng thanh thiếu niên.

Một giới chức thành phố nói rằng vũ trường này đã bị kiểm tra và xét thấy có nhiều người ăn mặc hở hang, có gái mại dâm, buôn bán rượu vang trái phép, và gây tiếng động quá mức qui định.

Apocalypse Now là địa điểm hay lui tới của người nước ngoài, Tây ba-lô, và cả người trong nước.

Ở Hà Nội cũng có một địa điểm chị em mang cùng tên Apocalypse Now lấy tên của bộ phim nói về chiến tranh Việt Nam của đạo diễn Francis Ford Coppola”.

Sau 10 giờ đêm, Apocalypse Now mới bắt đầu cuộc sống của nó. Mọi người bắt đầu đập đu kéo đến từ mọi chỗ ăn chơi trước đó, để tiếp tục cuộc vui. Tôi thường chọn cho mình những bộ đồ màu mè và sặc sỡ. Có một số quần áo của B.T.D. trước đây cho tôi là trang phục của vũ công trông rất bốc lửa. Tôi khoác lên mình những sợi dây đeo, tóc tai vuốt ngược chải chuốt. Tôi muốn chứng tỏ mình cũng sành điệu không kém ai. Tôi biến mình thành kẻ đua đòi...

Nhận diện dân gay cũng khá dễ. Người trong giới thường mặc quần áo màu sáng hoặc chất liệu bóng. Cách đây ít năm, vẫn còn thịnh hành một áo sát nách, hở tay, bó người. Quần ôm, cạp trễ. Mục đích là khoe cơ thể. Nhưng theo quan sát của tôi thì ít người đạt được độ hấp dẫn, không có nhiều người cao và đô con. Nhưng khoe thì cứ khoe thôi. Phụ nữ cũng vậy mà.

Hồi đó, bar này chỉ bán vé vào những dịp lễ, Tết. Đồ uống cũng rẻ nên những người ít tiền như tôi cũng có thể đến chơi thoải mái. Thậm chí nếu không muốn gọi đồ uống, nhân viên phục vụ cũng không gây phiền hà gì. Vì thế, có những hôm tôi

đến nháy nhót cả mấy tiếng đồng hồ nhưng chỉ mất vài ngàn tiền gửi xe vì chẳng uống gì.

Sau khi rời bỏ Đ.M, tôi vẫn đến bar này chơi. Phần lớn, tôi chỉ đi một mình. Không hiểu vì sao nhưng lúc đó tôi thích hình ảnh mình giống như một “tay chơi” đến quán bar một mình, tự do và làm những gì mình thích. Có lẽ, tôi bị ảnh hưởng điều này bởi những bộ phim trên mạng hay những cuốn tiểu thuyết baxu rẻ tiền. Những hôm như vậy, tôi lại lạng lẹ quan sát mọi người.

Dù sao những nơi như thế này cũng giúp tôi khuấy khóa và lấp đi cảm giác cô đơn, lẻ loi luôn thường trực trong mình. Tôi nghĩ, những người đồng tính khác cũng vậy. Xã hội không công nhận chúng tôi, không có một môi trường nào dành riêng cho chúng tôi. Chúng tôi phải giành giật, tự tạo ra những niềm vui cho mình, trong những không gian đặc biệt. Trong bối cảnh đó, mọi điều đều có vẻ kỳ quặc, thậm chí bệnh hoạn, nhưng biết làm sao? Ai cũng phải sống với chính mình.

Ở những chốn như thế này, chỉ cần một ánh mắt, một nụ cười, bạn sẽ có thể quyến rũ một ai đó nhanh hơn tưởng tượng. Tôi không biết những người khác có đồng ý với tôi không, nhưng với những gì tôi chứng kiến thì đúng là như thế.

Những cuộc làm quen, gặp gỡ ở chốn này khiến cảm xúc trong tôi chai đi. Tất cả đều chóng vánh, sớm nở tối tàn. Tôi không cảm thấy chút động lòng nào khi chia tay với bất cứ ai. Tôi không còn cảm thấy mất ngủ vì bất kỳ ai. Tôi không cần ràng buộc đời ai bên mình nữa. Những cuộc tình ngắn ngủi thoáng qua, nhiều người xa lạ đến rồi đi. Chỉ cần thích thú và hợp là đủ. Tuy nhiên, những phút giây bên bạn tình, sự gần gũi

thế xác liên tục khiến tôi quen dần, và nó trở thành một nhu cầu khó cưỡng.

*

Tại đây, tôi đã thấy những thanh niên háo hức tìm kiếm. Và, họ không khó đạt mục đích của mình. Đây còn là nơi lui tới khá nhiều những kẻ làm tiền, đối tượng nhắm đến của họ là gay. Có những cậu ăn mặc rất chải chuốt, nhưng có cả những cậu ăn mặc bình dân. Họ có hai loại: một là gay và họ thường bị đối xử rẻ rúng; hai là đàn ông chính hiệu nhưng quan hệ với gay và loại này được đánh giá cao. Họ cao giá theo đúng nghĩa đen. Chính vì thế, có những kẻ dù là gay nhưng luôn tỏ ra là đàn ông chính hiệu. Việc này đem lại cho họ rất nhiều món lợi. Họ có thể làm trò làm vè, lên mặt làm cao nhưng vẫn được ngưỡng mộ.

Loại được coi là đàn ông chính hiệu được ưa chuộng nhất, cho nên những người này này thường tìm cách bắt mối, cặp bồ với những gay giàu có để được cung phụng, chiều chuộng. Trường hợp anh bạn của tôi, giám đốc một khách sạn, làm ăn rất giỏi, nuôi hàng chục nhân viên. Trong số này, có một hoặc hai chàng thật ra chẳng làm gì ngoài việc làm tình nhân của anh. Tôi đã chứng kiến những cậu chàng này cư xử như bố tước, luôn luôn phách lối, nghĩ ra đủ trò để được chiều chuộng. Anh tốn rất nhiều tiền cho bọn giai bao, mua xe đẹp, điện thoại di động xịn, quần áo các kiểu chưa kể dẫn đi ăn chơi. Thế nhưng, tôi để ý chẳng ai gắn bó lâu dài với anh.

Điều đáng nói là tôi luôn nghi ngờ những giai bao này không phải là đàn ông 100%. Có lẽ họ làm ra vẻ như thế để mình cao giá lên mà thôi? Đây là câu hỏi rất khó trả lời, bởi ngay cả khi một người đàn ông có quan hệ bình thường với phụ nữ

thì vẫn có thể thích đàn ông và như vậy thì họ vẫn là gay chứ không phải là “đàn ông xịn” hạ cố quan hệ với gay. Còn, đàn ông bình thường thì không thích gay, tôi biết như thế.

*

Ngoài ra, trong giới của chúng tôi vẫn tồn tại một thế giới trai gọi, họ là những gay nghèo và họ phải vật vờ ở nhiều nơi để kiếm khách. Tôi rất thân với một diễn viên múa rối nước, anh có người yêu và hai người gắn bó với nhau tới nay đã cũng đã 6-7 năm. Vào thời đó, cứ khi nào hai người cãi nhau là anh lại tìm đến trú bầu tâm sự vào tôi. Có một lần đi chơi đêm cùng nhau, qua phố Quan Thánh bỗng nhiên anh ta nói máu rú tôi “chơi”. Rồi anh rút điện thoại ra gọi và lúc sau có một cậu bé trông có vẻ hiền lành đi xe ôm xuất hiện. Tôi không thấy hứng thú gì với kiểu “ăn bánh trả tiền” này nhưng cũng hơi tò mò. Đang lưỡng lự bỗng anh bạn tôi, người khơi ra chuyện này lại cáo từ ra về, mặc kệ tôi và cậu callboy kia.

Cậu này làm nghề tắm quất, nhưng đây chỉ là cái vỏ. Sau khi tắm quất qua loa, cậu đề nghị thỏa mãn tôi... bằng tay. Đây là lần đầu tiên tôi quan hệ với một callboy và dư vị để lại thật khó chịu. Nói chung, những mối quan hệ kiểu này chỉ khiến người ta khinh thường chính mình. Hơn nữa, tôi sợ những quan hệ phức tạp của họ gây ra các bệnh qua đường tình dục.

Tất cả giai làm tiền đều được gọi là callboy, dù có những người chẳng hề phải dùng điện thoại để gọi. Họ vật vờ ở mấy tụ điểm mà phía trên tôi đã nói đến: xung quanh hồ Thiền Quang và khu vực sân khấu ngoài trời sát hồ Bảy Mẫu (trong công viên Thống Nhất). Tôi không biết mình có nghĩ đúng không nhưng tôi cho rằng đây là những người khổ sở nhất trong cộng đồng

gay. Họ vừa thiếu tiền lại vừa thiếu tình. Và càng như thế thì, họ lại càng xuống giá. Một loại nữa len lỏi trong những bar và vũ trường như Apocalypse Now, có giá hơn. Nói chung, giá cho một callboy cao hơn một gái làm tiền chút ít. Nhưng, tôi cũng nghe những câu chuyện rằng nhiều callboy cho không trong nhiều trường hợp.

Tôi quen một cậu như vậy, thoát đầu cậu ta tỏ ra bình thường, thậm chí khá thân thiện, cởi mở. Nhà cậu ở Khuong Thượng và cậu hay đi xe ôm lên Apocalypse Now. Nhưng sau, tôi thấy hơi lạ vì cậu cứ lần la gặp người nọ người kia xin ngủ nhờ. Một lần, tôi cũng dẫn cậu về nhà trọ của tôi cho ngủ nhờ theo đúng nghĩa. Tuy nhiên, hôm đó không chỉ có mình cậu ngủ nhờ mà còn có cặp đôi anh B. và cậu sinh viên Đại học An ninh. Tôi không động chạm gì đến cậu ta mà ngủ ngay. Nửa đêm tôi bị đánh thức dậy bởi những cái vã. Hóa ra cậu kia gạ gần linh tinh khiến hai người bạn tôi quay ra ghen tuông lẫn nhau và dọa đánh cậu ta. Thật là vừa tức vừa buồn cười.

*

Thời gian này tôi có một nhóm bạn quen ở vũ trường, vào những lúc không thích đi ăn, đi nháy, chúng tôi có thú vui phóng xe lòng vòng trên đường. Đi một hồi thế nào cũng lượn qua ngã Liên Trì ngay sát hồ Thiền Quang. Đây là nơi các callboy hay đứng chờ khách. Chúng tôi đi sát vào những khuôn mặt đang đứng thập thò trong những gốc cây tranh tối tranh sáng để nhìn rồi lại lượn đi. Có những khi cao hứng mọi người còn trêu chọc và buông ra những lời bình phẩm.

Khu vực này, trước đây hồi còn sinh viên tôi đã đi vòng quanh giả như đi tập thể dục để khám phá những người như

mình. Về sau tôi mới biết khá nhiều người trong đó là callboy. Ở đây cũng có những quán cà phê và nhà nghỉ bình dân dành riêng cho những nhu cầu loại này. Thế nên, câu “chào hỏi” ở đây luôn là:

- Đi chơi không?

Chỉ cần một cái gật đầu, là lên xe, đến một bãi đáp nào đó cũng gần ngay đó. Có lẽ hồi xưa, anh chàng ra dáng công chức ghé vào hỏi tôi như vậy vì tưởng tôi là callboy?

Sau này, tôi không chơi trò lượn qua trêu chọc những người đáng thương ấy nữa. Nghĩ lại mới thấy đó là một trò chơi vô duyên và hơi ác.

*

Cũng câu “chào hỏi” của các callboy mà một lần tôi lâm vào tình thế rất khó xử. Một buổi tối, sau khi đưa một người bạn về, tôi trở về nhà mình. Đêm đã khuya. Đi qua khu vực phố Nguyễn Du, ngõ Liên Trì tôi dừng lại nhắn tin cho người bạn. Cũng không có gì quan trọng, đại loại là vài lời tình cảm, chúc ngủ ngon. Bỗng nhiên tôi thấy một thanh niên khá đẹp trai từ trong bóng tối đi ra hỏi tôi:

- Đi chơi không?

Tôi không hề có nhu cầu về chuyện đó nhưng cũng nhìn anh ta theo phản xạ. Chỉ kịp nghĩ: Tại sao lại có callboy vào giờ này? Đang nghĩ thế thì phía sau bỗng xuất hiện mấy người cảnh sát mặc sắc phục. Hóa ra, chàng callboy kia là con chim mỗi cánh sát giả dạng. Họ đưa tôi về Công an phường và thẩm vấn:

- Đi đâu? Tại sao lại lảng vảng ở khu vực này?

- Tìm giai phải không?

Khi tôi trình bày sự thật thì họ không nghe mà chỉ quy kết:

- Đến đây rõ ràng là tìm giai rồi còn gì?
- Bọn tao đã để ý mày rất hay đến đây!
- Nhìn là biết ngay mày là pê đê ?!

...

Họ còn dọa sẽ báo cho chính quyền nơi tôi ở, rồi báo cho gia đình tôi. Tôi cũng sợ cho dù lúc đó gia đình tôi đã biết chuyện tôi là người đồng tính. Tuy nhiên, tôi không muốn mang lại cho gia đình mình những rắc rối và nỗi ô nhục như vậy. Nhưng tôi tự hỏi không hiểu họ căn cứ vào đâu mà có thể làm những việc như thế? Mà tôi đã phạm tội gì? Cuối cùng thì họ phạt hành chính tôi, vì tội: đỗ xe dưới lòng đường!

Sau này tôi biết, một số người cùng giới cũng đã từng bị đối xử như thế.

Thật buồn!

*

Như đã nói, những trai gọi vật vờ, ai kêu đâu “đánh” đó, những người này vừa nghèo vừa thiếu tình cảm thì trai bao lại có cuộc sống sung túc hơn. Cao cấp hơn nữa còn có một bộ phận những gay chuyên làm bạn với những anh chàng đồng tính ngoại quốc. Qua “Anh Ba”, tôi biết thêm về thế giới những của những người này. “Anh Ba” của tôi là một người mẫu, tên rất ấn tượng: C.T.C.. Anh ở trong Sài Gòn, nhà có nghề bốc thuốc Bắc, không biết có phải người Hoa không. Anh có khuôn mặt trông rất đẹp, đầy cá tính. Tuy nhiên, anh C. không nổi lên được để thành “sao”. Nhiều lần, anh ra Hà Nội nhưng không khi nào tôi gặp được anh. Lần nào anh ra anh cũng báo nhưng đến gần giờ

hẹn anh lại nói có việc đột xuất nên không gặp tôi được. Mãi sau này tôi mới biết anh chỉ thích quan hệ với Việt kiều và Tây mà thôi. Quan hệ loại này rất phức tạp, anh cũng hay nói những chuyện tình - tiền gì đó. Tôi cũng không hiểu anh có đi “làm ăn” với gay Tây không.

Anh C. kể cho tôi nghe anh có một nhóm bạn 7-8 người toàn là người mẫu không nổi tiếng và họ thường đi khách với Tây hoặc Việt kiều. Họ đều là người Hà Nội và Sài Gòn, bay qua bay lại hai thành phố này suốt khi khách có nhu cầu. Đây là những nhân vật của một thế giới đầy sắc màu và ánh sáng. Nhìn ở góc độ nào đó cũng khá đáng thèm muốn. Nhưng tôi chỉ thấy bình thường. Tôi quan tâm đến những vui buồn đời thường của họ hơn. Những người này sau đều lần lượt đi “lấy chồng Tây” (cặp với người nước ngoài và đi nước ngoài sống luôn).

*

Hồi mới ra trường, tôi tham gia forum boyvn (diễn đàn trai Việt) rất nhiệt tình. Nick của tôi là coverboyhn khi đó khá nổi tiếng trên diễn đàn. Qua diễn đàn tôi quen rất nhiều bạn như Milano, Latino, Cadao là người Sài Gòn và Nguoikhongyeugirl - một cậu bé người Đà Nẵng. Những người này, ở một khía cạnh nào đó đã có những tác động tích cực đối với tôi, ít nhất là trên diễn đàn chúng tôi đã cùng nhau chia sẻ những tình cảm, những điều mà mình quan tâm.

Anh Cadao lớn tuổi hơn chúng tôi rất nhiều nhưng tham gia diễn đàn rất nhiệt tình, tính anh vui nhộn nên cả đám chúng tôi coi anh như một người anh Hai. Anh Cadao là một công chức nhà nước, anh có một mối tình chung thủy mà tôi rất ngưỡng mộ. Ngày tôi quen anh thì nghe nói anh và bạn trai đã yêu nhau

được 4-5 năm, đến bây giờ đã qua 7-8 năm nữa mà hai anh vẫn sống với nhau như vợ chồng.

Milano ngày đó cũng là một chàng trai trẻ đang làm lĩnh vực kinh doanh, tuy nhiên mới đây tôi nghe Milano nói đã chuyển sang nghiên cứu về báo chí và đang làm một đề tài về tình trạng tự tử của người đồng tính. Latino thì quá thực tôi không rõ bạn này làm công việc gì cho dù đến bây giờ chúng tôi vẫn thỉnh thoảng trò chuyện qua mạng. Nguoikhongcugirl giờ đã trở thành một phóng viên làm việc trong Sài Gòn với mảng thị trường tiêu dùng... Hồi đó Cadao và Latino luôn luôn đứng top của diễn đàn vì viết nhiều bài và được nhiều người comment (tham gia bình luận). Tôi thì thường đứng ở thứ ba. Không hiểu sao thời đó tôi lại có thể viết nhiều như thế. Đó là những bài tâm sự, có chút lãng mạn và hài hước được nhiều người thích.

Những mối quan hệ này đều rất vui vẻ, sau này công việc nhiều tôi ít vào diễn đàn nhưng những người bạn thời đó thì vẫn giữ liên lạc.

*

Nhưng, trong giới gay cũng có những người rất xấu. Ăn cắp, lừa đảo, thậm chí cướp của giết người. Tôi nói rất xấu, xấu hơn cả bọn tội phạm bình thường vì bọn họ lợi dụng sự e ngại, không muốn tố cáo làm lớn chuyện của những người đồng cảnh để phạm tội. Những mối quan hệ trong giới cũng lóng lánh. Rất nhiều người chơi với nhau nhưng không hề biết xuất thân, gia đình, nơi làm việc của người kia ở đâu. Đây cũng là điểm yếu để đám người xấu dễ hoành hành.

N.L. là một kẻ như vậy. L. giới thiệu đã từng đi Liên Xô cũ

buôn bán đánh hàng. Nhìn bề ngoài, hắn cũng xởi lởi, cư xử thoảng, tỏ ra nhiều tiền, làm ăn lớn. Tôi chỉ biết thế, cũng không hỏi han gì thêm và tôi cũng không mấy may nghi ngờ gì. Nhiều lần, tôi đã cho L. mượn chìa khóa nhà trọ của mình. Một hôm, hắn nói đang cần gom tiền để đánh một quả lớn, rất chắc ăn, chỉ vài hôm là trả lại ngay. Tôi đưa cho hắn toàn bộ số tiền dành dụm được lúc ấy là khoảng 17-18 triệu đồng.

Được ít hôm, L. nói, hàng bị công an giữ lại trên Sơn Tây và cần thêm tiền để lấy hàng ra. L. biết lúc đó tôi đang làm kế toán thu chi cho chi nhánh và thường làm thay việc của thủ quỹ, cầm từ vài trăm triệu đến cả tỷ trong tay là chuyện bình thường. L. dụ dỗ tôi lấy tiền cơ quan đưa cho hắn và nói sẽ chỉ dùng tạm trong một ngày. Ngày hôm sau sẽ hoàn trả đầy đủ và còn tính lãi cho tôi.

Tôi lúc đó không mấy may nghi ngờ L., thậm chí còn thương L.. Tôi đắn đo không biết có nên lấy tiền cơ quan cho L. mượn không? Suy nghĩ dūr lắm. Thế nhưng, tôi cũng lén mang hơn 100 triệu từ cơ quan về nhà, định giúp L.... Lúc L. gặp để lấy tiền thì tôi đổi ý. Các bài báo về những vụ lừa đảo khiến tôi chợt dạ. Một trăm triệu là rất lớn với tôi khi đó, nếu bị lừa mất số tiền này thì tôi sẽ ra sao? Phải làm gì? Và, điều tôi sợ nhất đó chính là làm mất đi uy tín của cô chú tôi, những người đã “bảo lãnh” cho tôi làm việc tại cơ quan. Không lấy được tiền từ tôi, L. bảo sẽ tìm cách khác để xoay sở. Và, hắn biến mất từ đó đến nay.

Sau đó, tôi được biết có nhiều người mất tiền như tôi. Kề nhiều người ít. Có người mất cả trăm triệu cũng cùng một bài trên. Cũng chẳng ai nghĩ đến chuyện báo công an. Vì nếu công an hỏi quan hệ thế nào sẽ rất khó nói. Và lại, lúc chuyện vỡ lở,

mọi người mới thấy tay lừa đảo kia không để lại một hình ảnh nào. Trong tất cả những cuộc đi chơi, khi có chụp hình, hắn đều kiểu rằng: xấu nên không thích chụp ảnh.

Sau chuyện này tôi cũng đã ngộ ra được nhiều bài học. Và, tôi cảm thấy may mắn vì dù số tiền mình mất đi không nhỏ nhưng nó đã cho tôi một kinh nghiệm lớn trong cái thế giới mà tôi đang theo đuổi. Một cuộc sống quá nhiều cạm bẫy. Nếu hỏi đó tôi ngu dại mà lấy tiền cơ quan đưa cho N.L. vay thì chết dờ. Có khi đi tù chứ chẳng chơi. Sau này tôi còn biết L. là một kẻ hay dụ dỗ các em giai trẻ, nhiều em vẫn vị thành niên. Nếu hắn quan hệ như thế, lại bị bắt ở phòng của tôi thì thật nguy hiểm cho tôi.

Năm 2005, nếu tôi nhớ không nhầm, trong giới xôn xao về một kẻ tên Hồng, thường giả là tiếp viên hàng không để dụ dỗ trẻ em. Y có vẻ ngoài hào nhoáng, toàn cho mấy đứa ham chơi tiền đi đánh bi a, đi chơi bờ rồi dụ vào nhà nghỉ. Hắn hay hoạt động ở khu vực hồ Thiền Quang và dụ được rất nhiều bé trai. K. cũng từng có quan hệ với nhân vật này.

Chuyện lợi dụng đi chơi để trộm cắp cũng không hiếm. C., người yêu tôi, sau khi chia tay với tôi cũng đến nhà một người tình ở ngoại thành và qua đêm ở đó. Sau một đêm, xe máy bị dắt mất, mất luôn toàn bộ giấy tờ, thứ mà những thằng ăn cắp thông thường không thể lấy được. Mặc dù, C. vẫn luôn bao biện đó chỉ là một sự tình cờ nhưng qua những gì tôi đã trải qua và được biết thì khả năng cậu rơi vào bẫy của một kẻ lường gạt không phải không có cơ sở.

*

Sau mối tình kẻ Nam người Bắc với B.T.D., tôi sa vào tâm

trạng buồn chán. Ở bên Gia Lâm một thời gian, tôi quay về nhà. Bố tôi không chấp nhận tôi nên không khí gia đình rất căng thẳng. Thời gian này tôi quen một chàng sinh viên Đại học Kinh tế Quốc dân, tên G.. Tôi cũng đã từng đi picnic với lớp đại học của G.. Trong khoảng ba tháng, chiều nào G. cũng đến chỗ gần Nhà hát lớn là một điểm ô tô cơ quan trả cán bộ công nhân viên đi làm xuống. Sau đó, G. chở tôi đi chơi, đi ăn. Ngày nào cũng thế đâm ra mệt mỏi. Tôi bảo G. nên để mối quan hệ giãn ra chút ít thì chỉ được vài hôm G. lại đến tận nhà tìm tôi. Điều này rất bất tiện vì bố tôi luôn ác cảm với các bạn của tôi. Có lần tôi về nhà G.. Nhà G. rộng nhưng không có phòng riêng, thế nhưng chúng tôi vẫn lén lút quan hệ. Ban đầu bố mẹ G. cũng coi tôi như một người bạn thân của G., nhưng không hiểu vì lý do gì, không biết có phải vì yêu tôi quá không mà G. thú nhận với bố mẹ là người đồng tính và yêu tôi. Khi biết được điều đó, tôi không còn đến nhà G. tự nhiên như trước nữa. Bố mẹ G. không nói gì nhưng bản thân tôi cảm thấy xấu hổ. Tôi chưa sẵn sàng cho một mối quan hệ dài lâu và nhiều dị nghị với sự có mặt của các bậc phụ huynh.

G. rất yêu tôi nhưng tình cảm của tôi lại không được như thế. Tôi vốn là kẻ “cả thèm chóng chán” và những kinh nghiệm kiểu “theo tình, tình phớt, phớt tình, tình theo” khiến tôi cảm thấy ngán ngẩm G.. Và, tôi bắt đầu chơi ác. dịp Tết, chúng tôi đi cùng một nhóm về Nhón, nhà một anh làm việc ở Văn phòng Chính phủ. Trong nhóm có cả một bạn làm ở hãng tin AP. Về đó, ăn uống xong, tôi, anh chủ nhà và cậu bạn làm ở AP vào phòng trong giả như làm tình tập thể. G. và một người bạn khác ngồi ở phòng ngoài. Tôi mặc kệ, vui thú với trò đùa tai quái của mình. Sau này người bạn đó kể lại, G. đã khóc vì quá sốc.

Thực sự, chúng tôi chỉ đùa giỡn nhưng đây là trò đùa quá nhẫn tâm với G. vì G. rất ít va chạm, vẫn còn trong sáng. Tôi cũng chẳng hiểu vì sao lúc đó lại làm những việc lỗ lã như thế nhưng có thể tôi đã chán sự nhiệt tình của G. và tôi muốn quây phá cho vỡ tung ra. Lúc đó, tôi còn rất trẻ, ngông cuồng, không biết tự kiểm chế. Nếu G. đọc được những dòng này, xin coi đây là những lời xin lỗi.

Bây giờ thì G. đã đi làm ở một công ty liên doanh với nước ngoài, khá thành đạt. Sau khi chia tay với tôi, biết tôi chê G. vì cậu còm nhom quá, G. đã đi tập thể hình. Từ một chàng trai gầy gò và cao ngều rất mất cân đối khi xưa, G. trở thành một hotboy cao lớn đẹp trai. Ảnh của cậu đưa lên mạng khiến nhiều người trầm trồ.

Sau chuyện kia, G. không chịu nổi và tất nhiên là chúng tôi chia tay. Nhiều người biết chuyện đã chê trách tôi không tiếc lời. Đến giờ tôi vẫn nhớ một kỷ niệm với G.: một tối, chúng tôi đi chơi loanh quanh rồi mò mẫm vào một con đường khá tối tăm phía khu sân bay Bạch Mai cũ. Đang dựa vào một bức tường khá cao - của một doanh trại quân đội thì phải - để hôn nhau, bỗng ào một cái, một chậu nước bắn từ bên kia hàng rào hắt vào giữa hai đứa. Chúng tôi ướt lướt thướt vội vã lên xe chạy khỏi nơi đó. Thật bẽ bàng và xấu hổ.

Chương XIV

Tương lai là số không. Đi quán bar, vũ trường là một cách tốt để tìm vui và đốt thời gian. Tôi chẳng thiết gì, sống gấp qua ngày đoạn tháng. Như để quên mình.

Đến những nơi ăn chơi, tôi mặc một nhất có thể và thường nhảy rất bốc. Trong khi đó, lại có một cậu ăn mặc rất lạ với áo sơ mi trắng quần âu, trông rất sinh viên, chín chu và chân què. Cậu thường đi với một nhóm khoảng 7-8 người. Nhóm này đều mặc quần bó, áo sát nách. Chỉ riêng cậu ta ăn mặc lạ lùng như thế, nên lại gây chú ý.

Tôi hay đi nhảy ở Apocalypse Now vào thứ Sáu và thứ Bảy. Nhóm của cậu kia cũng vậy. Gần một tháng sau tôi mới tìm cách bắt chuyện. Cậu giới thiệu tên là Đ.C. và cho tôi nick chat. Nhưng, C. cũng nói ngay rằng cậu đã có người yêu. Tôi thấy quý C. vì cậu khác những người khác, có một cái gì chân chất và giản dị. Nghe C. nói, tôi cũng hơi buồn vì sự vô duyên của mình. C. là người đầu tiên tôi làm quen ở quán bar.

Biết C. đã có người yêu rồi nhưng tôi vẫn có cảm giác trông chờ mỗi khi đến vũ trường... Không biết C. ở đâu, không biết cậu ấy là ai và làm sao gặp được cậu ấy. Một buổi tối, tôi đang online ở hàng net trên đường Giải Phóng thì bỗng C. nhảy vào

chat. Chúng tôi nói chuyện rất nhiều và rất vui vẻ. Câu chuyện không dừng lại được mặc dù đã về khuya và cửa hàng net chuẩn bị đóng cửa. C. hỏi tôi đang ở đâu và cho biết cậu đang ở phố Tôn Thất Tùng và rất muốn gặp tôi. Tôi thực sự bất ngờ vì không nghĩ C. ở gần tôi đến như vậy, chỉ chưa đầy 1km.

*

Chúng tôi chưa hẹn hò lần nào nên chưa biết nên gặp nhau ở đâu. Cuối cùng cả hai thỏa thuận sẽ cùng đi trên từ hai đầu đường lại và sẽ chọn một điểm nào đó mà hai người cùng nghĩ đến. Không hẹn trước nhưng rất bất ngờ khi điểm chúng tôi đều dừng lại để chờ nhau chính là đài phun nước trước cửa Star Bowling (ngã tư Chùa Bộc - Tôn Thất Tùng). Sự trùng hợp này khiến tôi có cảm giác giữa hai đứa có một điểm chung nào đó.

Chúng tôi bắt đầu lang thang trên những con phố gần nhà. Vừa đi vừa nói chuyện. Mới vừa chat với nhau mấy tiếng đồng hồ nhưng khi gặp nhau chúng tôi lại có thêm rất nhiều chuyện để kể cho nhau nghe. Loanh quanh một hồi thì trước mặt tôi là cổng công viên Thống Nhất. Bên trong công viên là bóng tối đen kịt bao phủ. C. mạnh dạn kéo tay tôi bước qua cánh cổng trong khi tôi ngượng chín khi nhìn thấy những người gác cổng. Không biết họ đang nghĩ gì khi thấy hai thằng con trai giữa đêm khuya lại rủ nhau vào công viên như thế. C. trấn an tôi: "Không sao đâu, cứ đi theo em".

Quen dần với bóng đêm, tôi chợt nhận ra ở đây có rất nhiều người. Những đôi tình nhân đang ôm hôn nhau dưới những ghế đá, bên những gốc cây. Không ai quan tâm đến ai cả. Trước đây, tôi chỉ đến công viên vào buổi sáng để tập thể dục hoặc chỉ vào chơi cùng những đứa bạn cấp II lúc còn rõ mặt người. Tôi

không biết ban đêm ở công viên lại nhộn nhịp như vậy.

C. chọn một chỗ ít bóng người qua lại rồi kéo tôi ngồi xuống. Ban đầu, chúng tôi ngồi khá xa nhau nhưng khi có bóng đêm đồng lõa và trời lạnh hơn, cả hai chúng tôi nhích lại gần sát nhau hơn và rồi tôi ở trong vòng tay C. lúc nào không hay. Rồi tôi nằm dài trên ghế đá, gối đầu lên đùi C. nói chuyện. C. kể cho tôi nghe những câu chuyện vui khiến tôi phải phá lên cười. Tôi không nghĩ cậu chàng lại hài hước đến như vậy. Rồi C. bắt chợt cúi xuống hôn lên đôi môi tôi.

Không quá bất ngờ nhưng nụ hôn đó cũng khiến tôi cảm thấy hồi hộp. Tôi đáp trả bằng một nụ hôn cuồng nhiệt. Khi C. bắt đầu cuốn chặt lấy tôi thì tôi phát hiện một bóng đàn ông đang tiến lại gần. Sợ hãi, tôi vội buông C. ra và ngồi bật dậy. Một người đàn ông với cái dáng lá lướt đang tiến lại gần chúng tôi. Nhìn qua là biết người trong giới. Tôi chưa bao giờ rơi vào tình huống này, định bỏ chạy thì C. nắm chặt tay tôi giữ lại. Kề mặt tiến đến sát dòm mặt hai chúng tôi rồi bỏ đi...

Nhìn đồng hồ mới phát hiện ra đã gần 2 giờ sáng. Quá muộn mưa, muộn quá nên tôi không muốn về, phần vì sợ bố mẹ mắng, phần vì muốn ở bên cạnh người bạn mới này. C. cũng cùng tâm trạng như tôi, cậu đang ở với một người bạn cũng không muốn phiền. Chúng tôi đứng dậy rời công viên, đi bộ về phía bến xe Giáp Bát và thuê tạm một nhà nghỉ ở gần cầu vượt Trường Chinh bây giờ. Đây là lần đầu tiên tôi thuê nhà nghỉ. Nói chung, tôi rất ngại vì không thích những ánh mắt xa lạ và không khí ở những nhà nghỉ không như những căn phòng thuê lâu dài. Nhưng lúc đó không có cách nào khác vì chúng tôi đã rất nóng lòng được ở bên nhau.

*

C. là một sinh viên nghèo, thật sự tôi thấy thương cậu nhiều hơn khi bất chợt nhìn thấy chiếc quần lót C. đang mặc có một vết rách. Chúng tôi thức gần trắng đêm trong một phòng nghỉ rẻ tiền.

Đến sáng, lúc chia tay, C. nói:

- Chỉ lần này là duy nhất thôi anh nhé, vì em đã có người yêu rồi... Em không muốn anh ấy buồn.

Vậy còn tôi thì sao? Tôi đã chia tay hẳn với người yêu khi đó là B.T.D. - vũ công của vũ đoàn Hoàng Thông. Thời gian đó tôi rất trống trải, câu nói của C. làm tôi đau đớn. Tôi chỉ cảm thấy đau đớn khi phải rời xa một người mà tôi đặc biệt có cảm tình.

Thế nhưng, tôi không phải là người dễ dàng đánh mất những cơ hội của mình. C. đến bên tôi một lần nhưng tôi biết cậu cũng dành cho tôi những tình cảm đặc biệt chứ không phải như những mối tình một đêm khác. Sau hôm đó, C. mời tôi đến căn phòng trọ của cậu trong làng Khương Thượng chơi. Lúc này, tôi đang đi chiếc cup 82, không hiểu sao máu sĩ diện bốc lên, tôi năn nỉ mượn bằng được chiếc xe Aveniris cầu cạnh của đồng nghiệp để tới đón C. đi chơi. Tôi muốn đánh gục C. bằng một hình ảnh công tử con nhà giàu. Bây giờ nghĩ lại, tôi cũng không hiểu sao tôi lại như thế.

Chờ C. vòng quanh Hà Nội được một lúc thì cậu rủ tôi về nhà trọ của mình ăn cơm. C. ở với một người bạn cũng là sinh viên để đỡ tiền phòng. Đây là một cậu trai 100%. Cậu biết C. có những mối quan hệ khác thường với đàn ông nhưng vẫn tôn trọng. Hai người sống chung phòng trọ như hai người bạn mà thôi.

Nhưng, người bạn đó thì nghĩ vậy còn C. thì không. Cậu

yêu thầm người bạn chung phòng với mình. Đạo, lúc đó cũng là cán bộ Đoàn trường, học trước C. một năm. Đạo không cao to nhưng đẹp trai, chơi ghi-ta giỏi, hát hay, thường xuyên làm nhạc công cho Vọng Quán Sinh viên ngày đó.

Về sau, có một thời gian, Đạo ở ngay bên cạnh phòng trọ của tôi và C.. Đạo không phải là gay nhưng vẫn chơi với chúng tôi. Có lúc Đạo còn kể chuyện vui, nói trước đây có đêm ngủ cùng, C. cũng ôm chặt và định “tiến tới” nhưng Đạo chỉ đẩy ra chứ không làm gì căng thẳng.

Sau này tôi cũng gặp nhiều trường hợp như Đạo. Họ có thể sống chung một cách rất bình thường với người đồng tính. Tôn trọng, giúp đỡ nhưng không quan hệ tình yêu - tình dục. Như Q. bạn học phổ thông của tôi. Việc ai người đó làm, như câu thành ngữ: Nước giếng không phạm đến nước sông. Tôi rất thích và tôn trọng những người đàn ông như thế.

*

Chôn chặt mối tình đơn phương với Đạo, C. quen và nhận lời yêu một người đàn ông khác. Anh ta làm quản lý cho một shop hàng hiệu nên sống rất thoải mái về vật chất. Tuy nhiên, C. vẫn sống đạm bạc vì cậu chỉ đi chơi với người yêu chứ không nhận chu cấp tiền bạc.

Lần đầu tiên được mời ăn cơm với C. trong phòng trọ, tôi thấy chỉ có cơm trắng, rau và một hộp muối vừng. Ừa nước mắt vì thương! Tôi đã qua thời sinh viên nhưng lúc đó tôi sống với gia đình. Học ở Đại học Đông Đô, tôi quen nhiều người bạn khá giả nên không hình dung được cuộc sống của sinh viên ngoại tỉnh lại khổ sở như thế. Từ thương đến yêu, tôi quyến luyến C. không dứt ra được. C. cũng cảm nhận được tình cảm

của tôi và cũng xiêu lòng. Cái cam kết “lần duy nhất” đã bị phá vỡ. Thình thoảng tôi lại đến căn phòng trọ, Đạo biết ý lại lánh sang phòng bên ngủ nhờ.

Đó là giai đoạn lãng mạn trong tình yêu của tôi và C.. Nó lãng mạn vì những hương vị mới mẻ ban đầu, nhưng còn vì những khúc mắc tay ba khiến chúng tôi phải úp mở giấu diếm. Thời gian đó tôi có đi chùa Hương, mua một cái khánh có hình con dê (tôi tuổi Mùi) và một có hình con chó (C. tuổi Tuất). Chúng tôi cùng đeo khánh để chứng tỏ một mối tình chỉ hai đứa biết.

*

Một hôm tôi đến bar quen thuộc thì gặp C. đi cùng người yêu. Cảnh tượng ngang trái đó làm tôi rất buồn. Tôi đi về nhưng quá muộn, nhà tôi đã đóng cửa nên không vào được. Quanh quẩn thế nào tôi lại quay lại Apocalypse Now. Giữa cảnh mọi người quay cuồng náo nhiệt, âm nhạc thôi thúc, nhưng chúng tôi chỉ biết lặng lẽ nhìn nhau đau đớn. Một lần nữa, tôi quay ra, không biết đi đâu, chỉ biết phải rời khỏi chốn này.

Thật bất ngờ, C. nói gì đó với người yêu và đi theo tôi. Về sau tôi được biết câu nói đó là:

- Em có việc phải đi với bạn em.

Chúng tôi đi ra Hồ Gươm ngồi. Lát sau, người yêu của C. cũng ra cùng hội bạn, đây là thói quen của nhóm này. Họ đi vòng vòng quanh hồ và nhìn thấy tôi và C. đang ngồi ở đó. C. có tình để cho người yêu biết tình cảm với tôi... Sau đêm đó, tôi biết C. đã ngả hẳn sang với mình. Nhưng người yêu của C. thì không thể chấp nhận việc hai người chia tay dễ dàng như thế. Anh ta bỏ bê công việc, lỏng lẻo lên và đòi tự tử!

Trước tình cảnh đó, C. một mặt phải lo an ủi người kia để anh ta khỏi làm liều, một mặt phải an ủi cả tôi vì C. cũng không muốn mất tôi. Người kia làm dữ cả tuần. Anh ta đến nhà trọ của C.. Tìm không được thì nhắn. Rồi gọi điện nhắn tin liên tục. C. nhất định thôi, và trả lời: Em giờ chỉ coi anh như người anh.

Cuối cùng thì anh kia cũng buông tha C..

*

Chúng tôi thường xuyên gặp nhau ở căn phòng trọ trong làng Khương Thượng. Đạo thường phải dời đi “đột xuất” nhiều hơn. Chúng tôi cũng thấy rất phiền... Thời gian này tôi có một người bạn thân trong giới rú tôi thuê chung một căn nhà. Cậu ta là con nhà cán bộ cao cấp nên cũng muốn tôi ra mặt giúp. Chúng tôi nhắm tới một căn nhà nhỏ xinh xắn. Bà chủ nhà là người rất kỹ tính, bà đòi xem khá nhiều loại giấy tờ. Khi đó tôi thậm chí phải đưa cho bà ta xem sổ hộ khẩu. Đã như thế mà bà đó vẫn đến nhà tôi để kiểm tra. Lúc đó tôi lại không có nhà và bà gặp bố mẹ tôi. Khi tôi về bố mẹ rất tức giận. Chuyện tôi với B.T.D. vẫn chưa xa...

Bà chủ chỉ cho một mình tôi thuê chứ không cho hai người thuê, và hình như bà thường theo dõi chúng tôi rất sát sao... Bà tới tận nhà mách bố mẹ rằng tôi có những quan hệ rất... mờ ám và bệnh hoạn. Điều này như một mũi dao đâm vào trái tim bố mẹ. Tôi biết bố mẹ đau đớn lắm khi bị người lạ đến nhà nói này kia về con trai mình. Bố mẹ đã từng rất kỳ vọng vào tôi. Thế nhưng vì tình yêu của mình, cái tình yêu ngang trái và không được mọi người thừa nhận, tôi buông trôi lời can ngăn của bố mẹ.

Lúc đó tôi đang ở căn phòng tập thể bên Gia Lâm do cô chú tôi mượn giúp nhưng không thể đưa C. về đó, nên tôi phải

thuê một căn nhà khác. Cuối cùng nhờ bạn bè của C. giúp đỡ, chúng tôi cũng tìm được một phòng ở phố Lê Thanh Nghị. D. C. là người đầu tiên tôi thuê nhà ở chung. Em là người Nam Định. Sau này tôi sống với K., cũng là người Nam Định. Vùng quê nội đầy duyên nợ. Hai mối tình đầy đau khổ của tôi đều gắn với vùng đất ấy.

*

Chúng tôi đến ở nhau, một số người trong giới nghe tin kéo tới giúp đỡ những công việc dọn dẹp, giăng mắc cái nọ cái kia.

Cô chủ nhà rất tử tế, quan tâm nhưng không soi mói. Căn phòng nhỏ, chỉ khoảng 10m², nằm trong một dãy nhà trọ chung vách. Đa số người trọ là sinh viên học các trường như Bách khoa, Xây dựng, Kinh tế Quốc dân đều ở gần đó, nhưng cũng có một số người ngoại tỉnh. Giá thuê rất rẻ, chỉ 300.000đ/tháng.

Thoạt đầu căn phòng trống trơn, chỉ có cái phân. Tôi được bạn tặng cho một cái đệm dày. Lúc đó, tôi mới đi làm chẳng có nhiều tiền nhưng chúng tôi cũng sắm đủ xoong nồi bát đĩa. Tôi góp tiền nâng cấp máy tính cho C., mua đầu video thỉnh thoảng xem băng đĩa cho cuộc sống thêm vui vẻ... Mọi điều mới mẻ như trong một bài hát của Trịnh Công Sơn “ngấn ngời tình mới”. Vui quá, tôi ở đó tới 2-3 tháng không về nhà. Một ngày của tôi khi đó là: đi làm và về phòng với C., cùng nấu nướng, ăn, đi chơi, ngủ... Cũng nhớ nhà, nhớ nhất là mẹ nhưng về thì ngại bố nên cứ lẩn lữa.

Tôi đi làm có xe cơ quan đưa đón. Điểm tập trung ở cổng Đại học Xây dựng, sáng tôi dậy sớm ra đó chờ xe. Tôi không biết mẹ tôi sáng cũng dậy sớm, đi ra đó để tìm theo dấu tôi, buổi chiều tối tôi đi làm về cũng thế. Mỗi ngày một chút, cuối

cùng mẹ biết nơi tôi ở. Sau này, tôi đã dùng đúng cách đó để tìm K. khi K. rời bỏ tôi.

C. học Đại học Mở (khoa Ngoại ngữ) gần bệnh viện Bạch Mai (đường Trường Chinh) là nơi mẹ làm việc. C. còn là Bí thư Đoàn khoa. Mẹ tôi biết mặt C., chắc vì thấy C. đi với tôi và bà còn đi theo C. nên biết hết. Hồi đó tôi chỉ vào bệnh viện khi mẹ trực đêm để gặp mẹ. Lịch trực của mẹ tôi nhớ rất rõ: cách nhau đúng sáu ngày. Nếu thứ Năm tuần trước mẹ trực thì tuần sau sẽ là thứ Tư... Tôi cứ theo lịch đó vào bệnh viện gặp mẹ. Thế nhưng khi gặp, mẹ tôi không hề gặng hỏi tôi điều gì.

Một buổi tối khi đi làm về đến đầu xóm trọ tôi bất ngờ gặp mẹ. Mẹ vừa ở trong nhà tôi đi ra. Nhìn thấy tôi, mắt mẹ rung rung. Mẹ đến để mang cho tôi chùm vải mà bệnh nhân biểu mẹ. Hóa ra, mẹ đã tìm được nơi tôi ở từ lâu. Mẹ đã bằng nhiều cách để tìm được nơi tôi ở vì mẹ muốn biết tôi đang sống như thế nào. Mẹ gặp C., lần nào cũng đưa gạo, ruốc, thức ăn hoa quả và bảo C. giấu đựng cho tôi biết. Sau này tôi mới hiểu, không có bất cứ điều gì của đứa con mà người mẹ lại không biết.

*

Mẹ đứng lại nhìn tôi một lúc, nói tôi phải giữ gìn sức khỏe. Tôi chỉ cười và bảo mẹ đừng lo: “Con trai mẹ đã lớn và đang rất hạnh phúc”. Mẹ không nói gì, mỉm cười xoa đầu tôi trong đôi mắt nhòe nước. Mẹ thương tôi từ bé đến lớn sống với mẹ được chiều chuộng, bây giờ vì những tình cảm bất thường của mình nên bỏ nhà ra ngoài sống, phải tự lo lắng từng miếng cơm, manh áo. Mẹ lên xe, vừa đạp đi vừa gạt nước mắt.

Lúc đó, trong lòng tôi đầy áy náy nhưng tôi nghĩ cũng không có vấn đề gì quá nghiêm trọng. Thế nhưng bất ngờ ngay

buổi sáng hôm sau mẹ gọi điện cho tôi. Có một cái gì rất ghê gớm đã xảy ra. Tôi căng thẳng, cuối cùng nghe tiếng mẹ nói, nhẹ như một hơi thở:

- Trung ơi, mẹ sắp chết rồi.

Mẹ đi khám bệnh và bác sĩ phát hiện trong bụng mẹ có một khối u ung thư.

Tôi chạy ngay về nhà bỏ mặc C. ngỡ ngàng không hiểu điều gì đã xảy ra. Về tới nhà, thấy mẹ đang khóc, em gái tôi ngồi bên cạnh cũng nức nở. Bố gạt nước mắt nhìn tôi đầy căm hận. Tôi lảng tránh ánh mắt đó của bố, chẳng biết nói gì. Sống mũi cay cay mà không khóc nổi. Tất cả là tại tôi! Tại tôi tất cả!

Đến bây giờ, tôi vẫn không thể tha thứ cho mình. Trong lúc mẹ trở bệnh thì tôi lại rất ít khi ở nhà để được chăm sóc mẹ. Và căn bệnh quái ác của mẹ, phải chăng cũng có một nguyên nhân tâm bệnh mà tôi gây ra?

Mấy hôm sau, mẹ vào phòng mổ. Khi tỉnh lại, người đầu tiên mẹ hỏi đến là tôi. Tôi đến bên, cầm tay mẹ và mẹ lại nhắm mắt lại. Có tôi bên cạnh mẹ như yên tâm hơn.

*

Mọi người ở xóm trọ đó hình như cũng biết những rắc rối trong quan hệ của chúng tôi nhưng tất cả vẫn rất vui vẻ, tôn trọng cuộc sống riêng. Tôi nhớ căn phòng của chúng tôi thường có những đứa trẻ con lê la vào chơi. Có hôm chúng tôi còn góp tiền rủ cả xóm đi xem phim. Hồi đó sống nghèo mà vui. Nhưng mọi sự không kéo dài.

Mẹ tôi ốm, tôi về nhà ở để có điều kiện chăm sóc mẹ. Tôi và C., chúng tôi vẫn gặp nhau ở căn nhà trọ... nhưng tôi thấy C. có những biểu hiện khác đi. Thật sự thời gian đó, tôi chỉ có C.,

chỉ biết tới C.. Quá khứ của tôi đã được ngu yên. Nhưng còn C.? Ngờ ngợ, tôi tìm hiểu thì vỡ ra rất nhiều chuyện...

Vì nghi ngờ nên có những hôm tôi đi làm nhưng bí mật quay lại. Từ ngoài cổng nhìn vào vẫn thấy xe máy của C. dựng trước cửa phòng, lúc đó C. mới mua xe. Yên tâm, tôi lại quay ra đi làm. Nhưng một lần tôi mở cửa phòng bước vào thì thấy bên trong trống trơn. Hóa ra đã có rất nhiều đêm C. đã không ngủ lại ở phòng trọ mà chuồn đi qua đêm ở một nơi nào đó.

Tôi như muốn nổi điên vì cảm giác bị cấm sừng, cảm giác bị lừa dối. Tôi đã không ngờ C. lại dối xử như thế với mình. Tôi gọi điện cho C. nhưng không thấy cậu bắt máy. Gọi hoài, gọi hoài cũng không thấy C. đâu cả. Tôi đành gọi điện về nhà cho mẹ C. và kể rõ sự tình.

Tôi cũng không hiểu sao mà mình lại gọi điện cho mẹ C. như vậy. Đã từ rất lâu bà biết tôi và C. sống chung nhưng không hiểu bà có biết về mối quan hệ đồng tính giữa hai chúng tôi hay không. Mẹ C. khuyên tôi đừng lo lắng, chắc C. có lý do riêng của mình.

Tôi lang thang đi tìm C. mặc dù đã muộn giờ đi làm. Bất ngờ qua căn phòng của một cậu sinh viên Xây dựng đầu ngõ, tôi nhìn thấy đôi giày của C. ngay trước cửa. Thành là người Sơn La, cũng là gay và đã trọ học ở đó khá lâu trước khi chúng tôi đến đây ở. Khi C. đến đây ở đã chơi thân với Thành. Hai người bằng tuổi nhau, sinh năm 1982. Tôi có cảm giác đó là người chẳng sợ điều gì.

Tôi gọi C., căn phòng im ắng đầy giả tạo. Tôi điên lên định đập cửa xông vào làm cho ra nhẽ thì thấy trong phòng có những tiếng thì thầm rồi tiếng C. nói:

- Dối em, em ra đây.

C. thú nhận đã có những quan hệ phức tạp với nhiều người. Vì quá yêu C., tôi chấp nhận nhưng thật tai hại, từ đó C. không tôn trọng tôi nữa. Thành Trung - Đ.C., hình ảnh đó hồi ấy được nhiều người trong giới ngưỡng mộ. Nhưng hóa ra...

Sau đó, xuất hiện một nhân vật nữa là Y.. Cậu ấy làm ở một công ty xuất khẩu lao động đi Đài Loan, giờ Y. đang ở Đài Loan, học hay làm công việc gì đó. Y. chủ động tấn công C.. Những đêm tôi phải về nhà chăm sóc mẹ, C. lại kéo Y. về căn phòng mà tôi ở. Có những lần tôi thấy Y., hỏi thì C. chỉ nhận là bạn và giải thích vì nhà Y. đang sửa nên không có chỗ ngủ phải tới ngủ nhờ.

Tôi đã có lần nói chuyện thẳng thắn với Y. nhưng anh ta cũng không nhận giữa hai người có chuyện tình cảm với nhau. Tôi tìm mọi cách biết chỗ ở, chỗ làm của Y.. Điên lên, tôi dọa dẫm sẽ làm mọi chuyện cho Y. tan nát sự nghiệp. Y. mới đầu cũng sợ nhưng về sau mọi chuyện ngày càng tệ. Với C., tôi đã phải đặt vấn đề an toàn tình dục ra nhưng C. vẫn không chuyển. Thời gian đó tôi mệt mỏi, phân tâm, bỏ bê công việc. Thậm chí có hôm bỏ làm không lý do.

Hồi đó, ban ngày đi làm ở Bắc Ninh, tối tôi còn đi dạy tin học (cách sử dụng chương trình kế toán trên máy tính) ở một trung tâm trong trường Đại học Bách Khoa. Nhưng vì tôi khủng hoảng, công việc này cũng phập phù, buổi đực buổi cái. Quá mùa ra mưa. Những trận cãi vã hờn ghen diễn ra liên miên. Và cuối cùng, chúng tôi chia tay. Trước khi C. đi hai đứa ngủ lại với nhau một đêm, chúng tôi ân ái, cả hai đều khóc nhưng C. vẫn dứt áo ra đi với Y..

Chúng tôi bắt đầu quen nhau mùa Thu năm 2003, quan hệ mặn nồng với nhau được khoảng 8-9 tháng.

*

Kể những chuyện như thế, tôi không mong thỏa mãn trí tò mò của những kẻ hiếu kỳ mà chỉ mong mọi người hiểu đúng về cuộc sống của tôi: Một người đồng tính, với những mối tình kỳ lạ dưới con mắt mọi người. Nhưng với tôi và những người như tôi, đó là một cuộc sống có thật, tự nhiên nhất trên đời này. Tôi cũng đã từng hận và oán trách C., nhưng thật ra thời gian sống với C. rất nhiều kỷ niệm và tôi cảm thấy đó là thời gian hạnh phúc, đáng sống.

C. đã giúp tôi hiểu mình hơn với tư cách một người đàn ông trong giới. Nhưng cũng chính những chuyện phức tạp xảy ra với C. làm tôi không còn tin tưởng vào sự thủy chung. Sau đó, dù đã sống với K. và rất yêu K., khi có cơ hội tôi vẫn quan hệ linh tinh. Tôi thường tặc lưỡi: "Ai chả thế! Tội gì?". Khi K. có những xao động với Q., tôi lại càng củng cố những quan niệm này. Nhưng khi K. chết rồi, tôi mới biết, K. không hề có ai khác.

Qua tất cả những chuyện này, tôi bỗng ngộ ra: Tình dục không phải là chuyện quan trọng mà tình cảm mới là quan trọng. Trân trọng và sống đúng đắn với tình yêu không dễ nhưng là việc nên làm.

Đúng một năm sau C. hẹn gặp tôi, nơi ngã tư lần đầu chúng tôi hẹn cũng đi tìm nhau. Nơi đây, chỗ đài nước có con cá heo phun nước đã mọc lên một quán cà phê sang trọng. Ngồi một lát, C. nói, giọng tha thiết:

- Chưa có ai yêu em như anh đã từng yêu em.

Tôi được biết, sau đó C. nhanh chóng chia tay Y. và lao vào quan hệ với rất nhiều người. Lúc đó tôi đã có K., và tôi trả lời C.:

- Giờ đây hai đứa mình chỉ như bạn.

C. có vẻ hơi buồn. Chúng tôi đã giữ đúng như vậy, K. và

sau này là Kid - những người tôi yêu đều biết C.. C. đang làm việc trong ngành PR, có vé hợp vì C. có ngoại ngữ rất tốt, lại nhanh nhẹn, nhiều tham vọng và khá thông minh.

Có chuyện vui buồn gì C. đều muốn chia sẻ với tôi.

*

Với C., tôi còn nhớ rất nhiều chuyện vui buồn lẫn lộn. Khi C. bỏ đi với Y., tôi tìm C. bằng cách rình ở nơi C. tổ chức lớp dạy khiêu vũ cổ điển (C. là cán bộ Đoàn trường nên rất hăng hái tham gia những hoạt động như thế). Từ chỗ đó, khi C. về tôi bí mật đi theo. Mãi sau tôi biết, C. với Y. ở một phòng trên gác thuộc khu tập thể Nam Đồng. Một tối, tôi theo hai người về, thấy Y. để xe máy ở dưới sân. Tôi vội vã chạy đi mua một con dao lam và hần học rạch nát yên xe. Tôi nấp vào một chỗ rình, thấy “hai đứa gian phu dâm phụ” ra xuýt xoa và tìm băng keo dán cái yên tả tơi lại. Tôi tìm nhiều vị trí để theo dõi họ, nhưng không dám lại gần nên chỉ biết ở tòa nhà đó nhưng không biết phòng nào.

Khi yêu C. chúng tôi hay về thành phố Nam Định thăm mẹ C.. Sau này, khi tôi yêu K., về nhà K. mới thấy cách nhà C. chỉ vài con phố.

Tôi yêu C. không phải quá lâu nhưng rất hiểu mọi chuyện trong đời sống của em. Chính vì lẽ đó, nên khi tình yêu tan vỡ, chúng tôi vẫn còn tình bạn. C. kể lần đầu tiên của mình với đàn ông, C. mới chỉ 11,12 tuổi. Khi đó, bố C. đã sang một nước Đông Âu sống. Mẹ C. xây nhà, ban đêm C. được mẹ cho ngủ chung cùng mấy anh thợ xây 19-20 tuổi gì đó rất đẹp trai. Và khác với tôi, C. đã chủ động “lạm dụng” ngược lại anh thợ xây đó. Dĩ nhiên cũng chỉ là những mò mẫm trong đêm khuya khi anh thợ xây đã ngủ say sau một ngày lao động mỏi mệt.

Hồi học cấp II, C. đã có một người bạn trai, cũng gần gũi ôm ấp, hôn... nhưng sau này người bạn đó thay đổi, không thích con trai nữa. Mỗi một người đồng tính lại có những hoàn cảnh rất khác nhau để bước vào một đời sống tình dục.

Khi C. còn rất nhỏ đã thấy bố mẹ luôn bất hòa. Bố đánh C. rất nhiều đến mức lý đòn và gần như không biết đau nữa. Về sau, tôi có cảm giác như C. thích bị đau khi làm tình. Bố C. muốn đi nước ngoài, nên đã đề nghị mẹ C. thực hiện một màn kịch: ly hôn giả và kết hôn giả với một người có quốc tịch nước ngoài. Khi vở kịch thành công, bố C. sang được một nước Đông Âu, ông đã bỏ rơi mẹ C. và sống với người khác. Thỉnh thoảng ông vẫn về Việt Nam.

Vào một đêm gần đây, C. gọi điện cho tôi nói: “Em buồn lắm, bố em vẫn về nhà, nhưng toàn kiếm cớ gây sự với mẹ thôi anh ạ”. Mẹ C. là cán bộ làm trong một cơ quan của thành phố. Cô đã mòn mỏi nuôi hai anh em C.. Có lúc tôi đã khuyên C. nên “mai mối” cho mẹ một người nào đó cho đỡ buồn. Mẹ C. không bao giờ trực tiếp hỏi han hay nói về chuyện gay nhưng luôn lắng nghe và chia sẻ với chúng tôi. Hỏi tôi đau khổ vì C., tôi đã gọi điện tâm sự với cô. Cô hứa sẽ tìm C. để khuyên giải. Khi K. mất, đêm theo xe tang về Nam Định, tôi không ở nhà K. mà về thăm cô và xin ngủ ở đó. C. cũng được tôi báo tin nhưng bạn không về được. Nhìn vẻ tang thương của tôi, cô biết ngay. Tôi không giấu gì, kể hết mọi chuyện với cô và thấy lòng mình yên tĩnh trở lại. Khi tôi yêu K., tôi cũng đã từng dẫn đến thăm cô nên khi biết kết thúc buồn giữa tôi và K., cô cũng rất đau lòng.

Dường như tôi luôn tìm kiếm được sự đồng cảm vừa những người phụ nữ như mẹ của C..

Chương XV

Cuộc sống có những ngã ba ngã tư, có những đoạn đường dài hun hút tương như không cùng. Trên con đường ấy, nhiều khi ta cảm thấy cuộc sống thật thú vị với bao người đồng hành, nhưng cũng có khi chỉ một mình ta loay hoay giữa những ngã rẽ, không biết đi đâu về đâu. Đáng sợ nhất là những lúc cô đơn trên con đường tăm tối, với bao thất vọng, mất mát, tổn thương.

Tôi đã ở tâm trạng đó khi K. chết. K. rời bỏ tôi vĩnh viễn, để lại một khoảng trống lớn với những đau đớn, dằn vặt trong tôi.

Sau chuyện đó tôi đắm chìm trong game. Thế giới ảo này giúp tôi trốn tránh thực tại. Giúp tôi quên rằng K. đã không còn trên cõi đời nữa. Khi K. còn sống, chúng tôi có sở thích chung là chơi Võ lâm truyền kỳ. Nhân vật của tôi mang tên Hoàng Trung (phái Thiếu Lâm), nhân vật của K. mang tên Phan Nghinh Tử (phái Nga Mĩ – một môn phái toàn nữ). Chúng tôi mong ước sống cùng nhau, vượt qua mọi khó khăn của cuộc đời, cùng nhau hành hiệp giúp đời rồi rong chơi phiêu lãng, lúc nào cũng có nhau. Nhưng giờ đây, nhân vật ảo của K. vẫn tồn tại nhưng em thì không còn để điều khiển nó nữa. Tôi một mình điều khiển cả hai nhân vật, tương như K. còn sống vẫn ở cạnh tôi. Sau này, tôi còn “nuôi” thêm nhân vật K. Trần.

Tôi sống như một cái bóng, như một nhân vật trong thế giới ảo, thời gian này kéo dài gần nửa năm. Tôi cũng bắt đầu viết blog - một công cụ sẻ chia của thế giới ảo. Entry đầu tiên từ khi K.bắt đầu bỏ đi. Đến entry thứ 3, được mấy ngày thì K.mất.

*

Cứ thế được mấy tháng, tôi rơi vào một mối quan hệ chỉ làm tình cảnh trước mắt đáng chán thêm. Nhưng cuộc đời là thế, càng mong muốn bình an lại càng chìm nổi.

Khi đó tôi sống trong tâm trạng vô cùng nặng nề. Không muốn yêu ai, nhưng khi cậu bé này ngỏ lời thì tôi chấp nhận. Thật ra, tôi mong muốn có một bàn tay giơ ra cho tôi nắm lấy để vơi bớt cảm giác trôi xuôi vô định.

P. là tên cậu bé đó. P. mới 18 tuổi, mới nhập học khoa Mỹ thuật công nghiệp - Đại học Mở ngay gần nhà tôi. P. rất yêu một Việt kiều ngay từ khi em học lớp 10 nhưng sau hai năm thì tan vỡ... Tôi nghĩ ở lứa tuổi đó P. ngây thơ trong sáng nhưng sau mới thấy không hẳn như vậy.

P. là con một nên được gia đình chiều chuộng. Đây chính là một "cậu bé vật chất" - tuýp người không hiếm trong giới gay. P. đã ăn thì phải ở nơi sang, chơi cũng phải ở những nơi "sành điệu". Nhu cầu rất cao, kể cả chuyện chăn gối. Thời gian đầu tôi cũng chiều, nhưng sau cũng "oái" vì thu nhập của tôi không cao ngất ngưỡng để có thể ăn chơi như mức độ P. thích, có lẽ về phương diện này người yêu cũ của em - một Việt kiều sẽ đáp ứng được tốt hơn?

Hơn nữa, như tôi đã bày tỏ, tôi không thích một tình yêu đậm màu vật chất, kể cả khi tôi giàu có. Về phía mình, tôi cũng không yêu những người giàu có để thỏa mãn vật chất. Dù rằng

khi tôi mới lớn, cũng có những người chăm sóc, chiều chuộng nhưng đó cũng chỉ là thứ gia vị. Tôi thực sự không sống bằng những cái phù phiếm đó.

Chỉ hai tháng sau, P. tuyên bố chia tay.

- Anh không còn trẻ, không có địa vị và không có tiền nữa!

Một câu nói thật ấn tượng. Chẳng còn gì phải bàn khi người ta đã có thể cho phép mình nói ra những lời như thế.

Về sau tôi mới biết P. đã tìm cách lấy số điện thoại của một người anh kết nghĩa của tôi trong giới và chủ động “bắt mối”. Anh là người tôi đã có dịp nói trong những câu chuyện trước: một người có địa vị, làm kế toán trưởng cho một công ty nước ngoài, tất nhiên anh rất giàu lại biết cách chiều chuộng các cậu em trẻ.

Biết P. trở thành người tình của anh, tôi chẳng có ý kiến gì. Thật ra với anh, P. cũng chỉ như một thứ đồ chơi.

*

Cuộc sống của tôi đổi thay khi có Kid. Với Kid, tôi thấy mạnh mẽ, đủ nghị lực để sống và một sự an bình. Sự an bình rất cần thiết cho bất cứ ai nhưng ít người nhận ra. Đơn giản vì người ta chỉ có thể nhận ra nó khi thiếu nó. Tôi thiếu nó và nhiều người trong giới đồng tính cũng thế.

Chúng tôi đến với nhau không quá nhiều kịch tính nhưng cũng không hề đơn giản. Quen nhau qua những người bạn chung trên blog, mãi rồi chúng tôi mới gặp nhau sau bao con đường ngoắt ngoéo của tình cảm.

Lần đầu tiên tôi đến đón Kid vào một buổi tối. Kid chờ tôi ở cửa. Một thoáng giật mình, nhạy cảm, tôi nhận ra ngay. Về sau, khi đã là của nhau, Kid thú nhận, lần đầu gặp tôi em thoáng

thất vọng vì thấy tôi già hơn trong ảnh và ăn mặc không được chải chuốt lắm. Thật ra tôi đâu có già, nhưng với tuổi 20 và năm thứ ba đại học của Kid thì cũng là một khoảng cách. Hơn nữa, khi đó có lẽ tôi vẫn tàn tạ vì những đêm không ngủ và những đần vật khôn nguôi về cái chết của K.

Với Kid tôi trở thành người chừng mực. Thậm chí những ngày mới quen, khi Kid tỏ ra bông bột tôi còn hăm em lại. Ở tuổi của Kid, mọi điều thật dễ dàng, kể cả chuyện gần gũi thể xác nhưng với em tôi chỉ muốn mọi điều bền chắc và lâu dài. Tôi đã mệt mỏi vì những mối quan hệ phù phiếm, mà cũng có thể giữa chúng tôi, có một điều bí ẩn nào đó khiến ngay từ những ngày đầu tôi đã luôn mong mỏi những điều tốt đẹp.

Rất nhiều kỷ niệm ngày chúng tôi mới đến với nhau. Nhớ nhất là những buổi đi xem phim. Một lần gần đến giờ xem phim thì tôi phát hiện ra là vé mất tiêu. Thế là vừa mặc quần áo, vừa gọi điện cho Kid vừa lo đi tìm vé. Em gái tôi gọi ra ăn cơm nhưng còn bụng dạ nào mà ăn. May quá đến giờ chót tôi lại tìm được đôi vé. Phóng xe vù vù ngoài đường đón Kid, từ hồi quen nhau tới giờ, hình như chưa lần nào tôi để em phải đợi... Một hôm chúng tôi đi xem phim "Nghệ thuật quyến rũ" – một bộ phim hài của Hàn Quốc. Kid thích lắm, cười rúc rích suốt, ngay cả khi xung quanh chưa ai cười.

Tình yêu của tôi với Kid đến thật tự nhiên. Thậm chí tôi chẳng hiểu vì sao mình yêu em, nhưng tôi yêu cách em hôn nhanh lên má mình khi hai đứa đi ngoài đường, yêu cách em chạm ngực vào lưng tôi mỗi khi hai đứa bên nhau. Tôi yêu ngay cả cách em cúi đầu tránh ánh mắt nhìn thẳng của tôi vào em mỗi khi hai đứa đối diện. Những tháng ngày ở bên Kid, tôi cảm thấy ấm lòng.

Có hôm đi xem phim ở Mega Star, tôi chỉ đủ tiền mua vé, nhìn thấy hàng bông ngô, Kid muốn ăn khiến tôi phải dốc hết túi mới mua được một gói. Khi về hết cả tiền trả vé xe. Tôi ngượng nhưng Kid rất hồn nhiên: “Sao anh nghèo thế?” Vẫn là một chữ “nghèo” nhưng Kid nói khác hẳn với P., đơn giản vì em thực sự không lấy đó làm tiêu chuẩn để đánh giá con người.

*

Đôi khi tôi lẩn thẩn với câu hỏi: “Nếu ngày mai chẳng bao giờ đến với mình nữa thì sao nhỉ?” Chưa đến ba mươi tuổi nhưng tôi đã biết, cái chết đến nhanh và bất ngờ lắm. Chỉ trong một thời gian ngắn tôi đã chứng kiến cái chết của mẹ, của K. rồi của Kh nữa. Vì thế tôi thấy nó hình như cũng chẳng đáng sợ là mấy. Đạo đó sức khỏe tôi kém nhiều, hay ốm vặt. Có những đợt, sáng dậy tôi thấy miệng mình đầy máu. Trên cánh tay lại có những cái hạch lạ.

Lúc đó tôi mới thấy sợ. Thì ra cuộc sống vẫn là điều đáng quý nhất. Chính vì sợ nên tôi lần lữa mãi không đi khám bệnh. Sợ nếu phát hiện ra một căn bệnh nào đó. Mặt khác, nếu bị bệnh thì ai chăm sóc tôi và tôi lấy đâu ra tiền mà thuốc thang chạy chữa? Những lúc đó tôi nghĩ đến mẹ và thương mẹ vô cùng. Hồi mẹ ốm, người nằm đó nhưng vẫn lo cho tôi...

Ngày sắp sửa đi làm, người ta yêu cầu khám sức khỏe trong đó có cả mục xét nghiệm HIV. Lúc đó tôi mới hải hùng vì nhớ đến những đêm trác táng và những mối quan hệ bừa bãi một thời. Những ngày chờ đợi kết quả xét nghiệm tôi như ngồi trên đồng lửa. Lúc đó mới thấm thía nỗi sợ. May mà kết quả là âm tính. Sau lần đó tôi mới có ý thức giữ gìn.

Rồi một hôm tôi ốm thật sự, nằm ở nhà cả buổi chiều, tiền

hết sạch, bố và em gái đi vắng. Kid giục đi mua thuốc uống nhưng tôi chẳng còn đồng nào nên mặc kệ. Đến tối bỗng thấy Kid mang cháo đến cho tôi. Tôi cố kìm những giọt nước mắt chỉ chực chảy ra. Lâu lắm rồi tôi mới được chăm sóc, được lo lắng như vậy.

Nhưng thật đáng buồn, bố và em gái tôi về thấy Kid đang ở với tôi trong nhà thì dùng dưng nổi giận, bố tôi còn nặng lời xúc phạm. Nhìn Kid lúi lúi đi ra tôi buồn quá. Nằm dài một mình trong căn phòng, tôi tủi thân, và khi nhận được tin nhắn của em, tôi đã suýt khóc.

*

Một hôm Kid đang ôn thi, nhưng tôi nhớ em quá, hẹn gặp em một chút. Phóng xe gần đến nhà Kid thì trời bắt đầu đổ mưa. Con mưa đầu đông. Tối gần nhà Kid thì mưa to. Tôi núp dưới một post điện thoại công cộng, người run lên vì lạnh. Chợt những câu thơ xưa cũ trong bài “Cây bàng mùa đông” hiện lên trong tâm trí tôi:

“Chẳng bao giờ ai chờ em dưới mưa

Như ngày xưa anh từng chờ đợi

Đôi vai ướt đẫm mái đầu tóc rối

Cây bàng xanh lặng lẽ đứng bên đường”

Tôi yêu thơ nhưng rất ít khi thuộc thơ, trừ bài này, có lẽ vì nó gắn quá nhiều với những kỷ niệm của tôi. Những kỷ niệm buồn. Tôi và K. đến với nhau trong những cơn mưa đầu đông lạnh giá, K. ra đi cũng trong những ngày mưa thật to và tôi đã dò dẫm dọc bờ sông Hồng tìm kiếm em trong vô vọng dưới ánh đèn vàng vọt...

*“Kỷ niệm xa rồi, còn lại nhớ thương
Em ra đi, đêm mưa thành cổ tích
Anh ở lại, cảnh chợ vờ hồn trách
Lá bàng ơi, giờ bay mãi nơi nao
Hai chúng mình vĩnh viễn xa nhau
Ai biết được ai là người có lỗi
Khoảng thời gian nhạt nhòa mưa xối
Khoảng cách chia, nhuộm đỏ lá bàng”*

Khoảnh khắc đó, tôi bỗng thấy rõ đời người với những ước mơ, những dự định thường dang dở. Tôi tự nhìn thấy mình lang thang trên cuộc đời này, bi kịch, tuyệt vọng để rồi lại sống và yêu, lại hy vọng...

Thế rồi Kid cầm chiếc ô, bước tới bên tôi. Em mặc cả bộ đồ màu trắng, trong mưa em thánh thiện và hồn nhiên như một thiên thần nhỏ.

Chỉ gặp nhau tý cho đỡ nhớ rồi tôi lại phóng xe về. Đi đường mưa rát, nước mưa trắng xóa đường, bỗng nhớ bó hoa ướt sũng nước quên không kịp tặng em vẫn để trên xe.

Thế nhưng cũng có lần tôi “say nắng” với một mối quan hệ khác bất chợt. Tình yêu chúng tôi chao đảo như con thuyền trước sóng dữ. Nhưng rồi Kid lại bỏ qua cho tôi và thêm một lần tôi hiểu được giá trị của tình yêu đích thực.

*

Những vui buồn trong chuyện tình cảm của tôi và Kid đều được đưa lên blog và được rất nhiều người chú ý. Tôi nhận được rất nhiều sự đồng cảm của bạn bè, đồng nghiệp và người thân. Một bạn có nick Yeti còn gửi cho tôi hai cái ảnh được lồng vào

khung hình rất lãng mạn. Một tấm nhỏ đề là “hình anh Zai” và một tấm đề “Honey của anh Zai”. Trong đó có rất nhiều người bình thường không thuộc thế giới thứ ba cũng vào chia sẻ với những comment dễ thương. Tôi thầm cảm ơn họ vì đã công bằng và cảm thông với tôi.

Tôi có rất nhiều bạn trên mạng. Tôi cùng vài người hăng hái nhất đứng ra tổ chức một hội Offline các bạn blogger. Nhóm được đặt tên là Festival Blog Offline, viết tắt là FBO. Sắp đến Noel năm 2006, chúng tôi dự định tổ chức luôn vào dịp này. Đầu tháng 12, nhóm nòng cốt chúng tôi bắt đầu lên kế hoạch. Không thể quên những ngày đầy hào hứng trong không khí tình bạn. Ngày 23 tháng 12 năm đó, Nhà hàng bên sông Hồng như sôi lên với gần 300 thành viên. Ý nghĩa nhất với tôi đó là sự chan hòa không phân biệt, không kỳ thị. Rất nhiều người biết tôi và Kid là một đôi. Với những người mới quen, tôi giới thiệu: Đây là người yêu của mình! Những nụ cười, những ánh mắt lấp lánh. Trong số bạn offline hôm đó, tôi nhận ra đến cả chục người đồng tính. Có những bạn vẫn e dè che giấu thân phận, nhưng tất cả đều vui và đều ủng hộ tình cảm tốt đẹp của chúng tôi.

*

Cũng có những người bạn không thích việc tôi công khai tình cảm của mình – chuyện tình người đồng tính - lên blog. Có người còn cho rằng tôi háo danh hay thích được quan tâm kể cả những chuyện “xấu” của mình. Đến lúc đó tôi buộc phải trả lời.

Cách sống, cách tỏ bày và chia sẻ của mỗi người khác nhau, tuy nhiên khi tôi viết blog và để public blog của mình, tôi có một mong muốn. Đó là giúp mọi người có cái nhìn đúng đắn hơn về tình yêu của những người thuộc giới thứ ba. Tại sao lại không dám công khai

chuyện tình cảm của tôi và Kid. Tại sao lại phải giấu? Tại sao phải lo sợ và dần vật bản thân mình để rồi dẫn đến những hậu quả đau lòng? Xã hội có quá nhiều chuyện không bình thường nhưng lại được coi là bình thường, nhưng tình cảm tốt đẹp giữa những người đồng tính thì lại bị coi là quái dị? Tôi muốn một sự thay đổi, tôi cần một con mắt khác của mọi người.

*

Tình yêu của tôi và Kid được rất nhiều người ủng hộ. Đi họp mặt lớp phổ thông, lớp đại học tôi đều cho Kid đi theo và giới thiệu là người yêu. Mọi người rất vui vẻ và yêu quý K.- nhất là các bạn gái. Nhiều cuộc gặp, Kid bạn học, tôi phải đi một mình, thế là các bạn lại nhắc “thằng bé người yêu mày đâu?”

Kid cũng dẫn tôi đến các cuộc vui trong lớp của em. Những lần giận nhau, những bạn thân của em lại hỏi ngay: “Giận nhau với ông ấy chứ gì? Nhìn cái mặt hầm hầm là biết ngay!”.

Những người trẻ hôm nay đã biết sống bót đi kỳ thị, họ biết xóa dần những lần ranh vô lý như thứ thuốc độc vô hình dần dần giết chết con người.

Nhiều bạn bảo tôi phải sống tốt với Kid. Tôi cũng tự nhắc mình như vậy. Vì em quá tốt và quá tin cậy tôi. Vì em trong sáng, hồn nhiên và “Vì đó chính là em” như lời một bài hát mà Quang Dũng đã thể hiện vô cùng sâu lắng. Nhưng cũng vì lòng biết ơn với một người phụ nữ tuyệt vời. Người đó là mẹ của em. Chính cô là người cho chúng tôi một cuộc sống mới, với từng người và với cả hai.

Trước tôi Kid đã có một mối quan hệ, nhưng chỉ kéo dài khoảng nửa tháng thì chấm dứt. Kid hay gọi điện cho người đó từ nhà. Mẹ em đã nghe được một vài cú điện từ chiếc máy mắc song song trong nhà. Mẹ viết thư hỏi Kid. Em đã công nhận

điều ẩn khuất trong tâm hồn mình. Điều mà nhiều người còn không dám công nhận với chính mình. Lá thư tiếp, mẹ viết: “Dù thế nào, bố mẹ vẫn yêu con!”

Một câu mà từ chính kinh nghiệm của mình, tôi biết không hề dễ dàng để nói ra. Khi chưa có chuyện gì xảy ra, điều đó như một sự đương nhiên, người ta có thể nói mà không hề băn khoăn. Con mình cơ mà. Ông bố và bà mẹ có thể chuẩn bị trước một thái độ bao dung nếu con mình học dốt, vụng về. Nó có thể khiếm khuyết một mặt nào đó... Nhưng, đã có ai chuẩn bị tinh thần cho một chuyện: Con mình là một người đồng tính?

Chính bản thân tôi hiểu rất rõ nỗi đau này. Nỗi đau khiến mẹ tôi đến lúc ra đi mà vẫn chưa nguôi. Nỗi đau khiến cha tôi già nhanh. Nỗi đau khiến anh em tôi xa nhau đến gần đây mới gần lại phần nào...

Tình cảm của tôi với Kid ngày càng sâu đậm. Tôi gặp em nhiều hơn. Thời gian này tôi bắt đầu đi làm báo. Mọi điều mới lạ chúng tôi sẽ chia cho nhau. Quán quýt, có những đêm tôi ở lại phòng riêng của em. Mọi chuyện dần trở nên phức tạp trong mắt nhiều thành viên gia đình Kid.

Một cuộc họp gia đình đã diễn ra gồm ông bà nội, bố mẹ, anh trai Kid. Không chỉ ý kiến người thân, còn cả ý kiến họ hàng, ý kiến hàng xóm, ý kiến số đông được viện dẫn. Ai cũng lo cho con cho cháu và dường như ai cũng có cái lý của mình. Cuối cùng thì mẹ Kid đã nói một câu gan ruột, khiến mọi người bị thuyết phục:

- Con cháu mình, mình phải làm sao cho nó hạnh phúc! Chỉ cần gia đình mình đồng ý. Còn mọi người, ai không thích hai đứa quan hệ với nhau thì đừng đến đây nhìn mặt tôi nữa!

Tôi mãi mãi biết ơn câu nói ấy.

Chương XVI

Tôi đến với nghề báo bằng một mối duyên kỳ lạ.

Một bạn tôi làm cùng công ty xăng dầu có chị gái là cộng tác viên của tờ “Cẩm nang mua sắm”. Tôi rất tò mò với việc làm báo và đã gặp chị để lần la hỏi chuyện. Nói chuyện say sưa một hồi, chị ấy bảo:

- Làm báo không khó đâu, để viết thông tin thì cũng dễ thôi.

Tôi không hiểu khó dễ như thế nào nhưng cực kỳ hào hứng. Chị bèn hướng dẫn tôi việc ghi lại những thông tin khuyến mãi của các doanh nghiệp. Đó có thể là những cửa hàng nhỏ hay hãng lớn, cứ có thông tin loại đó là ghi lại. Thực chất, đây là những cái tin nhỏ: mặt hàng gì, ở đâu, số điện thoại, hình thức khuyến mãi như thế nào, từ ngày nào đến ngày nào... Tôi đang làm việc về kế toán nên thấy những thông tin này rất gần gũi. Lao vào làm, tôi thường lấy cơ ra ngân hàng để đi vòng quanh Hà Nội làm những mẫu tin như vậy. Lúc này tôi đã yêu Kid, hai đứa thường chở nhau đi rong “làm báo” như thế.

“Cẩm nang mua sắm” là một tạp chí ra 3 kỳ/tháng vào các ngày 5 - 15 - 25, mỗi số có 8 trang với nội dung thông tin thị trường kẹp vào tờ chính. Tôi say sưa làm và thấy thú vị khi cầm tờ tạp chí có những thông tin chính mình đi lấy và viết, dù

nhuận bút chẳng được bao nhiêu. Nhìn những dòng tin được in ngay ngắn trên báo, tôi lờ mờ phát hiện cả một thế giới xoay quanh nó.

T.Q. là Trưởng ban biên tập sinh năm 1980, khi biên tập những trang này, dường như đã phát hiện ra khả năng nào đó của tôi. Một lần cô hỏi tôi:

- Anh muốn làm báo không?

Tất nhiên tôi rất sung sướng gật đầu. T.Q. thường hướng dẫn tôi thêm những điều rất nhỏ nhưng rất cần cho công việc, như nên nói năng ra sao, kiểm tra thông tin thế nào. Dần dần, qua việc đi lấy những thông tin khuyến mãi tôi bắt đầu có quan hệ rất tốt với một số cơ sở. T.A. - Giám đốc marketing của tờ tạp chí này cũng sinh năm 1980. Tôi thấy đây là những người trẻ tuổi rất có năng lực. Quyên và T.A. đều muốn thử thách tôi với một công việc mới trong nghề báo.

Lúc này, tôi vẫn làm ở công ty cũ nhưng đã quyết chuyển sang làm báo. Về sau có nhiều người quen hỏi tôi, tại sao lại quyết định chóng vánh một chuyện cày trời như thế. Tôi thường chỉ cười, không biết nên trả lời thế nào. Nhiều chuyện nhỏ có thể làm tôi bận lòng, nhưng chuyện rất lớn với tôi có thể lại được quyết rất nhanh. Đôi khi nhìn lại cũng thấy mình phiêu lưu. Để đạt tới một vị trí như tôi lúc đó tại công ty hoàn toàn không đơn giản. Tôi học và làm một nghề, rồi bất ngờ chuyển sang một nghề khác mới toanh, hầu như không được chuẩn bị gì.

Mọi việc tưởng như đang thuận lợi bỗng Quyên và T.A. cùng rủ nhau chuyển sang một tờ báo khác, trước đó Quyên cũng có phần lo lắng cho tôi. Chắc vì Quyên thấy mình “dự dõ” tôi đi vào cái nghề đầy bấp bênh này. Tôi cũng lo nhưng vẫn nói cương quyết:

- Không lo... anh sẽ cố gắng.

Đang trong lúc phân vân đứng giữa mấy ngã đường thì Dương Bình Nguyên – nhà báo, nhà văn trẻ - giới thiệu tôi với anh Hải làm ở tờ ANTG, nhóm này gồm anh Huy, chị Hoa... đang làm tờ Vietteen – một ấn phẩm hướng tới độc giả tuổi mới lớn, đúng như cái tên của nó, xuất bản theo giấy phép của Nhà xuất bản TĐTT.

Khi đó anh Hải phân cho tôi làm công việc tập hợp các bài đã duyệt để đưa cho bộ phận trình bày, sau đó chế bản để in. Anh em đều làm thêm, công việc chưa vào nếp, các nhóm trình bày cũng thay liên tục, có lúc tôi phải bỏ tiền túi ra trả cho nhân viên kỹ thuật trình bày mà không nhận lại đồng nào. Làm được vài số thấy tình hình hơi nản: số 4 không in vì bài vở bị chậm... làm số 5 cũng khá vất vả, tổ chức xong số thứ 6 thì không in nổi nữa vì một người trong nhóm cầm hết tiền in bỏ trốn!

Chị Hoa mất rất nhiều tiền, anh Hải cũng vậy, tôi chỉ mất công. Sau này tôi mới biết nhìn tờ báo thì thấy đơn giản, người bình thường có khi chỉ cầm lên liếc qua, giá của một tờ báo phải nói là rất rẻ, nhưng làm thì rất mệt và không cần thận mất tiền tỷ như chơi.

Như thế, Vietteen chỉ ra được đến số 5 thì dừng. Với người làm báo lâu năm thì con số đó chẳng nói lên điều gì, nhưng với tôi thời gian này rất có ý nghĩa. Nó giúp tôi hình dung được công việc làm báo với tất cả các công đoạn của nó như lấy tin, chụp ảnh, viết bài, biên tập, lên trang... Công việc cũng giúp tôi biết đến nhà in, phần mềm chuyên trình bày báo, việc chế bản... Quan trọng hơn, nó tạo cơ hội cho tôi quen thân với nhiều nhà báo trẻ nhưng đã có vị trí nhất định trong nghề.

Một kỷ niệm đáng nhớ là tôi thử viết một bài về thú chơi

cosplay. Bài viết xong, được anh em sửa chữa, góp ý rồi được gắn vào hai chữ “phóng sự” rất oai, trở thành một “bài đình” của số báo. Tôi không bao giờ giấu dốt. Viết xong tôi thường gửi ngay cho anh em thân và nhờ cậy nhiệt tình. Nhiều người đã bó công ra xem và sửa chữa giúp tôi. Xem lại bài tôi thấy hay hẳn lên và nghiền ngẫm, tôi tự rút ra được khá nhiều kinh nghiệm. Nhiều lỗi sơ đẳng cũng được chỉ ra và tôi cố gắng ghi nhớ để lần sau không mắc phải nữa.

Không hiểu có ai học nghề như tôi không?

Ngày 1/4/2007, tôi xin nghỉ hẳn ở Công ty xăng dầu. Dứt khoát bước chân về phía nghề báo khi hành trang hầu như chưa có gì đáng kể, ngoài quyết tâm hùng hục và một hứng thú đủ để lấn át mọi lo lắng.

*

Sau khi Vietteen đình bản, nhóm thực hiện tan vỡ, tôi mua một chiếc máy ảnh và quyết tâm học. Việc này được một số phóng viên thân thiết khuyến khích. “Mô hình hoạt động” sẽ là: mọi người đi làm việc, cứ thoải mái phỏng vấn, lấy tư liệu, còn tôi sẽ chụp ảnh cho bài viết.

Máy ảnh khá “xịn”, mua trên 20 triệu nhưng tôi chưa biết sử dụng ngoài việc giơ lên lấy khuôn hình và bấm. Ảnh chụp xấu đui! Không hiểu sao khi mua máy, người ta chụp thử cho tôi xem rất đẹp mà tôi chụp lại tôi thế?! Tôi vội vàng đến cửa hàng mua máy nhờ người ta hướng dẫn lại một số tính năng của máy. Nghe nhiều quá cũng không nhớ hết ngay nhưng tôi cứ vừa làm vừa hỏi, dần dần cũng biết.

Lúc đó đang say mê blog, tôi tự chụp và đưa lên blog rất nhiều ảnh. Mọi người vào comment khen khá nhiều. Chắc bạn

bè động viên nhưng điều này khiến tôi thêm hào hứng và vượt qua rất nhiều lúc lười biếng hoặc nản chí. Khi đi chụp ảnh cùng các bạn, có nghề sĩ tôi chụp tới 1.000 tấm ảnh. Khi đó tôi cũng chưa biết sử dụng phần mềm photoshop để sửa ảnh. Nhưng nhiều người nhận xét ảnh của tôi có góc nhìn riêng, có hồn. Đây là những khích lệ rất lớn với tôi.

*

Tôi hằng say đi làm báo với chiếc máy ảnh tự mua và tay nghề tự học.

Cuộc thi Sao Mai 2007 là một sự kiện lớn đầy náo nức với tôi. Vòng chung khảo khu vực phía Bắc tổ chức ở Hà Nội, một người bạn bên Vietnamnet rủ tôi đi chụp ảnh cho chị, nhưng nếu không có thể tác nghiệp tôi sẽ không được vào hành nghề.

Cơ hội đã hiện lên nhưng lại khuất xa sau một cánh cửa dày. Làm sao mở được cánh cửa này đây?

Trước đó tôi quen một bạn gái có nick là T.Din, làm việc ở VTC5 trong chương trình *Cà phê tối*. Quen nhau qua blog, chúng tôi nhanh chóng đồng cảm vì bố bạn cũng mất vì căn bệnh ung thư giống mẹ tôi. Bạn nhận tôi là anh kết nghĩa và hướng dẫn tôi khá nhiều điều về nghề báo. T Din nghe tôi nói về khó khăn, biết tôi rất thích đi chụp ảnh trong cuộc thi Sao Mai, liền gọi cho chú T làm việc ở TTXVN.

*

Cuộc đời tôi có những phút may mắn và có những người bảo trợ rất bất ngờ. Chú của T rất nhiệt tình, chở tôi đến tận Đài Truyền hình Việt Nam để lấy thẻ và đưa tận tay cho tôi. Nhờ tấm thẻ này tôi đã bắt đầu được tác nghiệp trong một chương trình văn hóa thuộc loại lớn về độ phức tạp, về số người

tham gia, về số sự kiện liên tiếp xảy ra khiến một người mới vào nghề như tôi lấm khi thấy choáng váng.

Tôi tham gia ngay buổi tối khi tôi vừa có thể. Bước vào sân khấu và khu hậu trường, tôi thoáng hồi hộp nhưng tự bảo mình phải bình tĩnh. Và thật nhanh, tôi quen dần với bối cảnh đầy âm thanh và ánh sáng ấy.

Không hiểu vì sao, buổi đầu tiên của Sao Mai rất ít nhà nhiếp ảnh báo chí và hình như nhà báo cũng ít. Tôi tranh thủ chụp rất nhiều, nhưng hành nghề rất bản năng. Bài báo lên trang Vietnamnet có một chùm ảnh của tôi. Mấy hôm tiếp đã có thêm nhiều nhà báo đến chụp ảnh nhưng loạt ảnh đầu tiên của tôi vẫn khá “độc”. Nhiều người liên lạc hỏi xin ảnh qua người bạn tôi bên Vnn. Thế là ảnh Sao Mai ký tên ZaiZai xuất hiện đầy trên các báo. Đây là khởi đầu rất thuận lợi cho một người mới vào nghề như tôi.

Sao Mai 2007 có một ca sĩ nghiệp dư nổi lên là H.L.. Không phải chỉ là xuất thân mà từ giọng hát đến ngoại hình của H.L. đều gây chú ý. Kid xem chương trình nhận ra H.L. là bạn học cùng hồi cấp 3. Nhờ cái duyên đó nên những ảnh tôi chụp H.L. được sử dụng rất nhiều trên các báo. Tôi còn mời H.L. chụp một bộ ảnh đời thường và “thừa thắng xông lên” tôi còn đặt vấn đề “chụp ảnh độc quyền”. Nghe to tát vậy thôi nhưng hai bên cũng chẳng có hợp đồng hay bất cứ giấy tờ gì. Rất giản dị, H.L. đồng ý (tất nhiên, vì lúc đó H.L. cũng chưa phải là “sao”). Tôi và Kid chọn luôn địa điểm là Công viên Thống nhất, vừa có bối cảnh đẹp vừa gần nhà Kid (lúc này, nhà em ở Nguyễn Bình Khiêm). Bộ ảnh này thực sự tôi chụp trên nghiệp dư một tý nhưng đầy hứng khởi và cũng có nhiều báo sử dụng.

Khi H.L. vào chung kết, nhiều báo muốn chụp ảnh, H.L.

đều báo lấy ảnh từ tôi. Đây là điều khiến tôi cảm động vì thật ra giữa tôi và H.L. chỉ nói miệng nhưng H.L. vẫn giữ chữ tín. Chỉ một việc như vậy đã khiến chúng tôi chơi với nhau được lâu bền mà không có một quyền lợi vật chất nào xen vào cả.

Chuyện vui ngoài lề một chút: Khi được đăng ảnh tôi rất thích. Nhưng sau một thời gian mới nghĩ đến chuyện nhuận ảnh. Thì chẳng được mấy. Vì lý do đơn giản, các nhà báo viết khi cần ảnh thì gọi tôi tới, nhưng khi báo đã đăng thì chẳng hề thông báo. Tôi cũng nhớ được một vài báo, qua lấy nhuận ảnh thì ôi thôi, rẻ như bèo.

Nhưng lúc đó tôi cũng không lấy thế làm điều. Được làm việc, được sống trong môi trường mình thích – đối với tôi như thế là quá đủ.

Có một chuyện vui, đúng vào hôm tôi và Kid đến nhà H.L. chơi thì gặp lúc H.L. đang trả lời phỏng vấn qua chat. H.L. lúng túng không biết nên trả lời thế nào và... nhờ tôi “gà”. Khi đó tôi được gọi là nhà báo nhưng đã trực tiếp phỏng vấn ai đâu. Thế mà khi H.L. nhờ, tôi nổi máu liều, gợi ý, bàn bạc với H.L. “như thật”. H.L. nghe tôi cũng có vẻ đặc ý và đánh luôn câu trả lời với nhà báo kia. Tất nhiên người phỏng vấn không hề biết ca sĩ mà mình hỏi lại có một “cố vấn” như thế!

*

Theo lịch trình, cuộc thi Sao Mai ở khu vực miền trung diễn ra tại Đà Nẵng. Tiếp theo, Sao Mai khu vực miền Nam diễn ra ở TP. HCM. Tôi say nghề, bỏ tiền túi ra để đi vào những nơi đó. Một người bạn tôi cũng đi cùng từ Hà Nội. Nhưng vào những nơi đó, đất lạ và mọi điều cũng khác. Người

bạn của tôi thì viết bài và chụp ảnh luôn, nên cuối cùng tôi hoạt động chẳng có tí hiệu quả nào. Ảnh đăng cũng rất ít. Dù vậy, chuyến đi cũng cho tôi những kinh nghiệm nghề nghiệp rất quan trọng. Việc “xui” trong chuyến “hành phương Nam” cho tôi một đánh giá xương máu với chính mình. Rằng, mình chưa là cái gì hết! Mình còn rất thiếu kinh nghiệm hành nghề, những ứng xử trong nghề và đủ mọi thứ...

*

Sau phần thi Sao Mai 2007 tại khu vực phía Nam, tôi ra Hà Nội, chị Hoa – trước đây làm Vietteen kéo tôi về làm trang web chuyên về phụ nữ mang tên eva.vn. Đây là một trang web được đầu tư khá mạnh trong đó có nhiều trang nhỏ. Tôi nghĩ chắc vì chị thương tôi, trong khi những người trước đây ồn ào với tôi thì nay biến mất, có người không hỏi han tôi một câu. Chị Hoa có hai đứa con gái, nên chị rất thích làm một tờ báo cho nữ tuổi teen. Về đây, chị Hoa là trưởng phòng Eva. Ngoài ra còn có phòng 24h... Chị tin tưởng giao cho tôi làm phần shopping. Đúng với những việc tôi đã bắt đầu quen.

Tuy nhiên, cuộc thi Sao Mai đã đi vào chung kết toàn quốc tổ chức ở Nha Trang. Người bạn làm bên vnn đề nghị tôi thực hiện làm những hình ảnh về Sao Mai đi từ Hà Nội. Tôi đã thức gần hết đêm để làm một bộ ảnh khá ấn tượng, tổng hợp tất cả những gì tôi có về cuộc thi. Tiếp đó, khi đoàn thí sinh đi từ Hà Nội vào TP. HCM, tôi quyết định sẽ ghi hình ảnh từ đầu, khi họ bắt đầu rời mảnh đất Thủ đô, vào thi trên sân chơi quốc gia.

Ba giờ sáng, tôi có mặt tại điểm hẹn của Đài truyền hình. Các ngôi sao tương lai lục tục đến. Tôi là người đến sớm nhất nên chứng kiến rõ những nét vui vẻ đáng yêu và gần như tất cả những gì là

riêng của các bạn. Chẳng có một nhà báo nào chú ý đến khoảnh khắc này. Chỉ có tôi, với kinh nghiệm là không thấy (0,) và nhiệt tình là mười thấy (trên cả mười ?!) là quan tâm.

Chính vì sự nhiệt tình này mà tôi đã có một bộ ảnh khá sinh động đăng trên vnn. Hôm đó, tôi theo các ca sĩ phía Bắc đi đến tận sân bay Nội Bài và chụp ảnh cho cả 8 người. Chúng tôi trao đổi số điện thoại và thường nhắn tin cho nhau. Tôi quan tâm và thường nhắn tin động viên các em khi họ sắp lên sân diễn. Không hẳn là chuyện công việc, ở đây còn là tình cảm tự nhiên. Có những người tôi coi như em, khi họ thất bại, đang buồn bã, chán nản tôi vẫn đến chia sẻ.

Sau này, sự quan tâm chân thành của tôi với nhiều bạn ca sĩ hay người đẹp mà tôi gặp đã khiến tôi có được quan hệ lâu dài với họ.

*

Cuộc thi Hoa hậu Thế giới người Việt ở Nha Trang cũng có nhiều kỷ niệm đáng nhớ với tôi. Đây là lần đầu tiên tôi được đi công tác chính thức, do cơ quan phân công và cấp tiền. Theo tôi được biết, đây cũng là lần đầu tiên công ty đài thọ cho một phóng viên đi viết bài ở ngoài Hà Nội.

Ngoài eva.vn, tôi nhận chụp ảnh cho Vietnamnet, báo Hà Nội mới, Vnmedia ... Đến ngày thứ hai, thi Hoa hậu ảnh, tôi chụp quá nhiều đến mức hỏng luôn một ống kính. Rất may tôi vẫn còn một ống kính dự phòng.

Ngoài chụp ảnh, tôi còn phải viết bài. Cũng đã viết được vài bài nhưng công việc này đối với tôi cũng còn rất mới lạ, nhiều bỡ ngỡ. Tuy nhiên, cách gần gũi thân mật với các thí sinh giúp tôi “khai thác” được rất nhiều chuyện bên lề. Nhiều người

thấy tôi chụp ảnh lại nghĩ tôi không phải là phóng viên viết nên tôi càng thu lượm được nhiều thông tin chân thật.

Tại đây tôi quen V.A. – thí sinh đến từ Ukraina. V.A. không có lợi thế chiều cao, da lại ngăm đen nhưng tính cách rất hay. Hôm thi Hoa hậu Biển, V.A. và một bạn nữa là N.A. bị phân vào nhóm hoạt động trong khu vui chơi dưới nước, trong khi các nhóm khác có lợi thế hơn khi được chụp ảnh với biển. Tôi cảm thấy như thế có phần thiệt thòi cho V.A. nên đã gọi riêng V.A. và N.A. ra bãi biển và đề nghị hai bạn biểu diễn những động tác gọi cảm trên cát. Chính sự “xé rào” này lại tạo sự hấp dẫn. Sau khi tôi chụp được khoảng 5 phút thì rất nhiều phóng viên ánh đèn xô đến. Chỉ đến tối, hình ảnh của N.A. và V.A. đầy trên các báo. Có những báo còn dùng những danh hiệu rất hot như “sát thủ có gương mặt baby” (N.A.) và “nữ hoàng biển” (V.A.). Kể ra thì những danh hiệu đó cũng hoàn toàn không sai: Đến cuối cuộc thi, V.A. được trao danh hiệu Hoa hậu biển còn N.A. thì lọt vào top 5!

V.A. cho rằng nhờ tôi nên bạn mới được chú ý và đoạt danh hiệu. Tôi cũng thầm tự hào, vì đúng là nếu V.A. chỉ lên hình ở bể bơi thì làm sao mà đạt danh hiệu Hoa hậu biển? Biển cơ mà! V.A. rất quý tôi và một hôm bỗng hỏi:

- Sao anh lại giúp em như thế?

Tôi hiểu câu hỏi của em có ngụ ý gì. Thông thường, ở những đấu trường thanh sắc này, người ta làm việc gì đó cho ai vì nhiều động cơ rất cụ thể. Tôi thì không làm vì tiền rồi, vậy có thể vì cái gì đây. Tôi nói:

- Anh là gay!

V.A. tròn mắt lên nhìn tôi, chắc em tưởng tôi đùa.

- Thế nên anh không có ý định lợi dụng em đâu. Tình cảm tự nhiên thôi!

- ...

Sau này về Hà Nội, tôi dẫn V.A. đến nhà Kid giới thiệu hai người với nhau. Nhìn tận mắt nhưng V.A. vẫn tỏ ra rất ngạc nhiên.

V.A. và gia đình tỏ ý muốn tặng quà cho tôi để cảm ơn nhưng tôi từ chối. Thêm một mối quan hệ tốt trong cuộc đời, đối với tôi đã là quá đủ. Và thu hoạch lần đi này của tôi rất phong phú. Tôi quen thêm rất nhiều nghệ sĩ và nhà báo!

*

Trang eva.vn của chúng tôi có phần khời sắc với loạt bài về các người đẹp. Với tôi, công việc chụp ảnh và viết bài về cuộc thi Hoa hậu còn mang tới cho tôi cơ duyên mới. Nhà tạo mẫu T.L. gọi điện cho tôi sau khi xem loạt ảnh của tôi trên Vietnamnet. Tôi biết anh từ lâu, hồi còn hay đi chơi ở Apocalypse Now. Khi đó anh đã là người mẫu nổi tiếng. Còn về phía anh, tất nhiên là anh chẳng nhớ gì về tôi, mà hồi trước tôi có làm báo đâu, nên cái tên Zai Zai với anh chắc hoàn toàn lạ lẫm.

Anh T.L. giới thiệu tôi với siêu mẫu B.N.. Hai anh chị này đang cùng nhau phát triển một thương hiệu và nhờ tôi giúp quan hệ với các nhà báo. Tôi làm việc này khá dễ dàng. Sau công việc này, tôi và B.N. có quan hệ khá thân thiết. B.N. có một công ty mang tên Mekong, tham gia làm giải Cánh diều Vàng 2007 và chị mời tôi vào tham gia tổ chức với vai trò quan hệ báo chí.

Nhiều người bắt đầu thắc mắc tại sao tôi nhanh chóng quen biết nhiều người nổi tiếng? Họ không chấp nhận được lý do vô

cùng đơn giản: đó là điều tự nhiên, do cái duyên. Đã không có duyên thì càng cố gắng làm quen với người nổi tiếng càng thất bại. Với tôi, người nổi tiếng có những nét tài hoa đáng kính trọng, phần còn lại thì họ cũng là con người bình thường mà thôi. Nhưng trong công việc họ chuyên nghiệp và đòi hỏi cao hơn nên tôi luôn tự nhắc mình làm việc phải hết mình.

Có người bắt đầu dè dặt và đưa ra rất nhiều phỏng đoán đầy ác ý. Khi gặp họ tỏ ra vui vẻ, thân thiện nhưng sau lưng tôi lại châm chọc. Cũng có những điều xuất phát từ cách cư xử quá vô tư của tôi. Cũng bởi tôi làm mọi việc đều xuất phát từ bản năng và những kinh nghiệm riêng chứ có được đào tạo bài bản đâu. Rất may, tôi có những người bạn thân trong nghề giúp mình sửa rất nhiều về tác phong cũng như phát ngôn. Tuy vậy, trong đợt vào TP.HCM làm Cảnh điều Vàng, tôi thấy cách làm việc của phóng viên phía Nam năng động và độc lập hơn. Họ có thể đi cùng nhau nhưng vẫn viết riêng, khi lấy tư liệu từ đâu thì đều dẫn nguồn rất đàng hoàng. Chuyện qua tai người này người kia cuối cùng khi đến với người bạn tôi ở Vietnamnet đã trở thành việc tôi công kích bạn. Những người trung gian lại đưa chuyện đến với tôi nói bạn muốn “tính sổ” tôi!

Khi tôi về Hà Nội, chúng tôi đã có cuộc nói chuyện thẳng thắn. Mọi chuyện cũng không ghê gớm như lời đồn đại và chúng tôi hết căng thẳng. Nhưng điều đáng tiếc nhất đã xảy ra, quan hệ giữa chúng tôi không bao giờ trở lại tốt đẹp như cũ nữa. Tôi mãi mãi biết ơn bạn vì bạn đã tạo rất nhiều cơ hội cho tôi bước vào nghề và vẫn thăm trách mình đã thiếu thận trọng khi phát ngôn trong một môi trường nghề nghiệp mà thông tin truyền đi rất nhanh, nhưng đáng tiếc là không phải lúc nào cũng đúng.

*

M.P.T. là một người thú vị và đầy ấn tượng với tôi. Quan hệ giữa chúng tôi cũng đến rất tự nhiên và theo ngày tháng trở nên bền chặt. Tôi chơi với M.P.T. không phải vì M.P.T. là Hoa hậu, M.P.T. chơi với tôi không phải vì tôi làm báo.

Anh V.H., nhà tạo mẫu và là manager của M.P.T. rất quý tôi và muốn tôi tham gia vào một chương trình mang tên “Hoa đồng nội”. Trong chương trình này M.P.T. sẽ trình diễn rất nhiều trang phục và đi nhiều nơi để chụp ảnh.

Tôi nhận công việc này mà không khỏi lo âu. Mới vào nghề, kinh nghiệm của tôi rất ít và ngay cả thiết bị máy móc cũng chưa đâu vào đâu. Tôi đành rủ một đạo diễn trẻ mà tôi quen trong khi đi làm chương trình Sao Mai 2007 đi cùng. Mang tiếng là “phụ giúp” tôi nhưng anh còn chụp ảnh đẹp hơn tôi nhiều.

Hôm đầu tiên làm việc với M.P.T., chúng tôi chụp rất nhiều ảnh. Giờ nghỉ, xem ảnh trên máy tính, M.P.T. hồn nhiên nói với tôi:

- Chú chụp ảnh xấu nhì?!

Tôi hơn M.P.T. 10 tuổi nhưng M.P.T. cứ gọi tôi là chú. Điều đó khiến tôi bối rối từ trước, còn lời chê thẳng thì khiến tôi sốc. Thế nhưng chính sự hồn nhiên đó của M.P.T. khiến chúng tôi nhanh chóng thân nhau. M.P.T. tâm sự với tôi rất nhiều điều về gia đình, về công việc với vai trò một hoa hậu ham làm từ thiện. Rồi những dự định đóng phim, làm bộ ảnh về tưởng cổ... Tôi cũng nói thật mình là người đồng tính. M.P.T. tỏ ra thông cảm nhưng tôi thích nhất ở em thái độ bình thường hóa mọi sự. Trong công việc M.P.T. cũng như vậy: bên trong chín chắn, sâu sắc nhưng bên ngoài thì rất vui vẻ vô tư, nhẹ nhõm.

Thật ra cường độ làm việc của M.P.T.rất cao, người bình thường khó có thể hình dung được và càng khó tưởng tượng với những công việc nặng nhọc như thế mà M.P.T.vẫn giữ được sắc đẹp và vẻ thân thiện.

Anh Hùng biết tôi chưa đủ năng lực làm những chương trình lớn về nhiếp ảnh nhưng anh vẫn rất quý và khuyến khích tôi. Anh còn định đầu tư cho tôi bộ đồ hành nghề trị giá hàng trăm triệu nhưng tôi không dám nhận lời vì chưa định đi hẳn vào nghề nhiếp ảnh. Tôi còn muốn làm báo một thời gian nữa.

*

Những lúc muốn lòng mình tĩnh lặng, tôi thường ra sông Hồng nhìn xuống dòng sông. Ngày học phổ thông, tôi và bạn bè đã nhiều phen rủ nhau ra tận bãi giữa nghịch ngợm. Lớn hơn chút ít, tôi thích ra sông Hồng chụp ảnh. Con sông thật đẹp, những cây cầu vắt qua dòng nước yên bình và nhẵn nài. Về sau đi làm, ngồi trên xe, mỗi lần qua sông tôi lại ngắm xem nước sông chảy hay vơi.

Và sông Hồng của ngày hôm nay, vẫn còn những nét buồn nhưng đã ánh lên những đợt sóng vui. Một thời gian dài, hàng tuần, tôi lại có buổi ra sông Hồng ngồi, có lúc một mình, có lúc với một người bạn nào đó, chỉ để ngắm dòng sông. Khi nước sông cuộn cuộn chảy, dòng sông thật đáng sợ.

Tôi biết cuộc đời và nghề nghiệp mình đang theo đuổi không hề đơn giản. Ngoài làm báo, tôi còn muốn thử sức mình trong những công việc khác nữa, nhưng tự dặn mình phải luôn vững vàng trước những điều tiếng, những lời khen chê của người đời...

Tình yêu của tôi và Kid không phải chỉ toàn những êm ái. Một lần, tôi buồn với em nên bỏ ra bờ sông Hồng ngồi. Để trái lòng với

dòng sông, để trả lại cho K. cái nhẫn của hai đứa ngày nào. Và Kid đã tới, đã nhào ra giữ lấy tôi vì sợ tôi làm điều dại dột.

Cuối cùng thì tôi cũng nhận ra người luôn ở bên tôi, luôn sống với tương lai cùng tôi, là em. Và Kid đã giúp tôi nhận ra rằng: Tình yêu chứ không phải thời gian sẽ làm lành mọi vết thương!

Nhìn xuống dòng nước thao thiết đêm ngày, tôi thấy hiện lên khuôn mặt mẹ, cả K. nữa, những người đã không còn hiện hữu trên cõi đời này nhưng vẫn luôn là điểm tựa để tôi sống và vượt qua mọi khó khăn. Tôi thầm hứa với mẹ và K.: sẽ không bao giờ đầu hàng và không bao giờ gục xuống.

Quá khứ không thể quên, nó nhắc tôi là ai!

Lòng dạn lòng, hãy sống sao để bù lại những gì đã đánh mất, đã bỏ phí. Hãy sống cả cho người đã khuất. Sống tốt hơn.

HẾT

KHÔNG LẠC LOẠT

PHẠM THÀNH TRUNG - LÊ ANH HOÀI

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

65 Nguyễn Du - Hà Nội

---o0o---

Chịu trách nhiệm xuất bản:

TRUNG TRUNG ĐÌNH

Chịu trách nhiệm nội dung:

NGUYỄN KHẮC TRƯỜNG

Biên tập:

NGUYỄN ÁNH NGÂN

Sửa bản in:

NGUYỆT PHẠM

Vẽ bìa:

NGUYỄN VŨ QUÂN

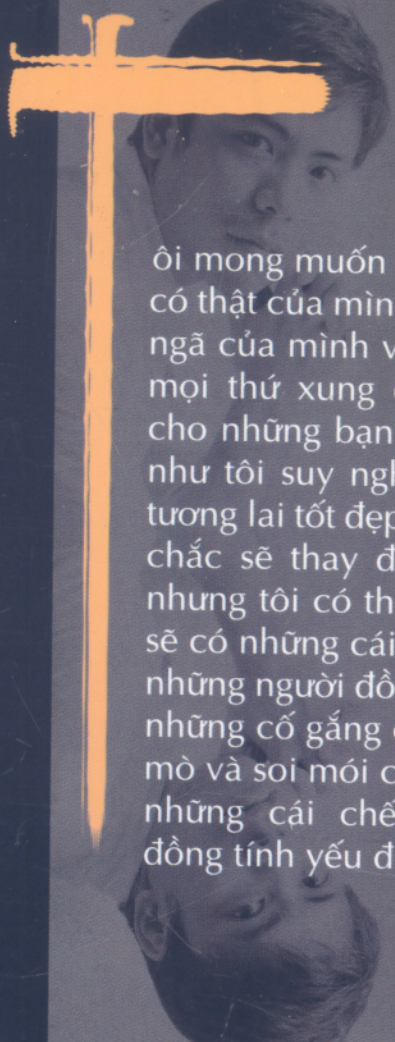

In 4.000 cuốn khổ 14,5x20,5cm tại Công ty TNHH Thương mại và Quảng cáo
Chìa khóa vàng. Giấy phép xuất bản số: 1019 - 2008 / CXB / 07 - 68/ HNV. Số
quyết định xuất bản: 663 / XB. In xong và nộp lưu chiểu quý I năm 2009.

Hoa hậu Mai Phương Thúy:

“Nhạy cảm và thẳng thắn, ưa thích những gam màu mạnh, thêm vẻ điển trai dễ gần, anh đã thu hút tôi từ những lần gặp gỡ đầu tiên... Sau những thăng trầm chúng tôi cùng trải qua, tôi đã khám phá thêm thật nhiều về anh, và càng ngày, anh càng tạo được trong tôi một chỗ đứng khác-với-những-người-khác, không như tôi vẫn hình dung. Cuốn sách này có ý nghĩa rất nhiều với anh, nó là những trải nghiệm đầy chân thực và đau đớn của một con người luôn khát khao được sống hòa nhập, được “không lạc loài”. Nó cũng giúp tôi hiểu anh hơn, và thêm một lần nữa, đối diện với tâm hồn chưa bao giờ thanh thản của anh để cảm thông và chia sẻ. Đó là một trong số những điều ít ỏi mà con người nhỏ bé như tôi có thể làm cho anh. . .

Hà Nội ngày 3/11/2008”

ôi mong muốn từ những câu chuyện có thật của mình, những sai lầm, vấp ngã của mình và quyết tâm thay đổi mọi thứ xung quanh mình sẽ giúp cho những bạn có hoàn cảnh giống như tôi suy nghĩ nhiều hơn về một tương lai tốt đẹp hơn. Tôi không dám chắc sẽ thay đổi được nhiều điều, nhưng tôi có tham vọng “Mọi người sẽ có những cái nhìn nhân ái hơn về những người đồng tính, hãy nhìn vào những cố gắng của họ, đừng vì sự tò mò và soi mói của mình mà dẫn đến những cái chết của những người đồng tính yếu đuối”.

Không lạc loài

FAHASA

FAHASA PHÁT HÀNH TRÊN TOÀN QUỐC

Giá: 45.000 đ